

Thần Y Cùng Vương Gia

Contents

Thần Y Cùng Vương Gia	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59

Thần Y Cùng Vương Gia

Giới thiệu

Edit: Spencer ApeThể loại: Cổ đại, cung đình, giang hồ, tổng công, thoải mái, đa nhân cách, thần y .

1. Chương 1

Trên cây chim chóc líu ríu gọi nhau, Lý Đông Hải một đêm mới ngủ mất mấy mỗi một từ trên giường bò dậy. Tối hôm qua tại túy Hồng Lâu lý cùng người mới là Yến nhi cùng nhau uống rượu, uống say quá chén, rồi cùng nàng đại chiến đến khi trời sáng. Yến nhi trên giường gọi đến cổ họng đều khàn, không cho hắn đi.

Không dễ dàng mới từ chỗ nàng trốn về, vừa định ngủ một lát lại bị tiếng gà gáy không thể nghỉ ngơi. Hôm nay phải tìm người đem chém! Mang theo một mối, Lý Đông Hải bắt đắc dĩ rửa mặt thay quần áo, sóc lại tinh thần đi đến y quán ngoại đường*. Nhà hắn ngụ ở sau y quán, phòng ở sát đường náo nhiệt vô cùng. Dùng xong điểm tâm, bên trong thập phần thanh tịnh, địa phương lại rộng mở, thực thoải mái.

[*đường này không phải là đường đi. Phía trước là y quán – ngoại đường, phía sau là nhà ở – nội đường.]

Chu gia mấy đời làm nghề y, đến đời hắn xem như chưa từng có thiên tài. Tiền bối giàu kinh nghiệm chỉ cần gặp qua hắn là không quên được, vừa học đã biết, còn tự mình nghiên cứu, nghiên cứu xong thì công khai, khiến thanh danh Chu gia Tề Phương càng ngày càng xa.

Y quán thanh danh vang xa, hắn danh tự Lý Đông Hải ở kinh thành không ai là không biết. Dân chúng truyền nhau một câu thể này: “Tìm thầy chữa bệnh Tề Phương, nhà có nữ quyến phòng hoa lang*”. Nói đến Lý Đông Hải, mọi người đầu tiên là giơ ngón cái lên, khen hắn y thuật cao minh, y đức cao thượng, câu tiếp theo nhất định sẽ nói “Nghe nói Lý đại phu gần đây lại cùng cô nương nào đó lên giường, thượng một lần, sắc mặt cô nương đều tái.....”

[*phòng hoa lang: ý nói đề phòng đại sắc lang Hải ca vụng trộm với nữ nhân.]

Quả thật dân chúng nói đều là lời thật, Lý Đông Hải tật xấu gì cũng không có, chỉ có thích mỹ nhân. Mặc kệ là chưa lấy chồng hay là gả cho người ta, chỉ cần hắn xem trọng, không có một nữ nhân có thể trốn khỏi lòng bàn tay hắn.

Diện mạo anh tuấn phong lưu phóng khoáng đã đủ hấp dẫn người chú ý, chưa kể đến thân thể cao gầy cường tráng, vừa thấy khiến cho người khác phải động tâm. Thử qua rồi sẽ phát hiện quả nhiên là hàng thật giá thật, “nhấn nạt, kéo dài”. Nữ nhân đem chuyện cùng hắn từng có tình duyên sương sớm để so bì lợi thế.

Hảo hữu của Lý Đông Hải, vừa lên làm Công bộ thị lang Triệu Khuê Hiền nói rằng, một ngày nào đó hắn sẽ tỉnh tấn nhân vong. Lý Đông Hải không lo, hắn trả lời chỉ có một câu: “Người quên ta là đại phu?”, Triệu Khuê Hiền khốn quẫn, từ đó về sau không bao giờ lăm miệng chuyện sinh hoạt cá nhân của hắn.

Cùng Lý Đông Hải bất đồng, Triệu Khuê Hiền luôn luôn giữ mình trong sạch, vì âu yếm bản thân như ngọc, hai mươi mấy năm ngay cả ngón tay cô nương cũng chưa chạm qua. Lý Đông Hải không thể hiểu được, Triệu Khuê Hiền nói là do gã không có gặp được người mà gã yêu, thật sự thích một người thì sẽ không thăm nghĩ cùng người ấy làm chuyện kia. Lý Đông Hải vẫn là không hiểu, dù sao đời này người hắn thích qua nhiều như sông, đếm không xuể, loại sự tình này chỉ cần người tình ta nguyện, ai còn quản có thật tâm yêu nhau hay không.

Hai người tuy rằng quan điểm bất đồng, nhưng phải nói rằng đã trở thành bằng hữu không có gì giấu nhau. Triệu Khuê Hiền nói rằng mình yêu nam nhân, Lý Đông Hải tuy rằng không chạm qua nam nhân, nhưng nếu đối phương thực tuyệt vời, hắn cũng sẽ nếm thử một chút. Lời vừa ra khỏi miệng liền bị Triệu Khuê Hiền hung hăng trừng mắt nhìn, sau mắng hắn xấu xa. Lý Đông Hải cười lạnh một tiếng, hắn cũng chỉ mới nói thôi. Nếu thực sự có đại nam nhân nằm trong lòng hắn, nói không chừng hắn một cước liền đem người kia đá ra khỏi cửa.

Tuy nói Lý Đông Hải là củ cải hoa tâm, nhưng lúc hắn hành nghề y nhất định là dị thường chuyên chú. Chuyện gì cũng không có thể phân tán lực chú ý của hắn. Lúc trước có cô nương giả bộ mang bệnh chạy tới chỗ hắn, hắn xem mạch phát hiện bệnh gì đều không có, mặc kệ là đẹp là xấu một mực mời đi, còn nói mấy lời giáo dục thâm thúy ‘ta hành nghề y không có thời gian để hồ nháo, vạn nhất gặp phải những người

khác đến xem chẩn sẽ chậm trễ thời gian cứu trị', bởi vậy hấn chưa từng vì chuyện thông đồng với nữ nhân mà bỏ qua đại sự, còn được mọi người khen ngợi.

Lý Đông Hải tại y quán ngồi một buổi sáng, hai ba bệnh nhân tới tái khám, hấn viết phương thuốc, không có việc gì làm thì ngồi trên ghế bắt đầu miên man suy nghĩ. Yếu nhĩ quả thật quá sức, lần tới còn tìm năng, bất quá trước phải ăn đại bổ đan mới được. Thời tiết oi bức dễ khiến con người ta buồn ngủ, Lý Đông Hải suy nghĩ một hồi thì bắt đầu ngáy. Thấy hấn đang ngủ, nhóm khóa kế của y quán mang về mặt bát quái đến gần, bắt đầu suy đoán là cô nương nào hôm qua lại được đương gia bọn họ sủng hạnh.

Một trận tiếng bước chân bỗng rớt từ xa truyền đến, nhóm khóa kế theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Triệu Khuê Hiền trong lòng ôm một người mặc áo choàng đỏ vọt vào y quán, "Đông Hải! cứu người!" Lý Đông Hải bừng tỉnh một chút, chỉ thấy Triệu Khuê Hiền vội vàng, đầu đầy mồ hôi đem người ôm vào nội thất, Lý Đông Hải đề huyết thái dương, mở mắt liền đổi thành biểu tình đứng đắn theo vào.

Nằm ở trên giường là một thiếu niên, y hôn mê bất tỉnh, Lý Đông Hải kiểm tra ngoại thương trên thân thể y. Trên mặt, trên trán đều là máu, hai tay cùng cánh tay đều bị trầy da cùng quất thương*, quần áo đều ướt đầm mồ hôi. Lại dò xét khí huyết của y, hô hấp cực yếu, sắc mặt cũng càng ngày càng trắng. Bắt mạch, mạch tượng hỗn loạn lúc nhanh lúc chậm, rất là kỳ quái.

[*quất: là cạo, quất thương có thể hiểu là những vết thương bong tróc ra. Haiz.. tội bé a~]

Triệu Khuê Hiền đứng một bên nôn nóng, cùng hấn nói ra chân tướng sự tình. Nguyên lai Triệu Khuê Hiền hiện tại đang đốc thúc hạng mục cho đương kim Thánh Thượng — đại thọ Ngự Đức đế bốn mươi, chuẩn bị ở Quỳnh Hoa lâu. Giữa trưa hôm nay, nhóm công nhân đều rời khỏi lâu để đi ăn cơm nghỉ trưa, đột nhiên Quỳnh Hoa lâu sụp xuống. Triệu Khuê Hiền nhanh chóng chạy đến hiện trường kiểm tra xem xét, không nghĩ tới dưới tấm ván gỗ thấy ống tay áo màu đỏ, nhanh chóng tìm người đem này nọ chuyển đi, liền nhìn thấy một thiếu niên nằm ở bên trong, đã không còn hô hấp. Cũng không biết hấn là ai, nhìn quần áo hấn mặc hình như là con nhà phú quý, chưa kịp nghĩ nhiều, liền đưa đến chỗ của Lý Đông Hải.

"Đông Hải, y đến cùng là bị sao?"

Lý Đông Hải nghe xong chuyện đã xảy ra, cảm giác có chút kỳ quái. Nếu chỉ là bị tấm ván gỗ cùng hòn đá làm cho bị thương, ngoại thương cùng hô hấp đều còn bình thường, nhưng mạch tượng cũng không xong, hấn lại xem xem thiếu niên, cũng không phát hiện cái gì kỳ quái.

"Ta trước giúp y thanh lý miệng vết thương, kê khai được tiên cho y uống, uống xong ta lại đến xem."

Nói xong liền viết đơn thuốc sai khóa kế đi chuẩn bị, để lại một người bưng tới một chậu nước, giúp thiếu niên thanh lý miệng vết thương rồi bôi thuốc, băng bó. Được tiên hai người hợp lực uy cho y uống, xong thì giúp y nằm tĩnh dưỡng. Từ đầu tới đuôi, mí mắt thiếu niên đều không hề nâng lên. Sau khi mặt được lau khô lộ ra ngũ quan xinh đẹp, tế da nộn nhục đủ biết là được nuông chiều từ bé mà ra.

Hai người bận rộn xong, Lý Đông Hải cùng Triệu Khuê Hiền ra phía trước đường. Triệu Khuê Hiền hỏi thiếu niên khi nào hồi tỉnh, Lý Đông Hải nói buổi tối liền có thể tỉnh lại, hấn ở trong thuốc bổ thêm chút thuốc ngủ, y cần nghỉ ngơi nhiều, bằng không miệng vết thương sẽ lại vỡ ra.

Lý Đông Hải có chút để ý mạch tượng kỳ quái của thiếu niên, qua vài canh giờ lại đi dò xét một chút, kết quả mạch tượng vững vàng, không có bất cứ gì khác thường nữa. Lý Đông Hải tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng nghĩ có thể là do y chịu kinh hách, lại một đường bị người ôm chạy đến nơi đây, mạch tượng tạm thời xuất hiện hỗn loạn sở trí. Nếu hiện tại không có vấn đề, kia hấn là vô sự. Lại kiểm tra đồng tử, sắc mặt cùng mạch tượng của thiếu niên, xác định toàn bộ bình thường, Lý Đông Hải liền yên tâm lý khai.

Triệu Khuê Hiền trong lòng lo lắng, cơm chiều cũng chưa ăn liền đến chỗ Lý Đông Hải, thiếu niên còn trong nội đường đang ngủ, Lý Đông Hải thì tại bên trong y quán ngồi ăn cơm chiều.

"Đông Hải, hài tử tỉnh rồi sao?"

"Còn chưa, hấn đang ngủ. Phỏng chừng cũng mười hai mười ba tuổi, thân thể thời điểm này yêu ngủ cũng thực bình thường. Ta đã giúp y xem mạch, người cứ yên tâm đi."

2. Chương 2

Cơm nước xong, Triệu Khuê Hiền đi nội đường xem tình huống thiếu niên, Lý Đông Hải về thư phòng chuẩn bị điểm thư.

Đưa Triệu Khuê Hiền đến nội đường, thiếu niên kia còn bình tĩnh ngủ, hẳn chăm chú nhìn gương mặt y, cảm giác có chút quen thuộc, lại không thể nói rõ là gì. Nhìn đồ trên người y đều là cực phẩm, trên thị trường muốn mua cũng không được, hẳn là trong cung mới có, chẳng lẽ y là kim chi ngọc điệp hoàng thân quốc thích? Kia y làm sao lại chạy vào trong Quỳnh Hoa lâu?

Mang theo nghi vấn, Triệu Khuê Hiền ngồi ở nội đường chờ y tỉnh lại. Ước chừng qua nửa canh giờ, thiếu niên nằm trên giường cuối cùng có dấu hiệu thanh tỉnh. Y chậm rãi mở to đôi mắt, muốn ngồi dậy, làm cho miệng vết thương đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Ai nha! Đau!” Nghe được y kêu đau, Triệu Khuê Hiền nhanh chóng tiến lên nhìn y.

“Người tỉnh, cảm giác thế nào?”

“Đau! Làm sao đau thế này?! Tê!!!” Thiếu niên bịt trán, đụng đến triền vải thưa được băng thật dày trên đầu, lại nhìn đến trên tay cũng đều là vải thưa, mơ hồ không biết rõ tình huống gì.

“Người là ai? Đây là chỗ nào? Ta làm sao đến đây?” Đánh giá một chút Triệu Khuê Hiền, nhìn đến phủ mệnh quan triều đình mới có thể mặc cẩm phục, cũng không phải đi nơi bình dân gặp quan Lễ nghi, liếc mắt không thêm để ý bộ dáng.

“Tại hạ Triệu Khuê Hiền, nơi này là y quán Tề Phương đường nổi tiếng trong kinh thành, không biết phải xưng hô a?”

“Hừ, tên của ta cũng có thể tùy tiện nói cho người? Nói mau, ta làm sao đến đây?”

“Người té xỉu trong Quỳnh Hoa lâu, ta đem người đưa tới nơi này.”

Nghe Triệu Khuê Hiền nói, thiếu niên còn có chút hoảng hốt, nhưng một thoáng chớp y liền mở to hai mắt nhìn, kêu lên: “A! Ta nhớ ra rồi! Ta một mình chuồn ra ngoài chơi, nhìn đến cái cao lâu kia cảm giác thấy thú vị liền đi vào, không nghĩ tới đụng phải gỗ đá! Là người cứu ta?”

“Là tại hạ đem người đưa tới, rồi mới.....”

“Ân công!” Triệu Khuê Hiền nói còn chưa nói xong, liền nghe thiếu niên hét lớn một tiếng, thái độ ngạo mạn vô lễ vừa rồi biến thành mặt đầy thành khẩn, cầm tay Triệu Khuê Hiền kêu lên, “Ân công! Vừa rồi là ta có mắt như mù! Người đừng trách móc! Đa tạ ân công ân cứu mạng!”

Triệu Khuê Hiền có chút bị dọa sợ. Thiếu niên nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, thật sự là so với trên sân khấu kịch biến sắc mặt hí còn muốn phần khích. Gã trong lòng buồn cười, cũng do y đi, an ủi y, nói: “Việc nhỏ, người té xỉu tại lâu ta đốc công, ta như thế nào thấy chết mà không cứu.”

“Ân công là đốc công Quỳnh Hoa lâu?”

“Tại hạ bất tài, Công bộ Thị Lang Triệu Khuê Hiền.”

“Nga!!! Người chính là Công bộ Thị Lang Viên đại nhân!! Ta có nghe nói về người!! Người ta đều nói người tuần tú lịch sự, ngay cả hoàng huynh cũng khoe người có bản lĩnh! Hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền!”

Hoàng huynh? Chẳng lẽ người nọ là đệ đệ Ngự Đức đế? Đương kim vương gia?

“Ân công tại thượng, xin nhận Vũ Văn Hách Tể một cái cúi đầu!”

Y vừa nói ra tên, Triệu Khuê Hiền liền trước y một bước quỳ xuống: “Hạ quan bái kiến Tể vương gia, vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Ai ai ai! Ân công người làm gì! Mau mau đứng lên cho! Phải quỳ cũng nên là ta quỳ người, người mau đứng lên đi!”

Triệu Khuê Hiền từ trên mặt đất đứng lên, vụng trộm sờ soạng lau mồ hôi, muốn nói này Tể vương gia, trong cung ai chẳng biết y. Ngự Đức đế cùng đệ đệ, mẫu thân hai người đều là hoàng quý phi tiên Đế sủng ái nhất, niên kỉ chỉ chênh lệch hơn hai mươi tuổi, Hoàng Thượng đau y so với đau nhi tử chính mình đều lợi hại. Có hoàng đế làm chỗ dựa, vương gia này liền thành chủ nhân bá đạo trong cung, không học vấn không nghề nghiệp, suốt ngày gây rắc rối. Ngự Đức đế mặc kệ y, theo y cao hứng, muốn ngoạn làm sao liền ngoạn làm sao, thẳng đến khi y vô pháp vô thiên ngoạn mạn vô lễ.

Đương nhiên, này đó đều là nghe nói, gã chưa bao giờ gặp qua vương gia này. Hôm nay tận mắt thấy, y tuy rằng bướng bỉnh, nhưng coi như là hảo hảo tử biết cấp bậc lễ nghĩa, chung quy tuổi còn nhỏ, lớn chút nữa sẽ không ham chơi như thế.

“Hách vương bị sợ hãi, đó đều là việc của hạ quan. Hạ quan chỉ là đem vương gia đưa đến đây, người thật sự cứu vương gia là đại phu Lý Đông Hải của nơi này, còn thỉnh vương gia mình giám.”

“Là là là, ta hẳn là đi cảm ơn cái Lý đại phu kia, còn thỉnh ân công mang ta đi bái kiến một chút Lý đại phu, khiến Tiểu Vương có thể gặp mặt cảm tạ.”

Triệu Khuê Hiền nâng Vũ Văn Hách Tể dậy, may mắn thương của y đều là vết thương bên ngoài, có thể tự mình đi lại. Triệu Khuê Hiền nâng đỡ y, chậm rãi hướng thư phòng Lý Đông Hải đi.

Thư phòng sáng đèn, Lý Đông Hải hẳn là còn ở bên trong, Vũ Văn Hách Tể sốt ruột báo ân, cũng không gõ cửa, trực tiếp một phen đẩy cửa phòng ra, lớn tiếng hét lên: “Đa tạ ân công ân cứu mạng! Tiểu Vương.....”

Triệu Khuê Hiền không kịp ngăn trở, cửa đã bị đẩy ra. Đợi cho bọn y thấy rõ tình hình trong phòng, hai cái miệng liền rớt cuộc không kịp khép. Chỉ thấy trong phòng một nam một nữ hai người cùng nhau ngồi. Nữ nhân miễm vô cùng, quần áo không thể đi che bộ ngực trắng sữa nửa lộ ra, hai bắp đùi tuyết trắng khóa tại thắt lưng nam nhân, sắc mặt hồng nhuận lại thở dốc. Lại nhìn nam nhân kia, anh tuấn tiêu sái một chút không hề kém cỏi so với Triệu Khuê Hiền, một thân rắn chắc cơ nhục, đường cong cường tráng, vân da rõ ràng. Hẳn một tay vuốt ve phong ngực nữ nhân, một tay không an phận tại mông của nàng xoa nắn.

“A! Đông Hải..... Làm sao lại có người đến đây?” Nữ nhân chính là Yến nhi hôm qua cùng Lý Đông Hải một đêm tham hoan. Nàng thở gấp, xoay lưng đi, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về sau.

Lý Đông Hải cũng có chút phát ngốc, làm sao biết cửa phòng đột nhiên sẽ bị người ta đá ra, ai dám tại nhà hấn lỗ mãng? Nháy mắt, sắc mặt hấn trở nên khó coi, Lý Đông Hải nhìn về phía thiếu niên mặc đồ đồ đứng phía sau hảo hữu, chỉ thấy Triệu Khuê Hiền sớm đưa lưng về hấn, liền tiếp hướng thiếu niên nói: “Hôm nay không tiện..... Sáng..... ngày mai chúng ta lại đến.....”

Kia thiếu niên mặc đồ đồ ngốc nửa ngày, cuối cùng phản ứng lại, chỉ vào hai người trong phòng kêu to lên: “Người người các người..... Vô sỉ!! Thế nhưng làm ra chuyện hạ lưu này!! Nơi này là y quán! Không phải Câu Lan viện!! Các người sao lại vô sỉ như thế?!”

Lý Đông Hải nghe mắng, trong lòng tức giận. Đây là nhà hấn, hấn yêu làm cái gì thì làm cái đó, khi nào đến phiên một bệnh nhân ở nơi đó nói ba đạo tứ? Hấn tùy tay lấy quần áo giúp Yến nhi phủ thêm, không chút nào kiêng kị nửa người trên lồ lộ đứng lên, đi đến trước mặt Vũ Văn Hách Tể, hai tay “Ba” một tiếng chống trên khung cửa, đầy mặt giận dữ nói:

“Người tính là cái gì? Dám đá cửa thư phòng của ta? Người là ngại chính mình mệnh dài sao?”

Thấy hấn thân hình cá mập cường tráng đứng trước mắt, Vũ Văn Hách Tể nhất thời bị dọa cho mặt mũi trắng bệch, chính mình mới cao đến ngực của hấn, làm sao khả năng đánh lại hấn?

Nhưng thua cái gì cũng không thể thua mặt mũi, Vũ Văn Hách Tể lấp bắp phản bác nói: “Ta..... Ta còn nói người đã cứu ta là cái gì y thuật cao minh thần y..... Nguyên lai..... nguyên lai chính là đồ vô sỉ ra về đạo mạo! Người người người..... Có cái gì giỏi..... Ta nhưng là..... Ngộ! ngộ!”

Không đợi hắn nói xong, Triệu Khuê Hiền một phen che cái miệng của hắn, người ở đây lắm lời, không nên tùy tiện tiết lộ thân phận chính mình.

“Đông Hải, xin lỗi, ta trước dẫn y đi, ngày mai lại cùng ngươi giải thích. Ta không biết bên trong có..... khách nhân, nhất thời không ngăn y đẩy cửa, ngươi đừng sinh khí, ngươi mau đi xem cô nương người ta một chút đi, ngày mai ta nhất định đến cùng ngươi giải thích, chúng ta đi a!” Nói xong liền tha Vũ Văn Hách Tề ly khai Tề Phương đường.

Lý Đông Hải còn đang nổi nóng, Yến nhi nghe được có người rời đi, liền bước nhẹ nhàng đi đến bên người Lý Đông Hải, nhìn phương hướng Triệu Khuê Hiền ly khai nhìn vài lần, còn lưu luyến không rời nói: “Ai nha, bằng hữu Đông Hải người kia thật tuần tú, sớm biết hắn ở đây, liền mời hắn cùng chúng ta ngoạn.”

Vốn cũng đã bị quấy nhiễu hưng trí, lại nghe Yến nhi như thế vừa nói, Lý Đông Hải tức giận bảo nàng mặc quần áo, nổi giận đùng đùng nói:

“Ngươi dám dăng thật, thật đúng là có còn thấy không đủ! Thiếu nam nhân thì làm sao? Đột nhiên chạy tới tìm ta, còn muốn ba người cùng nhau ngoạn? Hắn giữ mình thực trong sạch, sợ nhất chính là loại chủ động như ngươi dán lên. Nhanh chóng mặc quần áo đi, ta hôm nay không hưng thú.”

Nghe hắn nói như thế, Yến nhi cũng không sinh khí, nàng cười tủm tỉm mặc quần áo, xoay eo cùng mộng đi ra thư phòng, quay đầu quyến rũ cười cùng Lý Đông Hải nói lời từ biệt: “Đông Hải người tốt

lần sau nhớ rõ tới tìm ta yêu

”

3. Chương 3

Ngày thứ hai, lúc Triệu Khuê Hiền đi đến Tề Phương đường, bộ mặt Lý Đông Hải đen thui đã sớm ngồi ở ngoài cửa, chờ gã đem sự tình giải thích rõ ràng cho hắn.

Hai người đi đến hậu viện, Triệu Khuê Hiền liền đem thân thể Vũ Văn Hách Tề nói ra một phen, còn bồi lễ nửa ngày, nói tới hôm qua không phải cố ý quấy rầy hắn, ai biết trong phòng sẽ có cô nương đâu.

“Kia, vẫn là ta không đúng?” Lý Đông Hải âm mặt thấp giọng nói.

“Không đúng không đúng! Là ta không tốt, nên ngăn y đẩy cửa, ngươi cũng đừng sinh khí, ta không phải đã xin lỗi ngươi sao? Y là vương gia, ngươi đừng đắc tội với y, Hoàng Thượng rất sủng ái y đó.”

“Hừ, vương gia có cái gì giỏi! Vương gia có thể đá bay cửa phòng người ta? Còn vương pháp hay không chứ?”

“Phi! Ai đá bay cửa phòng? Chính ngươi vô sỉ hạ lưu còn nói! Ngươi phải bị bắt lại rồi hảo hảo cho ăn đòn!”

Phía sau truyền đến một thanh âm trong trẻo, hai người nhìn lại, chính là tiểu vương gia Vũ Văn Hách Tề trên đầu còn bọc vải thưa, phía sau theo một tôi tớ, trong tay ôm vài chiếc hộp, như là đến tặng lễ.

“Ai cho ngươi vào? Chuyện ngươi đá bay cửa phòng không phải là rõ như ban ngày sao?”

“Ta nơi nào đập cửa? Là khóa kế của nhà ngươi mời ta vào! Ngươi cho là ta muốn tiến vào sao? Nơi này chướng khí mù mịt, tiến vào sẽ bấn chân của ta!”

Lý Đông Hải giận dữ, đang chuẩn bị phát tác, Triệu Khuê Hiền nhanh chóng tiến lên hoà giải, một phen giữ chặt Lý Đông Hải so với gã còn cao hơn, tận tình khuyên bảo khuyên hắn: “Hảo hảo, vừa cùng ngươi nói liền quên hết rồi? Đừng đắc tội y! Ngươi đã hai mươi lăm, chẳng lẽ còn cùng một hài tử chấp nhệ?”

Nghe gã nói như thế, Lý Đông Hải cũng không phát giận nữa, vung tay áo, hừ lạnh một tiếng.

Triệu Khuê Hiền lại hướng Vũ Văn Hách Tế hành một lễ, nhẹ giọng cùng y nói: “Vương gia đừng để trong lòng, ngày hôm qua đều là ta không tốt, người đại nhân đừng so đo với tiểu nhân, đừng trách tội Đông Hải, hẳn là ân nhân cứu mạng của người đó.”

“Ân công! Người là ân công của ta ! Con cá mập kia mới không phải!” Nói tới nói lui, Vũ Văn Hách Tế vẫn sai khiến tôi tớ phía sau đem lễ vật trình lên, “Nơi này có hai khóa chu tiên thảo, thể gian khó được, cá mập cũng coi như đã cứu mệnh của ta, cái này khi ta cho người, sau này chúng ta không thiếu nợ nhau.”

Vừa nghe là chu tiên thảo, Lý Đông Hải hai mắt tỏa sáng, lập tức mở chiếc hộp, chỉ thấy bên trong hai khóa thảo diện mạo kỳ dị được bảo quản rất tốt bên trong thủy hạp, từng trận được hương mơ hồ lan tỏa, quả nhiên là thánh phẩm được trung.

Làm một đại phu, có thể nhìn thấy tiên thảo chuyên môn liên tính là sống không uống phí, hướng chỉ là tặng không hẳn hai khóa! Lý Đông Hải vừa cao hứng, lộ ra tươi cười sáng lạn, vừa chấp tay đối Vũ Văn Hách Tế nói: “Kia đa tạ vương gia ý tốt, tại hạ liền thu lấy, vốn chính là nhắc tay chi lao, vương gia không cần rất quan tâm.”

Vũ Văn Hách Tế giương mắt, vừa lúc nhìn đến hẳn tươi cười, nháy mắt bị chấn kinh, không nghĩ con cá mập cười thực vừa mắt! Kia đôi mắt sẽ sáng lên, lóe ra, ngũ quan anh tuấn từ góc độ nào xem cũng thấy hoàn mỹ. Y đỏ mặt, tim đập càng lúc càng nhanh, hô hấp cũng dồn dập. Tôi tớ bên cạnh nhìn y thấy có điểm không thích hợp, kéo kéo ống tay áo nhỏ của y, giọng nhắc nhở hẳn.

“Vương gia? Vương gia? Lý đại phu vừa hướng ngài nói lời cảm tạ, ngài đáp lễ a.”

Vũ Văn Hách Tế còn chưa phản ứng lại, thẳng trừng nhìn Lý Đông Hải, thấy y không phản ứng, Lý Đông Hải tươi cười trên mặt cũng dần dần chuyển sang xấu hổ, đứng lên. Triệu Khuê Hiền cũng không rõ vương gia này xảy ra chuyện gì, vừa rồi còn hảo hảo, hiện tại giống như cả người cứng đờ nhìn Lý Đông Hải, y đây là xảy ra chuyện gì?

Tôi tớ cảm giác được không khí không thích hợp, dùng lực lôi kéo Vũ Văn Hách Tế: “Vương gia! Ngài tỉnh tỉnh a!” Bị lôi kéo như thế, bả vai Vũ Văn Hách Tế run lắc, cuối cùng là tỉnh lại.

“A?? Cái gì cái gì? Nga..... Nga..... Đây không tính cái gì, Vương Phúc, đồ vật này nợ đưa đến quý phủ ân công chưa?”

“Hồi vương gia, tổng, tất cả đều đặt ở trong phòng Triệu đại nhân.”

“Ân, hảo. Cá mập nhà người nghe đây, bổn vương có ân tất báo, người cũng không cần tạ ta, dù sao ta đưa ân công gì đó so với của người càng nhiều càng tốt.” Vũ Văn Hách Tế khuôn mặt còn đỏ, cũng không dám nhìn Lý Đông Hải, còn cố ý nói chút thất lễ mà đi kích hẳn.

Lý Đông Hải một điểm không thêm để ý, có hai chu tiên thảo, lấy núi vàng núi bạc đến đổi hẳn không chịu, nhưng hẳn không thích ngữ khí Vũ Văn Hách Tế cùng hẳn nói chuyện, liền đánh trả nói: “Này nợ là của vương gia, vương gia muốn làm sao đưa thì làm sao đưa. Bất quá vương gia còn tuổi nhỏ liền xa xỉ như vậy, tiếp qua vài năm ta xem trung kim ngân tài bảo nhà người liền muốn biến thành vật trong tay người khác.”

Không thể dễ dàng tha thứ!

Vũ Văn Hách Tế hận nhất chính là người khác nói y nhỏ! Vương Phúc nghe lời này nói ra, mặt trắng bệch, thiếu chút nữa khóc cầu Lý Đông Hải đừng nói nữa.

Lý Đông Hải không hiểu được đã đụng đến chỗ đau người khác, còn tiếp tục kích thích y, nói: “Xem xem thân thể người cũng không được mấy lạng thịt, còn một người là vương gia. Sơn hào hải vị đều không uy mập người, nhất định là người chọn lựa thực lợi hại. Mười hai mười ba tuổi thoát nhìn tựa như oa nhi tám, chín tuổi, nói ra cười chết người.”

Hắn nói khoa trương, tuyên bố là không cho Vũ Văn Hách Tế mặt mũi, đầy mặt đắc ý ở bên cạnh cười lạnh.

Triệu Khuê Hiền cảm giác hẳn vui đùa quá lố, tốt xấu gì người ta cũng là vương gia, tuổi còn nhỏ cũng không nên nói như thế, vừa muốn đi lên khuyên can, chỉ nghe Vũ Văn Hách Tế cúi đầu một chữ một chữ gậm nhẹ nói:

“Lão – tử – nay – năm – đã – mười! năm!! Lý Đông Hải! Lão tử cùng ngươi liều mạng!”

Rống xong vài chữ cuối cùng, Vũ Văn Hách Tể liền vọt tới trước mặt Lý Đông Hải, một quyền ập đến.

Thân thể Lý Đông Hải chỉ là để ngắm thôi sao? Hắn từ nhỏ tập võ, lại thêm chi y đạo bên cạnh phụ trợ, võ công cao sâu không lường được, tiểu vương gia khoa chân múa tay chỗ nào có thể vào hấn mắt. Vung tay lên, bắt lấy tiểu quyền cước của Vũ Văn Hách Tể, xoay người một cái liền đem y ôm vào lòng.

[Ape: lót dép có kịch hay~~ Chưa gì đã ôm người ta

~]

“Ai nha, đã mười năm? Ta xem xem, ta xem xem, này chỗ nào là mười năm a, đầu mới đến ngực ta, nói ra còn không cười người chết? Vương gia ngươi cũng đừng dọa người, cứ nói người mới mười hai, sẽ không người chê cười người đâu.”

Hắn ngữ khí ngả ngớn, đầy mặt cười xấu xa, bị hắn ôm trong lòng, tiểu vương gia vừa tức vừa thẹn, mặt đỏ bừng, kêu to: “A a a a!! Ngươi cho ta buông ra! Cá mập thôi tha! Lão tử cần chết người!”

“Yêu, cần chết ta? Ngươi không phải mười năm tuổi rồi sao? Mười năm tuổi có thể thành thân, còn muốn cần ta? Chậc chậc, nói cho ai nghe sẽ cảm giác đây là chuyện chê cười trong thiên hạ.”

Triệu Khuê Hiền cùng Vương Phúc thật sự là nhìn không được, một người kéo, cuối cùng đem bọn họ tách ra. Vũ Văn Hách Tể còn đang ở đó kêu gào muốn rửa nhục, Lý Đông Hải thì tại chỗ đó cười không ngừng, thường thường lại đụng vài cái vào chỗ đau của y. Náo loạn nửa ngày, đã là buổi trưa, tới tở Lý Đông Hải mang đồ ăn lên, hắn lưu Triệu Khuê Hiền cùng nhau ăn cơm.

Vũ Văn Hách Tể nhìn nhìn canh giờ, lại xem xem bàn đồ ăn đầy ắp, bụng không muốn lại kêu lên. Triệu Khuê Hiền là khách, thấy không tốt, đành phải cấp Lý Đông Hải cái nháy mắt. Lý Đông Hải cười cũng cười, nháo cũng náo loạn, liền gọi người đem lên thêm một bộ bát đĩa, lại thêm đồ ăn.

“Tiểu vương gia nếu không chê, thỉnh cùng chúng ta cùng ăn cơm rau dưa.”

Hắn nói thành khẩn, Vũ Văn Hách Tể còn đang nổi nóng, nhưng bụng quả thật đói lợi hại, cũng không thêm nháo, ngồi xuống liền động cầm đĩa. Y dùng lực liều mạng ăn, giống như muốn đem Lý Đông Hải biến thành thức ăn.

Ăn cơm xong Triệu Khuê Hiền cáo từ đi Quỳnh Hoa lâu tiếp tục làm việc, nghe gã nói Quỳnh Hoa lâu có chuyện kỳ quái, gần nhất gã đều bề bộn nhiều việc. Vũ Văn Hách Tể ăn thực no, đồ ăn tuy rằng bình thường, nhưng đồ ăn gia đình chính là mùi vị này, y vẫn là thực vừa lòng.

Uống ngụm trà, Vũ Văn Hách Tể vụng trộm ngắm ngắm Lý Đông Hải ngồi ở bên cạnh, chỉ thấy con cá mập kia bùng chén trà, nhẹ nhàng thổi lá trà, sườn mặt cương nghị lại không mất đi nét tuấn lãng, làm sao một người có thể lớn lên soái khí như vậy. Trái lại chính mình, trưởng thành cùng mấy tiểu cô nương giống nhau, ngay cả hoàng huynh đều vui đùa nói y là công chúa.

“Vương gia xem đủ chưa?”

Vũ Văn Hách Tể hoảng sợ, chính mình thần du đến nơi khác đi còn chưa tính, cố tình ánh mắt còn nhìn chằm chằm tên cá mập kia, thật sự là mắc cỡ chết người. Y quay mặt đi, lầu bầu nói: “Ai..... Ai muốn nhìn người..... Bốn vương là..... Là nhìn bức tranh phía sau người.”

Lý Đông Hải quay đầu xem xem, hắn phía sau nơi nào có bức tranh, rõ ràng là một loạt sách thuốc. Cũng không vạch trần y. Tiểu vương gia thú vị này, vừa lúc có thể cùng y giết thời gian.

Vừa định lại vui đùa y, khóa kế y quán chạy vào, hét lớn: “Đương gia! Không tốt rồi! Lão bản trà phê phun ra máu, vừa cho người tới, chỉ có thở, không có hít vào! Người nhanh chóng đi xem xem đi!”

Nghe vậy, Lý Đông Hải lập tức buông chén trà, tiếp đón cũng không nói liền xông ra ngoài. Vũ Văn Hách Tể bị bỏ lại trong viện, cùng Vương Phúc mắt to trừng mắt nhỏ, hình như là cấp cứu, y còn chưa gặp qua bộ dáng cấp cứu là cái gì! Tâm tư ham chơi lại bị khơi lên, quên chính mình vẫn mang thương tích, vội vàng theo đi ra ngoài.

4. Chương 4

Trà phở lão bản họ Tiền, béo lão đầu gần năm mươi tuổi. Lão làm người nhân hậu ân cần, chính là thích uống rượu. Lúc tuổi trẻ thời điểm không chú ý, mỗi ngày đều uống say mềm, vợ lão khuyên làm sao cũng vô dụng. Vài năm trước mang bệnh nặng, cuối cùng là được Lý Đông Hải cấp cứu trở về, nhưng lại cấm lão uống rượu, lão từ nay về sau liền cai.

Nếu lão vẫn thành thật nghe lời thì cũng không trở ngại. Hôm qua lão gả nữ nhi, cao hứng chỉ dư làm sao cũng không nhịn được lại uống rượu. Đầu tiên là uống một chén nhỏ, tiếp theo lại là một lọ, sau đó càng uống nhiều, ai khuyên cũng vô dụng. Đêm đó lại say ngất, bị người đuổi về nhà. Sáng nay vẫn không rời giường, mơ mơ màng màng ngủ đến giữa trưa, uống canh tỉnh rượu cũng không phản ứng, lại đột nhiên phun ra máu, người nhà khẩn trương, bận rộn đem lão đưa tới Tề Phương đường.

Lão bà Tiền lão bản khóc chết đi sống lại, chỉ trách lão không quý trọng chính mình, vừa gả nữ nhi cho tướng công liền sắp tất tưởi, nói nằng một người làm sao đây. Nàng khóc cầu Lý Đông Hải cứu tướng công nàng, Lý Đông Hải sai người đem nàng dẫn đi, đến gần nội thất giúp lão bản bắt mạch. Trong chốc lát hắt đi ra kê mấy đơn uống, sai khóa kế đi làm, chính mình lại về nội thất tiếp tục khám bệnh.

Vũ Văn Hách Tề đi đến cửa sau y quán, nhìn đến người người đều ở trong phòng bận việc, còn có người khóc kêu vô cùng náo nhiệt, nghĩ rằng thời điểm Lý Đông Hải cứu y có phải hay không cũng khẩn trương như thế. Để lại Vương Phúc gốc tại chỗ, y một mình đi vào nội thất, trốn ở sau bức màn xem Lý Đông Hải chẩn bệnh.

Hách Tề nhìn thấy một người mập mạp nằm trên giường, trên người trát thật nhiều châm, Lý Đông Hải đây đây mô hôi, lấy ngân châm tại huyết vị người nọ chậm rãi thử, tiếp theo lại cầm không biết là được gì bôi lên. Khuôn mặt anh tuấn, vẻ mặt chuyên chú, cẩn thận tỉ mỉ lặp lại động tác ghim kim.

Vũ Văn Hách Tề không hiểu y thuật, cũng không biết hắn đang làm cái gì, chỉ là nhìn chăm chăm hẩn. Người ta đều nói thời điểm nam nhân làm việc cực mê người, lời này một điểm đều không sai.

Ở trong mắt y, con cá mập kia vừa rồi còn vô lại hạ lưu, một chút biến thành hảo nam nhân chuyên chú phụ trách, loại này chuyển biến tựa như kinh hỉ lớn khiến y say mê. Y nhìn đến mê mẩn, Lý Đông Hải mỗi một động tác đều tiêu sái như vậy, giống như không phải đang xem bệnh, mà như là múa kiếm bình thường.

Khóa kế nấu thuốc chuẩn bị đưa vào nội thất, bỗng nhiên nhìn đến một thân ảnh đỏ rực trốn ở sau màn, sợ tới mức quát to một tiếng, nhẹ buông tay, chén thuốc sắp rơi xuống đất. Vũ Văn Hách Tề nghe tiếng, quay đầu nhìn đến chén thuốc rớt xuống dưới, không kịp nghĩ nhiều vội vàng thân thủ tiếp lấy.

Chén thuốc nóng bỏng, tựa như bàn ủi bình thường, Vũ Văn Hách Tề chỉ cảm thấy tay nóng lên, nhưng vì không muốn ảnh hưởng Lý Đông Hải xem bệnh, ngốc ngốc sinh sinh nhịn đau, thay thế khóa kế kia đem thuốc đưa vào nội thất.

Thời điểm Lý Đông Hải nghe được khóa kế kêu to đã phát hiện, lại nhìn thấy Vũ Văn Hách Tề hai tay đỏ bừng bừng chén thuốc tiến vào, hẩn cũng có chút giật mình. Vũ Văn Hách Tề buông khay đựng, run rẩy tay cầm chén lại, run run rẩy rẩy mang chén thuốc bị đổ đến, tận lực không đổ ra bên ngoài, rồi mới đối Lý Đông Hải nói: “Nhanh chóng cho mập mạp kia uống, trăm ngàn phải đem hẩn cứu về.”

Nói xong liền rời khỏi nội thất, chạy ra bên ngoài.

Khi Lý Đông Hải đi ra nội thất, Tiền lão bản đã được cứu, Tiền phu nhân cảm động đến rơi nước mắt, bận rộn để người đưa lên tuyệt bút chẩn kim. Lý Đông Hải chỉ lấy tiền thuốc chính mình, phần dư trả cho Tiền phu nhân, mong nàng dùng số tiền này hảo hảo chiêu cố Tiền lão bản.

“Làm chút sinh ý không dễ dàng, không cần nhiều tiền như thế, cầm lại đi thôi, dùng để dưỡng bệnh cho Tiền lão bản. Mặt khác nhất định không để hẩn lại uống rượu, bằng không lần sau ta cũng vô lực hồi thiên.” Thiên ân vạn tạ, Tiền phu nhân tìm người đem tướng công nhà mình nâng trở về.

Cuối cùng đã xong, Lý Đông Hải nhớ tới vừa rồi Vũ Văn Hách Tể tiến vào đưa thuốc. Hắn vội hỏi khóa kế hồng y thiếu niên đi nơi nào, khóa kế nói y ở trong sân, hắn đi ra sân. Chỉ thấy Vương Phúc cầm một chậu nước, Vũ Văn Hách Tể đem tay đỏ bừng ngâm bên trong, mặt đầy thống khổ, khóe mắt còn vươn nước mắt.

Vết thương hôm qua trên tay còn chưa khép lại, hôm nay bỏ đi lớp vải thưa lại còn bị phỏng, thế này thì tay làm sao tốt lên. Lý Đông Hải có chút sinh khí, tức vì y không biết tự yêu bản thân, mặt đầy nghiêm túc tiến lên kiểm tra xem xét thương thể của y.

Thương trên tay có chút dọa người, bất quá đều là bị thương ngoài da, thật cẩn thận giúp y lau khô nước, thanh lý máu chảy ra, đem tay y phúng tại bàn tay to lớn của mình, nhẹ giọng khiển trách: “Làm sao không cẩn thận, miệng vết thương sinh mủ làm sao đây? Nếu lưu lại, hai bàn tay xinh đẹp của người sẽ phá hủy!”

Bị hắn cầm tay thực ấm áp, Vũ Văn Hách Tể nhìn thấy hắn nghiêm túc vì chính mình chữa thương, cẩn thận xoa thuốc, trong lòng như là nở hoa, không tự chủ được lộ ra mỉm cười ngọt ngào.

“Dù sao ta là nam, tay dễ nhìn làm cái gì.”

“Nam nhân thì sao chứ? Hai tay của người làm bao nhiêu nữ nhân tức chết rồi? Khó được dễ nhìn như thế, đương nhiên phải quý trọng mới tốt.”

Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Vũ Văn Hách Tể có chút ngượng ngùng lại có chút kích động tươi cười, Lý Đông Hải cảm thấy giống như rút một nhịp, thầm nghĩ tiểu bất điểm này cười lộ lên thật sự là khuynh quốc khuynh thành.

Xử lý xong miệng vết thương, Lý Đông Hải cùng Vương Phúc nói chút chuyện cần chú ý. Vương Phúc nói cảm tạ, đang muốn phỏ chân kim, Lý Đông Hải chối từ, nói chính mình hôm nay có thể cứu hồi bệnh nhân kia cũng là công lao của Vũ Văn Hách Tể, chân kim liền không thu. Tạ qua Lý Đông Hải, Vương Phúc cùng Vũ Văn Hách Tể ly khai Tề Phương đường.

Sau vài ngày, Vũ Văn Hách Tể mỗi ngày chạy đến chỗ Lý Đông Hải đổi được, vừa đổi được vừa cùng hắn tranh cãi. Lý Đông Hải có chút phiền, mỗi lần hắn thấy y đến sẽ thấp thỏm nôn nóng, chính mình cũng không rõ là chuyện gì vậy.

Cẩn thận ngẫm lại, từ lần trước cùng Yến nhi, hắn đã gần mười ngày không có gần qua nữ sắc, này cũng không hiểu nổi hắn a, tuy rằng hắn còn chưa tới hàng đêm sinh ca tình cảnh, nhưng mỗi tháng tổng có hai mươi lăm, hai mươi sáu ngày sẽ cùng thân mật ban đêm, nhất định là do chính mình lâu lắm không quan hệ.

Lý Đông Hải nghĩ nghĩ, quyết định đêm nay đi tìm Yến nhi.

Vũ Văn Hách Tể vết thương cũng đã tốt hơn, không dùng khóa vải thưa nữa. Thuốc của Lý Đông Hải quả nhiên hữu hiệu, trên tay không có đóng vảy, chỉ là còn có hồng ngân thản nhiên, qua hai ngày tự nhiên sẽ tự rút đi, hai tay lại giống như trước tể hoạt trắng nõn, y trong lòng cao hứng, nhưng cũng có chút buồn bực.

Tay một khi tốt lên sẽ không còn lý do đi tìm Lý Đông Hải, chẳng phải là sẽ nhàm chán muốn chết?

Phi! Bốn vương thấy hắn còn cần lý do? Đương nhiên là muốn gặp hắn, không muốn gặp cũng khiến hắn lẫn tới! Nghĩ đến đây, Vũ Văn Hách Tể nhướn đuôi lông mày, cũng không quản là buổi tối, mang Vương Phúc đi tìm Lý Đông Hải.

Đến Tề Phương đường, trong nhà tới nói Lý Đông Hải đi ra ngoài còn chưa trở về, Vũ Văn Hách Tể hỏi hắn đi đâu, tới nói không biết. Y có chút thất vọng, chính mình hưng trí bừng bừng tìm đến hắn, hắn thể nhưng không có ở nhà. Có chút mất hứng, nhưng không thấy hắn thì không cam lòng, y liền ngồi ở cửa Tề Phương đường chờ Lý Đông Hải trở về.

Tề Phương đường nằm ở kinh thành tối náo nhiệt, đến tối rồi cũng là người đến xe đi, các loại tiểu quán cái gì cần có đều có, Vũ Văn Hách Tể ngồi ở chỗ kia nhìn những người này cảm giác thập phần thú vị, liền đứng dậy đông xem tây nhìn.

Đi ngang qua một người bán hồ lô đường, Vũ Văn Hách Tể có chút thèm ăn, sai Vương Phúc mua hai xâu, chính mình ăn một xâu, một xâu khác để dành cho Lý Đông Hải. Y cao hứng cần đường hồ lô trở lại ngồi ở cửa Tề Phương đường.

Y đợi thật lâu, người trên đường dần dần ít, tiểu quán cũng chậm chậm đóng cửa, không bao lâu người gõ mõ cầm canh đi ra đường. “Cạch

~~ căn thận củi lửa

cạch

~~ căn thận củi lửa

”

Vũ Văn Hách Tể có chút khốn, hiện tại đã là canh ba, Lý Đông Hải làm sao còn chưa về? Cầm hồ lô đường y có chút sinh khí. Vương Phúc khuyên y hồi vương phủ, y không thuận theo, cố tình đợi Lý Đông Hải trở về. Vương Phúc cũng không biết tiểu chủ tử này là mắc cái bệnh, khuyên cũng khuyên không được, đành phải đứng một bên bồi y. Ngồi một đêm, Lý Đông Hải vẫn là không trở về.

Sáng sớm còn có chút sương mù mờ mờ, tiểu phiến vội đi ra, rao bán bánh hấp nóng hổi. Vũ Văn Hách Tể mở to mắt, y đang nằm sấp trên sư tử bằng đá ở cửa y quán, Vương Phúc dựa vào góc tường đánh hô. Y nhìn chung quanh một chút, phát hiện xa xa thân ảnh một người cao lớn đi tới. Kia chính là con cá mập y đợi một đêm, Lý Đông Hải sao?!

Lý Đông Hải đi đến cửa nhà, thấy một chủ một tớ ngồi ở chỗ đó, hắn cũng choáng váng, làm sao mới sáng sớm trước cửa nhà hắn lại có người? Hắn vừa lại gần, Vũ Văn Hách Tể liền chạy đến trước mặt hắn, đầy mặt ủy khuất nói:

“Người làm sao bây giờ mới trở về? Ta đợi người một đêm!” Ngữ khí của y có chút làm nũng, Lý Đông Hải càng không hiểu ra sao, hắn trả lời: “Chúng ta lại không hẹn trước, người vì cái gì lại phải chờ ta?”

[Ape: như tiểu phu đáng thương chờ vi phu về

~ hảo đáng thương

]

“Ta..... Ta muốn tới tìm người” Đem hồ lô đường đã cầm một đêm đưa tới tay Lý Đông Hải, “Đây là đưa cho người..... Ta..... Ta đi.....”

Đường bên ngoài hồ lô đường đã tan, nhìn cũng chẳng còn tốt nữa. Lý Đông Hải nhìn y như thế, có chút đau lòng, ngăn lại y, nói: “Tiến vào phòng của ta ngủ một lát đi, nhìn đôi mắt đen thui người, y như con gấu trúc.” Thuận tay cản lại bờ vai của y, đúng lúc này Vũ Văn Hách Tể nghe thấy được hương phấn trên người hắn.

“Người..... Người tối hôm qua đi đâu vậy?”

“Người hỏi cái này làm gì?”

“Người trên người có hương vị nữ nhân!”

“Người có thể đoán được? Mũi cún thật là lợi hại.”

Vũ Văn Hách Tể một phen đẩy Lý Đông Hải ra, mang biểu tình như là muốn khóc xoay người liền chạy đi.

Đây là chuyện gì mới diễn ra a?

Lý Đông Hải càng là khó hiểu sờ đầu. Tiểu tử này trở mặt so với lật giấy còn nhanh, chính mình là khi nào lại đắc tội y? Nhanh chóng đánh thức Vương Phúc đang ngủ say, bảo lão đuổi theo chủ tử của mình, Lý Đông Hải lại nhìn nhìn theo hướng y chạy đi, lắc đầu đi vào cửa.

5. Chương 5

Vũ Văn Hách Tể trở lại vương phủ, trở về phòng liền tiến vào chăn, đem chính mình bọc lại, cũng không sợ nóng chết. Y trong lòng thật khó chịu. Biết Lý Đông Hải lại cùng nữ nhân bên ngoài lêu lổng, trong lòng y tựa như bị đâm một phát thật đau.

Y không biết chính mình là xảy ra chuyện gì, chỉ cần nhất cử nhất động của con cá mập là có thể tác động tâm của y, khiến y hết cao hứng thì lại khó chịu. Nếu có thể, Vũ Văn Hách Tể thật muốn quên hẳn, nhưng đầu óc toàn là hình ảnh hẳn. Hẳn cười, hẳn tức giận, hẳn quan tâm, hẳn nghiêm túc, các loại biểu tình tựa như đèn kéo quân trong đầu thoáng hiện. Càng nghĩ càng lợi hại, càng nghĩ càng cảm thấy khó tiếp thu. Sau đó, Vũ Văn Hách Tể cứ như vậy vì nhiệt độ cao mà quang vinh ngất đi.....

Lúc y tỉnh lại, chính mình đang ngồi ở tiền thính vương phủ, người hầu đều quỳ tại bên chân y run rẩy. Vũ Văn Hách Tể buồn bực, chính mình hình như đang ngủ trên giường, làm sao lại chạy tiền thính? Y gọi Vương Phúc, Vương Phúc cũng đang quỳ bên chân y, lập tức chân chó tiến lên đáp ứng.

“Vương Phúc, ta làm sao lại ở chỗ này?”

“Chủ tử..... Chủ tử..... Người không nhớ rõ ư?”

“Ta nhớ rõ cái gì? Ta hồi phủ không phải trở về phòng ngủ sao?”

Cái này đến phiên Vương Phúc phát ngốc, xem ra vương gia không nhớ rõ vừa rồi phát sinh chuyện gì. Lão cẩn thận thử nói: “Chủ tử..... Cái kia..... Chúng ta còn phải bị phạt sao?”

“Bị phạt?” Vũ Văn Hách Tể xem xem bên chân quỳ một mảnh người hầu, y có chút khấn trương, vụng trộm hỏi Vương Phúc, “Phạt cái gì? Ta làm cái gì?”

Vương Phúc nhân châu chuyển động, trong lòng chuyển vài cái ý niệm, chẳng lẽ vương gia y là ngủ hồ đồ rồi cùng bọn lão nói đùa? Lão chớp mắt, đem sự tình hướng Vũ Văn Hách Tể bẩm báo một chút.

“Chủ tử, ngài trở về nhà là trở về phòng nghỉ ngơi đi, nhưng qua nửa canh giờ ngài liền chạy đi ra, nổi giận dưng dưng nói muốn tìm Lý đại phu tính sổ, ta khuyên ngài hảo hảo nghỉ ngơi không cần lại đi tìm hẳn. Ngài không nghe, còn đánh ta một bạt tay, khí lực cực đại ai đều kéo không được..... Rồi còn nói không đi tìm hẳn cũng được, phải bắt chúng ta thay hẳn chịu khổ..... Tiếp theo liền đem các tôi tớ tất cả đều kêu đến, quỳ thành một mảnh, cũng không nói gì, đã khiến chúng ta quỳ hai canh giờ.”

Có loại sự tình này? Vũ Văn Hách Tể làm sao một điểm ấn tượng đều không có? Y giật mình nhìn Vương Phúc, lập tức đứng lên, mặt xám xịt trốn đến nội sảnh.

“Ta đánh người?”

“Chủ tử..... Người xem mặt ta sưng phù”

“Ách..... Ta làm sao không nhớ rõ?”

Vương Phúc nhìn tình hình âm tình bất định của chủ tử, khóc không ra nước mắt: “Chủ tử ngài cũng đừng lại mắng Lý đại phu, hẳn vô công như vậy cao, ngài cũng đánh không lại hẳn nha. Ngài vẫn là hảo hảo đi ngủ một giấc đi, ta xem ngài đã quá mệt mỏi rồi.”

Nghe lão như thế vừa nói, Vũ Văn Hách Tể càng thêm nghi hoặc, chính mình làm sao lại tự dưng đánh Vương Phúc, còn tìm người giận chó đánh mèo? Nhưng tôi tớ quỳ nhất định sẽ phải có lý do mới làm nha. Vương Phúc đỡ lấy y, mang y về phòng ngủ.

“Chủ tử, ta nghĩ ngài có thể đang mộng du.”

“Mộng du?”

“Ta nghe người ta nói qua, người mộng du đang ngủ đều không nhớ rõ chính mình làm cái gì, muốn hay không chúng ta lại đi tìm đại phu?”

Cái gì mộng du, y không có nghe nói qua thứ này, nhưng lại nghe có thể đi tìm đại phu, Vũ Văn Hách Tể có chút tinh thần.

“Đi! Đi tìm con cá mập kia!”

“Ai nha, chủ tử ai! Ngài còn tìm hần nha? Chúng ta tìm Ngự Y đến không phải tốt sao?”

“Ngự Y trong cung như cái rắm! Ngay cả ta đều không biết mòng du, bọn họ sẽ biết? Đi! Đi Tề Phương đường!”

Quản không được tiểu chủ tử bốc đồng này, trời mới biết hần tự tin có thể so sánh Ngự Y còn hiểu nhiều sao. Vương Phúc bắt đắc dĩ, đành phải theo y cùng đi Tề Phương đường.

Đến Tề Phương đường, Lý Đông Hải đang xem bệnh, nhóm khóa kế gặp vương gia đến đây, lập tức dâng trà, mặt đầy nịnh bợ. Vũ Văn Hách Tề nói mình tới xem bệnh, muốn xếp hàng chờ Lý Đông Hải kêu tên. Hôm nay ít người, trừ phía trước đang xem bệnh, ngoại đường chỉ có mình y ngồi. Y cũng không gấp, ngồi ở chỗ kia xem nhóm khóa kế bận việc. Chỉ chốc lát sau, nội đường truyền ra thanh âm của Lý Đông Hải.

“Cô nương, mời người tự trọng! Ta hiện tại là xem bệnh, thỉnh không cần làm chuyện nhàm chán.”

Tiếp theo là giọng nữ nhân nũng nịu, vừa nghe khiến cho nhân cảm giác dâm dăng đến cực điểm.

“Lý thần y

người ta ngàn dặm xa xôi chạy tới tìm người, quả thật là có bệnh trong người

còn thỉnh thần y giúp ta xem một chút.”

Bên ngoài khóa kế che miệng nở nụ cười, vài người nháy mắt, một bộ dáng ngồi chờ trò hay. Vũ Văn Hách Tề nghe trong lòng không khoái, cá mập mê gái tối hôm qua mới cùng nữ nhân lêu lổng, hôm nay đang là ban ngày cũng không đứng đắn như vậy!

Lại nghe được nhóm khóa kế nói: “Còn ngàn dặm xa xôi, nữ nhân kia không phải ở huyện mình? Tám phần là nghe tên tuổi đương gia, tạ cố chạy tới phát tao*!”

[*tao = dâm dăng]

“Chính là, còn chưa xem bệnh, bên ngoài điểm chúng ta tới tới lui lui vài ngày rồi, nhìn thấy đương gia hai mắt liền phát sát, vừa thấy chính là mị hồ ly.”

“Người vùng khác không biết đương gia rất quý cũ, hần tuy là hoa tâm, nhưng không vào lúc xem bệnh làm bữa. Muốn hay không chúng ta cá một phen, xem thử nàng muốn đương gia sờ nàng chỗ nào a?”

Vài khóa kế cười đến đáng khinh, Vũ Văn Hách Tề nghe cũng là không hề sinh khí, ít nhất y biết Lý Đông Hải không nhận sự câu dẫn của nữ nhân kia. Song, mấy tên khóa kế này trêu đùa đến khó chịu, cái gì sờ nơi nào, thật không biết ngượng ngùng!

Nội đường còn tiếng khắc khẩu, Vũ Văn Hách Tề có chút ngồi không yên. Y lại trốn sau bức màn, xóc một điểm nhìn lên bên trong. Vừa nhìn thấy liền cảm thấy ghê tởm, nữ nhân kia chỉ còn kém cởi sạch quần áo để Lý Đông Hải ôm!

“Cô nương! Người đây là làm cái gì! Mau mặc quần áo vào!”

“Lý lang~ ta không nghe theo~ người muốn cản ta ta hoan hảo, ta liền kêu to nói người phi lễ ta!”

“Người!”

“Ta là thật sự quý mến người, cũng biết người thích mỹ nhân, người xem ta điểm nào không tốt? Người với ta nhất định là lưỡng tình tương duyệt, nhanh chóng làm đi!”

[Ape: điểm nào không tốt? Hừ, người ta nghiêm túc làm việc còn làm trò câu dẫn người ta? Tề nhi, chém ả Dao nà

]

Chỉ thấy nữ nhân kia bắt lấy tay Lý Đông Hải để lên trên ngực mình, Lý Đông Hải khí lực lớn, nhưng hần sợ ra tay làm bị thương người khác, vịn nhất lực đạo lớn, nữ nhân yếu đuối như thế nói không chừng cả mệnh đều mất. Hần không dám dùng lực ngăn cản, chỉ có thể ngoài miệng mắng nàng:

“Người hảo không biết liêm sỉ! Đừng cho là ta không dám đánh người!”

“Vậy người đánh nha! Ta hô lên cường gian! Lão nương là tới tìm vui, người đừng khi ta yếu như quả hồng!”

Hai người không ai nhường ai, Lý Đông Hải thâm nghĩ đánh người, Vũ Văn Hách Tể nhịn không được, kéo mạnh vọt đi vào, đối nữ nhân kia hô to gọi nhỏ: “Ai nha! Làm sao người không biết xấu hổ như thế đều có! Người ta không cần người người còn cứng rắn muốn ép người ta! Nói ra không sợ dọa người a?!”

“Người là ai? Dám xen vào chuyện của lão nương? Lăn đi!”

“Người dám bảo ta lăn? Thiên hạ này người dám nói lão tử lăn đi cũng chỉ có Hoàng Thượng! Lý Đông Hải! Còn không buông tay? Người muốn đụng đến cái gì a?!”

Nghe vậy, Lý Đông Hải một phen rút tay về, chạy đến bên người Vũ Văn Hách Tể. Một bên cung kính gọi vương gia mạnh khỏe, một bên khom lưng hành một lễ. Nữ nhân kia vừa nghe nàng* là vương gia, bị dọa mặt mũi trắng bệch, chân mềm nhũn quỳ gối xuống đất, run cầm cập đem quần áo kéo lên, lấp bấp thỉnh an y.

[* là ‘nàng’ đó. Ai bảo Tể nhi nhà ta, khụ, là Tể nhi của Lý đại phu xinh đẹp như vậy, lại mặc quần áo đỏ]

“Hừ! Không biết xấu hổ! Lý Đông Hải, người thật to gan, dám tại y quán làm cái loại sự tình hạ lưu này! Còn không nói rõ với bốn vương gia?!”

Lý Đông Hải biết y là đang giúp mình, liền cùng y kẻ xướng người hoạ, diễn ra Song Hoàng, trong tối ngoài sáng cảnh cáo nữ nhân kia. Nàng còn dám nói hưu nói vượn, nhất định không thể không tống vào lao ngục chịu tai ương. Nữ nhân kia bị dọa gần chết, cam đoan không dám ra ngoài nói lung tung, Vũ Văn Hách Tể gọi khỏa kẻ tới, đem nữ nhân kia ném ra ngoài.

6. Chương 6

Nữ nhân kia đi rồi, Vũ Văn Hách Tể ngồi ở nội đường, Lý Đông Hải có chút xấu hổ, nhưng cũng không nói thêm gì, thâm nghĩ tiểu tử này buổi sáng tự đứng chạy đi, hiện tại lại đến đây tìm hấn là ý tứ gì? Lý Đông Hải mở miệng hỏi: “Người làm sao lại tới nữa?”

Tà tà liếc mắt nhìn hấn, Vũ Văn Hách Tể tức giận nói: “Làm sao? Người ý nói ta đừng tới phá hỏng chuyện tốt của người phải không?”

“Nói cái gì vậy? Ai chẳng biết khi ta hành nghề y sẽ không làm sự tình loạn thất bát tao này.”

“Hừ, ta xem nữ nhân kia thực chủ động, yêu thương nhưng nhớ, còn đem quần áo cởi ra, người sẽ trụ được sao?”

“Phi! Người đến cùng là đến đây làm gì? Không có việc gì thì đi đi, tọa đường trừ khi xem bệnh ta không tiếp đãi những người khác.”

“Ta đến xem bệnh.”

“Xem bệnh?” Y làm sao lại bị bệnh? Chẳng lẽ là lần trước thụ thương còn chưa tốt lên? “Người xảy ra chuyện gì? Nơi nào không thoải mái?”

Thấy trên mặt hấn có chút thần sắc lo lắng, Vũ Văn Hách Tể trong lòng có chút cao hứng, y gọi Vương Phúc đến, bảo Vương Phúc đem sự tình nói ra một lần.

“Lý đại phu, chính là như vậy, ta sợ vương gia bị mộng du, cho nên dẫn y đến xem bệnh.”

Nghe Vương Phúc lý do thoái thác, Lý Đông Hải có chút tò mò, liền giúp Vũ Văn Hách Tể xem mạch. Mạch tượng không có cái gì kỳ lạ, chính là hơi nhanh một chút, lại xem xem sắc mặt y, trừ quầng thâm trên mắt,

sắc mặt hồng nhuận, khí sắc cũng không sai, xem xem trán, nhiệt độ cơ thể bình thường, lại quan sát đầu lưỡi, cũng không thành vấn đề.

Thầm nghĩ có phải hay không tiểu tử này lại có trò mới, bức Vương Phúc cùng y cùng nhau trêu cợt hần? Nhưng lại thấy Vương Phúc mặt đầy lo lắng, không giống như là giả vờ, hần cũng có chút buồn bực.

“Lý đại phu, người xem vương gia có phải hay không bị mộng du?”

“Mạch tượng thoát nhìn không có vấn đề, bất quá là các người đều tận mắt nhìn thấy. Ta đây trước khai phương thuốc, mang thuốc trở về cho y ăn, xem y còn phát bệnh hay không.”

Cho Vương Phúc phương thuốc sai lão đi bốc thuốc, Lý Đông Hải lại cẩn thận nhìn nhìn mạch tượng Vũ Văn Hách Tể, quả thật không có vấn đề a, làm sao sẽ có mộng du? Hần khai được có thành phần yên giấc, có thể cam đoan Vũ Văn Hách Tể an ổn ngủ, lượng cũng không dám cho nhiều, sợ bị thương đến thân thể y, nhiều lần dặn dò y muốn mỗi ngày uống thuốc, mười ngày sau lại đến tái khám.

“Không cần mười ngày! Ta mỗi ngày đều đến, người phải hảo hảo xem bệnh cho ta!” Vũ Văn Hách Tể lộ ra vui vẻ tươi cười, lúc này y lại có lý do tới gặp con cá mập này, ngày sẽ không còn nhàm chán!

Sau khi một tháng, Vũ Văn Hách Tể mỗi ngày đều đến y quán báo danh, Vương Phúc nói y bệnh không tốt lên, thường thường liền sẽ phát tác một lần. Lý Đông Hải lần lượt bắt mạch, lần lượt nghi hoặc, hần căn bản là không có bệnh, dùng thuốc của mình làm sao còn khả năng xuất hiện loại tình huống này? Thế là hần liền quyết định âm thầm tra xét một phen.

Vào đêm sau, Lý Đông Hải mặc một thân hắc y, lặng yên không một tiếng động lên vào Hách vương phủ, xem xét một lát liền tìm đến phòng ngủ Vũ Văn Hách Tể, y đang chuẩn bị đi ngủ, Vương Phúc đoan tiên hảo được cho y.

“Ai nha, người thật đúng là khi ta có bệnh a? Mỗi ngày cho ta uống được, ta không uống! Mang đi!”

“Chủ tử, người vẫn là uống đi, Lý đại phu kê thuốc không bệnh cũng sẽ không có sai.”

“Là thuốc ba phần độc, người chưa từng nghe qua sao?! Ta là không muốn con cá mập kia biết ta là giả bệnh mới đi, nhanh chóng đem được bưng đi, nghe mùi liền choáng váng đầu óc.”

Vương Phúc sắc mặt có chút khó coi, lão tuy rằng là phối hợp với chủ tử, thế nhưng lão lại không có lừa Lý Đông Hải. Vũ Văn Hách Tể từ nhỏ liền có bệnh, nhưng Ngự Y không ai có thể chữa trị cho y, đây cũng chính là nguyên nhân Ngự Đức để yêu thương y như thế. Việc này chỉ có lão bên người y hầu hạ mới biết được.

Từ lúc y trưởng thành, không còn thường xuyên phát bệnh nên Ngự Đức để mới đồng ý cho y chuyển ra khỏi cung. Trước kia còn tốt, từ sau khi tại Quỳnh Hoa lâu gặp nạn, tật xấu này của y lại bắt đầu. Vương Phúc bắt đắc dĩ, đành phải tiếp tục tận tình khuyên bảo y uống thuốc, Vũ Văn Hách Tể không chịu, Vương Phúc cũng không có biện pháp, đành phải lui đi ra ngoài.

Quả nhiên là chuyện như thế, tiểu vương gia này thật đúng là không chỉ có một điểm tùy hứng. Lý Đông Hải nhìn này ra chuyện này, trong lòng không khỏi buồn cười. Nếu y đã đến, kia hần liền bồi y chơi đùa, dù sao ngày thường cũng ít trò chuyện.

Ngày thứ hai, Vũ Văn Hách Tể như cũ tới Tề Phương đường, kêu xem bệnh.

Bất quá hôm nay người nhiều lắm, sau khi y ngồi xuống lại tới không ít người. Thời tiết nóng bức, trong phòng càng nhiều người càng thêm không thông gió. Vũ Văn Hách Tể phe phẩy quạt giấy, phía trước còn thật nhiều người. Y gọi khóa kế đến hỏi tình huống, khóa kế nói hôm nay không biết tại sao, thật nhiều người chạy tới xem bệnh, nói là đau đầu nóng sốt, nghiêm trọng hơn còn bị thương thổ hạ tả.

Sáng sớm đã nhìn thấy hơn mười bệnh nhân, giữa trưa đều không rồi rã, đương gia đến bây giờ cũng chưa ăn cơm.

Hiện tại buổi trưa đã qua đã nửa ngày, hần thế nhưng chưa ăn cơm? Làm sao sẽ bận rộn như thế?

Đang muốn đi vào nội đường xem đến tột cùng là chuyện gì, chỉ thấy Lý Đông Hải mặt đầy mỏi mệt lại mang theo nôn nóng đi ra. Nhìn đến cả phòng toàn bệnh nhân, lại nhìn đến Vũ Văn Hách Tể, nhưu nhưu

mày, gọi Vương Phúc giúp hắn đem vương gia mang đi. Vũ Văn Hách Tể vừa nghe liền mất hứng, tiến lên nắm tay áo hắn liền gọi lên: “Đi cái gì mà đi?! Ta còn chưa được xem bệnh nha!”

Lý Đông Hải không công phu cũng vô tâm tình cùng y hồ nháo, nhẹ giọng quát nói: “Đừng hồ nháo, mau đi, đây không phải bệnh thông thường, sợ là sẽ truyền nhiễm, ta không có biện pháp chiếu cố người, nhanh chóng cùng Vương Phúc trở về. Trở về liền đem quần áo này thiêu hết, sau đó mới hảo hảo dùng xà phòng rửa tay rửa mặt, rồi mới dùng rượu để chà lau. Gần nhất không cần lại đến đây, cũng ít ra ngoài đi lại, uống nước ăn cơm toàn bộ nhất định phải nấu chín, sinh thực chớ ăn, ngoan ngoãn đứng ở trong vương phủ.”

Thấy hắn đi đến tủ thuốc tự mình bốc thuốc, Vũ Văn Hách Tể mới ý thức được sự tình có chút nghiêm trọng, còn muốn hỏi rõ, Vương Phúc liền kéo y ly khai y quán.

“Ai..... cá mập! Ta.....”

“Vương gia, đừng nháo, Lý đại phu nói không sai, nếu bị truyền nhiễm sẽ không xong! Nhanh chóng theo ta trở về đi!”

Sự tình liên quan đến an nguy của vương gia, Vương Phúc cũng không dám chậm trễ, kéo Vũ Văn Hách Tể trở về vương phủ. Tiến vào cửa lớn liền gọi nha đầu nấu nước pha rượu, thoát áo khoác cùng trung y của vương gia, gọi người bưng lên chậu than, lại đem đồ của chính mình cũng thoát, tất cả đều thiêu.

Mọi người hầu hạ Vũ Văn Hách Tể tắm rửa tiêu độc xong, y còn có chút không thoải mái. Con cá mập kia hôm nay đối với y hảo lãnh đạm, hơn nữa cứ như vậy tổng y trở về, cũng chưa cùng y nói chuyện, trong lòng phiền muộn, vẫy tay cho lui tới tở, nghiêng người nằm đến trên giường. Bất quá may mắn chính mình thừa dịp loạn từ trên người cá mập trộm hương túi, hương vị này là được hương hắn vẫn mang trên người, thật dễ ngủ, trước kia vẫn muốn trộm cũng chưa cơ hội, hôm nay cả người cá mập đều là sơ hở, cuối cùng đắc thủ, thật sự là đã lấy được!

Lại trở lại y quán bên kia, bệnh nhân là càng ngày càng nhiều, đều là cùng một dạng bệnh trạng. Lý Đông Hải cũng nhìn không được nữa, bận rộn tu thư nhắc nhở chính mình là đại phu, mặt khác những y quán hiệu thuốc bắc tương đối lớn phát hiện toàn thành đều xuất hiện loại chứng bệnh kỳ quái này, vài đại phu họp bàn một chút, có thể là có ôn dịch.

Nếu thật là ôn dịch nhưng làm sao xác định.

Kinh thành rộng lớn, biết tìm ở chỗ nào ngọn nguồn đây? Vài đại phu không dám chậm trễ, suốt đêm bắt đầu nghiên cứu chế tạo phương thuốc.

Người nhiễm bệnh càng đến càng nhiều, cơ hồ đại phu toàn thành đều suy nghĩ biện pháp cùng với phương thuốc để chữa bệnh, ngay cả Ngự Y trong cung cũng khẩn trương. Tuy nói thâm cung bên trong sẽ khó lây bệnh ôn dịch, thế nhưng bọn họ lại không trụ tại trong cung, gia quyến của mình đều có thể nhiễm bệnh nguy hiểm, tất yếu phải đem bệnh căn tìm ra.

Thế là Liên danh Thượng thư, thỉnh cầu Ngự Đức để phái người hiệp trợ tìm kiếm căn nguyên ôn dịch. Ngự Đức để là nhân quân, ôn dịch bắt đầu lan tràn, đúng lúc tất yếu phải tìm đối sách, bằng không nhất định sẽ sinh linh đồ thán, dân chúng lâm than. Hắn lập tức hạ lệnh tra rõ việc này, như có giấu diếm sẽ không được tha.

Đã nhiều ngày nhưng Lý Đông Hải bận rộn muốn hỏng. Trừ phối chế phương thuốc, còn phải đến xem chẩn bắt mạch chữa bệnh, thân thể mình còn phải chú ý, không thể bị bệnh nhân truyền nhiễm. Vài ngày trôi qua, cả người có chút tiêu tụy, ban đầu tóc dài khéo léo cột cao, này hai ngày sau tóc dài rối tung, tùy ý dùng khăn trùm đầu cột chặt, phía trên dùng khăn đem miệng mũi che lại.

Vũ Văn Hách Tể lại trộm đi y quán hai lần, Vương Phúc thật sự quản không được y, đành phải đem hai hộ vệ võ công tốt trong vương phủ giao rằng phải bắt Vũ Văn Hách Tể trảo trở về.

Mỗi lần Vũ Văn Hách Tể chuẩn bị bước vào y quán liền bị hộ vệ kéo ngược trở về, khuyên can mãi cũng phải đồng ý cho y ghé vào song cửa hướng bên trong nhìn vài lần. Khi y nhìn thấy Lý Đông Hải diện mạo khác biệt với lúc trước, lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề. Tóc cá mập bay bay, nếu không có khăn trùm đầu kia, hẳn nhìn giống như là sơn đại vương, nhất định rất thú vị.

Bệnh tình không thể khống chế, thời gian đang là nóng bức, chính là ngày nóng nhất trong năm, ôn dịch lây tốc độ không tưởng mà phát tán. Đại phu thúc thủ vô sách, Lý Đông Hải càng tức giận, cả ngày đem chính mình nhốt trong thư phòng phối dược, y quán chỉ mang thuốc không xem bệnh, bận rộn nhất chính là chúng khóa kế.

Đã qua nửa tháng, phương thuốc thích hợp không có, ngọn nguồn cũng không có tìm ra, Hoàng đế phái người đến cùng làm gì?! Lý Đông Hải trong lòng giận dữ, một chút đem bàn sách thuốc trên quét qua. Hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua loại suy sụp này, lúc này xem như hắn ném được cảm giác thất bại.

Hắn trong lòng cảm giác số lượng bệnh nhân mất đi hình như càng ngày càng tăng, tiểu vương gia kia bình thường tranh cãi âm ỉ gần nhất cũng chưa tìm đến hắn. Tuy rằng người là hắn đuổi về, thế nhưng thiếu y âm ỉ thật đúng là không thích ứng được, nếu y hiện tại ngay bên người hắn, nhất định sẽ khuôn mặt xinh đẹp quật cường cùng hắn tranh cãi, sẽ không khiến trong lòng hắn khó chịu.

Nguyên lai bất tri bất giác tiểu vương gia kia ở trong lòng hắn đã có địa vị như vậy, chán ghét vẫn là chán ghét, nhưng sự tồn tại của y đối với hắn chính là tất yếu. Nghĩ đến điểm này, Lý Đông Hải muốn giúp đại não của mình giải phóng một chút, quyết định đi vương phủ một chuyến, đi xem cái tiểu tử kia, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Lý Đông Hải trở về phòng đổi một thân quần áo, lại đem tóc cột cao, sắc mặt mặc dù có chút khó coi, nhưng ngũ quan tuấn lãng như trước hấp dẫn người ta. Hắn vừa lòng gật gật đầu, chuẩn bị đi vương phủ. Nào biết hắn vừa bước chân ra hậu viện, liền nghe thấy Vương Phúc ở bên ngoài kêu to: “Lý đại phu!!! Cứu mạng a!!! Vương gia bị bệnh dịch!”

7. Chương 7

Vương Phúc bình thường đều là một bộ dáng cung khiêm đến chân chó, Lý Đông Hải từng cảm giác nếu không phải Vương Phúc ở bên cạnh quần tiểu vương gia, phỏng chừng lão còn già hơn sơ với cái tuổi này. Một khi tiểu vương gia xảy ra chuyện, Vương Phúc nhất định là người đầu tiên kêu cứu mạng. Niên kỷ không nhỏ, lại để người ta cảm giác là người hầu yếu đuối ngu trung, có khi thật đúng là sẽ tâm sinh kính nể với lão.

Vừa nghe lão gọi đến thì thầm, Lý Đông Hải bước nhanh đi ra ngoài, chỉ thấy Vương Phúc một gương mặt già nua nghẹn khuất, lệ rơi đầy mặt, nếp nhăn trên mặt đều là nước mắt.

“Lý đại phu! Lý thần y! Cầu ngài nhanh chóng cùng ta đi vương phủ xem xem!! Vương gia bị bệnh dịch, sốt cao hai ngày hai đêm! Buổi sáng hôm nay nôn cả nửa ngày, chỉ phun ra mật! Van cầu ngài nhanh chóng đi xem!”

Vương Phúc thấy Lý Đông Hải tựa như thấy Đại La thần tiên, hai chân mềm nhũn liền muốn quỳ xuống dập đầu, hoàn hảo một bên khóa kế giúp lão, bằng không lão nhất định là dập đầu hướng Lý Đông Hải hành đại lễ.

“Vương tổng quản xin mau mau đứng lên, ta chịu không nổi đại lễ này, người đừng vội, ta cũng người đi liền.”

Nghe được kia tiểu tử bị bệnh dịch, Lý Đông Hải trong lòng khẩn trương, nhất định là y chuẩn em ra khỏi vương phủ, y luôn luôn không nghe người khác khuyên!

Lý Đông Hải tâm tình do khẩn trương trở nên phấn nộ, một đường nổi giận hùng hùng đi đến vương phủ, may mắn chỉ cách ba con phố, vào cửa liền thẳng đến phòng ngủ Vũ Văn Hách Tề. Vương Phúc buồn bực, Lý đại phu lần đầu tiên đến vương phủ, làm sao sẽ biết chỗ ở vương gia? Không kịp nghĩ nhiều, vẫn là lo lắng thân thể vương gia, vội vàng đi theo.

Đem miếng mũi bịt kĩ, Lý Đông Hải đẩy ra cửa phòng Vũ Văn Hách Tế, chỉ thấy y nằm ở trên giường, chỉ mặc một tầng y phục bên trong, mặt đỏ bừng, cả người đều là mồ hôi. Tôi tớ thị nữ đều che mặt giống hần, mặt đầy sợ hãi giúp y lau mồ hôi, thay quần áo.

“Thuốc hạ sốt bình thường đều dùng qua, vương gia uống không được, chúng ta đều là rót hết, y uống rồi phun, thật sự không có biện pháp.”

“Kia, vì sao hiện tại mới đến tìm ta?”

Bị sự nổi giận Lý Đông Hải trong giọng nói dọa đến, Vương Phúc đầu gối có chút run lên, nơm nớp lo sợ trả lời nói: “Vương..... Vương gia không để..... Nói chỉ là bị lạnh, ngài hiện tại bận rộn chế được, y không nghĩ sẽ quấy rầy ngài.....”

Này vương gia ngu ngốc! Thời điểm nên tìm hần thì không tìm, thời điểm không nên quấy rối lại cố tình vây chuyễn hần! Lý Đông Hải đầy mặt nộ khí, bước lại bên giường bắt đầu bắt mạch cho y.

Mạch tượng cùng bệnh trạng quả thật là bị bệnh dịch, nhưng còn chưa tới tình cảnh nguy hiểm nhất, trước mắt còn có biện pháp có thể khống chế. Hần nhanh chóng viết phương thuốc, sai Vương Phúc đi bốc tiên được, Vương Phúc cầm phương thuốc lập tức nhanh chân chạy đi ra ngoài.

Trở lại bên giường lại dò xét mạch của y, phát hiện hần mạch tượng có chút bất đồng rất nhỏ, loại tình huống này đã là lần thứ ba, hần không thể lại xem nhẹ. Đang muốn hảo hảo lại chẩn đoán, người trên giường đột nhiên rên rỉ.

“Ân..... Không..... không cần a..... Mẫu phi..... Hoàng nhi..... không phải..... nữ nhi..... nữ nhi không dám..... Mẫu phi..... mẫu phi.....”

Không biết y hồ ngôn loạn ngữ cái gì, Lý Đông Hải cảm giác có chuyện kỳ quái, liền để tai sát vào mà nghe.

“Mẫu phi..... không..... không cần..... nữ nhi không dám không lại dám Mẫu phi.....”

Cái gì ‘nữ nhi’? Y là vương gia đi! Lần đầu tiên khám bệnh cho y đã sờ qua, tuyệt đối là nam nhân, kia là y đang nằm mơ? Vì cái gì là nữ nhi?

Lý Đông Hải hồ đồ, Vương Phúc sắc xong thuốc tiến vào. Vũ Văn Hách Tế còn đang hồ ngôn loạn ngữ đứt quãng, Vương Phúc biến sắc, có chút do dự không dám đi lên trước. Lý Đông Hải là người nào chứ, nhìn phản ứng của lão liền biết nhất định có nội tình, nhưng hần hiện tại không thể ép hỏi, vẫn là trước cứu người rồi nói. Hướng Vương Phúc lấy thuốc, tự tay uy thuốc cho Vũ Văn Hách Tế uống.

Vũ Văn Hách Tế vẫn là uống nhưng không nuốt xuống, Lý Đông Hải dùng ngón châm trát vài cái, uy được thoải mái hơn rất nhiều, cuối cùng là rót xuống. Vương Phúc ở một bên rơi lệ, nhìn chủ tử trên giường sắc mặt đỏ bừng lại mất đi ý thức, lão nhớ tới chuyện cũ nhiều năm trước. Tiểu vương gia hồ ngôn loạn ngữ đều là ám ảnh bóng ma khi y còn nhỏ. Xem ra đời này đều sẽ bám theo y.

Nghĩ đến đây, Vương Phúc chà xát khóe mắt, tiến lên giúp Vũ Văn Hách Tế lau mồ hôi, Lý Đông Hải vẫn quan sát lão, lão dụng tâm đối Vũ Văn Hách Tế đã sớm vượt qua chừng mực một tôi tớ.

Vương Phúc thương tâm, lão là tôi tớ bên người Vũ Văn Hách Tế, từ nhỏ liền xem y là đứa nhỏ bình thường phủng trong lòng bàn tay. Lão là hoạn quan, không có con. Vũ Văn Hách Tế sinh ra, lúc ấy tiên Đế rất sủng ái tiểu thái giám, lại bị phân công đến chỗ hoàng quý phi.

Hoàng quý phi năm ấy ba mươi bảy tuổi, từ năm mười bảy tuổi sinh đương kim Thánh Thượng. Hai mươi năm trôi qua, tuy được Đế sủng, nhưng nàng chỉ trách bụng mình không cố gắng. Nào ngờ hai mươi năm sau không ngờ được một đứa con, Hoàng quý phi đương nhiên mừng rỡ vô cùng, đối với tiểu nhi tử này là tất cả sủng ái.

Vương Phúc năm đó hai mươi tuổi, lão hiểu chuyện nhu thuận thâm được long ân, Hoàng quý phi cũng tín nhiệm lão, từ nhỏ liền đem Vũ Văn Hách Tế giao cho lão, có thể nói ra uy nãi, mặt khác sự vụ lớn nhỏ đều do Vương Phúc một mình ôm lấy mọi việc.

Nếu ngày cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua thì tốt rồi.....

Vương Phúc hồi tưởng chuyện năm đó, âm thầm thần thương, lại không nghĩ rằng gọi ra hoài nghi của Lý Đông Hải.

“Vương tổng quản, tiểu vương gia bệnh tuy tới rào rạt, nhưng còn chưa tới tình cảnh không thể ức chế, hiện tại chúng ta đều cố gắng phối chế phương thuốc, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả, còn thỉnh giải sầu.”

Vương Phúc điểm đầu, đối với hần thiên ân vạn tạ, lão biết chủ tử nhà mình thích đại phu uy vũ hùng tráng này, lão cũng thực kính nể hần, tuổi còn trẻ liền có thành tựu như thế, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng.

“Lý đại phu, chỉ cần có thể cứu được vương gia, người muốn ta làm cái gì ta đều nguyện ý.”

“Vương tổng quản đối vương gia thật sự là tình thâm ý trọng, che chở đầy đủ a.”

“Không đối gạt đại phu, vương gia mới trước đây bệnh nặng một hồi, suýt nữa tang mệnh, ta này làm hạ nhân chỉ hy vọng y có thể hảo hảo sống, khoái hoạt một đời hoàn hảo.”

Nghe lão như thế vừa nói, Lý Đông Hải cũng không tìm hiểu, còn nhiều thời gian, có một số việc có thể lộ ra dấu vết, việc cấp bách là phối chế phương thuốc, đem người cứu về rồi lại nói sau.

Cáo biệt Vương tổng quản, Lý Đông Hải một khắc cũng không dừng chạy về y quán của mình, tiếp tục bỏ nhào vào bên trong đồng thuốc pha chế dược liệu.

Trời không phụ lòng người, qua hai ngày, người Ngự Đức đế phái ra đã trở lại.

Nguyên lai bệnh này là thương nhân nước láng giềng Tây Vực đưa đến Trung Nguyên, hần vào kinh làm sinh ý, không nghĩ tới bị trùng cắn lại không có phát giác, đến ngủ lại khách sạn mới phát bệnh. Do không khí khẩu dịch truyền nhiễm cho khóa kế trong điểm, cho nên dẫn phát bệnh dịch. Loại bệnh này tại Tây Vực thực thông thường, là ở trong sa mạc bị trùng tử Kiền thi lý cắn, sau thì mang bệnh.

Trung Nguyên không có trị liệu thảo dược, loại thuốc này chỉ Tây Vực mới có. Tin tức vừa đến, Lý Đông Hải cuối cùng cũng biết vì cái gì chính mình đã duyệt tẩn sách thuốc đều không tìm ra phương pháp cùng nguyên nhân, hần chỉ biết y thuật Trung Nguyên, đối với chi thuật địa vực Kim Thạch hoàn toàn không biết. Hần nhận thức chính mình hạn hẹp, phát tiết một quyền đập nát bàn trong phòng.

Không qua vài ngày, các nơi đều thu được thảo dược thương đội Tây Vực mang đến, các đại y quán hiệu thuốc bắc dựa theo phối phương chế được, rất nhanh liền đem bệnh tình khống chế.

Lý Đông Hải tự mình mang thuốc đến vương phủ, để mình là người đầu tiên dứt cho Vũ Văn Hách Tế. Uống thuốc, Vũ Văn Hách Tế cuối cùng hạ sốt, cũng không nói mê sảng, qua hai ngày liền tỉnh lại.

Mở mắt ra liền nhìn đến có người ngồi ở bên giường bắt mạch cho y, trong phòng chỉ có hai người bọn họ. Vũ Văn Hách Tế muốn há miệng kêu to, nhưng cổ họng khô ách, chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc sa sa. Thấy y tỉnh, Lý Đông Hải lập tức lấy nước cho y uống.

“Cảm giác như thế nào?”

Vũ Văn Hách Tế uống nước xong, muốn đứng lên, nhưng ánh mắt y lại lộ ra hoảng sợ.

“Người là ai?”

8. Chương 8

“Người là ai?”

Vũ Văn Hách Tế nắm chặt góc chăn, hướng bên trong lui vào, trong ánh mắt đều là sợ hãi cùng kinh hoàng. Lý Đông Hải thấy thế lại nói là y muốn hồ nháo, liền lớn tiếng nói:

“Bệnh mới tốt lên, người nháo cái gì?” Cầm chặt tay y bắt mạch.

Mạch tượng của y nguyên lai không chút hữu lực như vậy, cho dù bệnh nặng mới khỏi cũng không giống mạch tượng mà thiếu niên nên có, càng giống như là của nữ tử nhu nhược.

Vũ Văn Hách Tể muốn thoát khỏi kiềm chế của hắc, vừa khóc vừa bắt đầu gọi Vương Phúc. Vương Phúc nghe tiếng, đi vào trong phòng, nhìn đến cảnh tượng lúc này nhất thời đại kinh thất sắc, tiến lên bắt Lý Đông Hải buông tay trước. Lý Đông Hải khó hiểu, nhưng nếu Vương Phúc mở miệng, hắc cũng không tiếp tục dây dưa, thế là buông tay, chỉ là hai mắt nhanh chóng nhìn chăm chăm Vũ Văn Hách Tể.

Bị hắc xem đến quần bách, Vũ Văn Hách Tể trốn trong lòng Vương Phúc, run cầm cập đem chân kéo cao, nước mắt trên mặt còn chưa lau đi, một bộ dáng nhìn mà thương xót, làm gì còn có nửa phần bá đạo khí tức bình thường.

“Vương Phúc..... Hắc..... hắc là ai? Thật đáng sợ.....”

Vương Phúc đỡ lấy y, ngữ khí mềm nhẹ trả lời: “Chủ tử, đây là Lý đại phu, người quen? Hắc vẫn thường xem bệnh cho ngài.”

“Lý đại phu?”

Vũ Văn Hách Tể nghi hoặc vụng trộm liếc mắt nhìn Lý Đông Hải, nam nhân này lưng hùm vai gấu cao lớn thô kệch, chỗ nào giống đại phu? Giống Đồ tướng quân a. Lại nhìn nhìn mặt hắc, diện mạo hiên ngang, tuấn tú lịch sự, chỉ là biểu tình nghiêm túc, rất là dọa người.

“Vương Phúc..... Hắc chính là Lý đại phu thích Tể nhi?”

“Tể nhi?”

Lý Đông Hải càng thêm nghi hoặc. Tể nhi hắc là chỉ Vũ Văn Hách Tể đi, làm sao chính y lại gọi danh tự của mình?

Vương Phúc gặp sự tình không thể giấu diếm, an ủi Vũ Văn Hách Tể vài câu, đỡ y nằm xuống nghỉ ngơi, mời Lý Đông Hải ra bên ngoài cùng lão nói chuyện.

“Lý đại phu, sự tình vẫn là không giấu được người, ta sẽ cùng người nói rõ, việc này trừ Hoàng Thượng, chỉ có ta mới biết được. Ta xem chủ tử đối với người quan tâm như vậy, ta cũng tin tưởng nhân phẩm cùng y thuật của người nên mới có thể nguyện ý nói cho người biết, hi vọng người có thể bảo mật.”

Lý Đông Hải thật sự rất hiếu kì, không cần nghĩ ngợi liền đáp ứng Vương Phúc.

Vương Phúc suy nghĩ, đem sự tình êm tai nói ra.

Vũ Văn Hách Tể mang bệnh từ khi y còn nhỏ.

Năm đó Hoàng quý phi lại sinh được một đứa con, toàn bộ hoàng cung đều sôi trào lên. Tiên Đế tự nhiên là cao hứng, ban thưởng rất nhiều trân bảo cho Hoàng quý phi, Hoàng hậu nương nương khoan dung, cũng tặng không thiếu kỳ trân dị bảo cho mẫu tử Hoàng quý phi.

Nhưng có người vui có người sầu, hoàng cung rộng lớn đều như một chảo lớn đấm máu. Khi đó, một quý nhân được tiên Đế sủng hạnh thập phần ghen tị, nàng mới vào cung không lâu, thể lực bên nhà mẹ lớn mạnh, trước kia được Đế sủng hạnh liền hướng Hoàng quý phi hạ độc thủ. Nhưng sự tình bại lộ, còn chưa ra tay liền bị người tố giác, tiên Đế tức giận, đem nàng biếm lãnh cung.

Vốn tưởng rằng sự tình như vậy giải quyết xong, nhưng khi Vũ Văn Hách Tể ba tuổi khi, hành động hạ độc thủ thật sự mới bắt đầu.

Người nọ là một vị phi tử khác không được sủng hạnh, thường ghen tị với Hoàng quý phi.

Trước khi nàng sinh hạ Vũ Văn Hách Tể, người này tố giác vị quý nhân kia hại Hoàng quý phi. Vì hành động này của vị quý nhân kia nên tiên Đế đối với Hoàng quý phi bảo hộ quá mức chu toàn, rất khó đắc thủ, liền dụng kế tố giác vị quý nhân kia, khiến nàng ta trở thành sơn dương thể tội. Ba năm sau, Vũ Văn Hách Tể lớn lên một chút, thời điểm không còn được nhiều người bảo hộ như vậy mới chính thức hạ sát thủ. Mục tiêu của nàng không phải Vũ Văn Hách Tể, mà là Hoàng quý phi.

Nàng mua chuộc Ngự Y trong cung, khiến Hoàng quý phi ăn vào một loại mê huyễn được vật trí óc con người trong một thời gian dài, được này là do Miêu Cương điều phối, vô sắc vô vị không độc, tra không ra nửa điểm dấu vết để lại.

Liên tục dùng nửa năm, Hoàng quý phi tính tình đại biến, trở thành một người điên. Nguyên bản nàng yêu cười lại thiện lương biến thành một kẻ đa nghi, nữ nhân cố chấp. Ngày thường còn nghiêm khắc răn dạy hạ nhân, nhẹ thì đánh chửi, nặng thì dụng hình. Bọn hạ nhân không rõ nàng vì sao trở nên như thế, hoài niệm tại nàng ngày trước ôn nhu thiện lương, tận tình khuyên bảo khuyên nàng, kết quả đều bị nàng răn dạy một phen.

Đối hạ nhân như vậy, thế nhưng với Vũ Văn Hách Tể, Hoàng quý phi liền không nường tay như vậy. Nàng cả ngày hoài nghi Vũ Văn Hách Tể không phải hài tử nàng sinh ra, còn nói y lớn lên yêu diễm, quả thực chính là hồ ly tinh chuyển thế. Cố tình gọi y mỗi ngày thỉnh an ba lần, không được xưng hoàng nhi, phải gọi chính mình là nữ nhi.

Vũ Văn Hách Tể còn nhỏ, không rõ vì sao mẫu thân đối xử với hắn như vậy. Khi y không chịu nghe lời liền bị Hoàng quý phi đánh đòn hiểm, dùng dây leo đánh y cả người đều là vết thương, còn trên mặt thì tát muối. Đánh xong hắn, nàng khôi phục bình thường, mạnh mẽ bỏ nhào vào Vũ Văn Hách Tể, xem xét thương thế trên người y, một bên khóc một bên vì y thượng được.

Vũ Văn Hách Tể từ nhỏ dính lấy mẫu phi, thấy nàng quan ái như thế, chính mình đương nhiên cũng cảm thấy ủy khuất. Mẫu tử ôm nhau khóc một hồi, chuyện này liền cho qua.

Không nghĩ tới sau khi vết thương của y tốt lên, Hoàng quý phi trò cũ dùng lại, lại một lần trách phạt y, đánh xong không cho y trị liệu, còn bắt y quỳ trước Phật đàn, nói là hướng trời đất sám hối lỗi lầm của y, lần này Vũ Văn Hách Tể liền hôn mê bất tỉnh. Hoàng quý phi lại tự mình làm bạn bên cạnh y, cho y thượng được, giúp y hạ sốt, cuối cùng cứu Vũ Văn Hách Tể trở về.

Vũ Văn Hách Tể tuổi nhỏ, mẫu phi y thường xuyên dùng hình phạt thể xác với y, còn dùng lời chữ chửi mắng khó nghe với y, khiến y cảm giác chính mình là hài tử dơ bẩn, chỉ có thể hướng Hoàng quý phi cầu xin tha thứ, cũng yên lặng chịu đựng ngược đãi của nàng. Như thế lặp lại qua hơn nửa năm, Hoàng quý phi cuối cùng chịu đựng không nổi cuộc sống như vậy, tại tẩm cung trung đương của Vũ Văn Hách Tể tự sát.

Vương Phúc nói tới đây, không khỏi lệ rơi lã chã. Lý Đông Hải nghe lại rất khiếp sợ, vội hỏi lão: “Kia, lúc ấy Hoàng Thượng cùng tiên Đế không biết chuyện này ư? Còn có, làm sao lại tra được là mê huyễn được Miêu Cương?”

“Lúc ấy Hoàng Thượng cùng Tiên Hoàng chỉ biết là Hoàng quý phi tính tình thay đổi, không biết nàng ngược đãi vương gia. Vương gia khi đó vì bảo hộ mẫu phi chính mình, xem như mình không có việc gì. Chỉ là miệng vết thương đau y sẽ khóc, hỏi y liền nói là vì Hoàng quý phi mà thương tâm. Sau khi là thấy bộ dạng thái y kia khả nghi, bị cận vệ Hoàng Thượng bắt đến, mới biết được ngọn nguồn sự tình.”

“Vương gia y từ nhỏ rất được sủng, sau khi phát sinh loại chuyện này, Hoàng Thượng cùng tiên Đế càng là yêu thương y. Nhưng khi y nhìn đến Hoàng quý phi treo cổ ở trước mặt y, y liền ngất đi. Nằm nửa tháng mới tỉnh lại, tỉnh lại rồi liền biến thành cái dạng hiện tại này..... Thế nhưng kỳ quái là, vương gia không nhớ rõ chính mình sẽ biến thành ‘những người khác’, nhưng ‘những người khác’ lại biết sự tình của vương gia.”

Nguyên lai Vũ Văn Hách Tể mang bệnh là bóng ma thời ấu niên tạo thành, là nội tâm y đối với nhận thức chính mình phân thành hai, một là Vũ Văn Hách Tể bình thường, mà một cái khác là “nữ nhi” do mẫu phi nàng tạo ra.

Lý Đông Hải đọc sách thuốc từng nhìn đến loại chứng bệnh này, nhưng không nghĩ tới sẽ xuất hiện trên người một vương gia, hắn có chút hưng phấn, lại có chút lo lắng. Vương Phúc lau nước mắt, thỉnh hắn nhất định phải bảo mật. Lý Đông Hải một ngụm đáp ứng, còn nói nên vì Vũ Văn Hách Tể xem bệnh.

“Loại này bệnh một khi tiếp nhận kích thích sẽ tự chuyển hoá bên trong, ta nghĩ lần này bệnh nặng khiến nội tâm y bất an, thế là nội tâm chuyển hoá, cho nên y sẽ không biết ta là ai. Như vậy đi, người giúp ta lại đi xem y.”

Vương Phúc đem Lý Đông Hải dẫn vào, Vũ Văn Hách Tể thấy hắn lại vào, không khỏi hướng bên trong rụt

lui. Vương Phúc nói y đừng sợ, Lý Đông Hải là tới chữa bệnh cho y, đối đãi y không hề khắt trương, liền lặng lẽ lui đi ra ngoài.

Trước mắt, Vũ Văn Hách Tể không giống ngày thường ương ngạnh hoạt bát, chỉ giống cô nương ngại ngùng giấu tay trong chăn, thẹn thùng cúi đầu không dám nhìn Lý Đông Hải. Hắn, Lý đại phu là người ra sao chứ? Lưu luyến bụi hoa, dạng nữ nhân nào mà chưa thấy qua, nhìn y, đối thành biểu tình phong lưu bất kham, ẩn tình kẻ sát mạch tượng, ái muội nói: “Công chúa mạnh khỏe. Tại hạ Lý Đông Hải, là đại phu Tề Phương đường ở kinh thành.”

Vũ Văn Hách Tể đỏ bừng mặt, cuối cùng là đã mở miệng.

“Ta..... ta biết ngươi..... Còn có, ta không phải công chúa, ta là nam hài tử..... Ta gọi Hách nhi.....”

“Nga? Nguyên lai là Hách vương gia, tại hạ thất lễ.”

“Không..... không trách ngươi..... Là..... là ta không tốt.....” Nói xong, Vũ Văn Tể chảy xuống nước mắt, “Ta không nên lớn lên giống nữ hài, lại càng không nên chọc mẩu phi sinh khí, cuối cùng còn bức tử nàng..... Là ta không tốt..... Ô ô ô.....”

Nếu là hai tháng trước, có người nói cho hắn biết Vũ Văn Hách Tể sẽ ở trước mặt hắn khóc, hắn Lý Đông Hải chỉ biết xem như là chuyện thiên đại chê cười. Nhưng người trước mắt khóc lê hoa đài vũ, làm cho người ta không khỏi đau lòng, quả thật là Vũ Văn Hách Tể.

Lý Đông Hải thấy thế lập tức nhẹ giọng an ủi y:

“Làm sao có thể trách ngươi được? Ngươi lớn lên rất đẹp, rất xinh đẹp, hơn nữa mẩu phi của ngươi không phải do ngươi bức tử, nàng là bị người khác hại chết, ngươi không cần trách cứ chính mình.”

Vũ Văn Tể ngẩng đầu nhìn Lý Đông Hải, trên khuôn mặt trắng nõn của y vì khóc mà đỏ ửng, ánh mắt hàm lệ thủy tinh, miệng anh đào nhỏ hồng điểm điểm thật là mê người. Lý Đông Hải tuy kinh nghiệm phong nguyệt nhưng có chút cầm giữ không được. Vương gia cũng thật sự rất đẹp, khó trách Hoàng quý phi khi điên nói y là hồ ly tinh.

“Lý đại phu..... Ta biết ngươi vẫn giúp đỡ Tể nhi. Tể nhi y thực đáng thương, y không biết chính mình bị bệnh..... Ta biết ta không nên tùy tiện đi ra ảnh hưởng đến Tể nhi, thế nhưng..... Nếu ta không ra đến..... Ân nhi hắn.....sẽsẽ” Lời còn chưa dứt, Vũ Văn Tể liền té xỉu trong lòng Lý Đông Hải.

9. Chương 9

Vũ Văn Hách Tể lại mở mắt, trong phòng một mảnh mờ nhạt, bên người không có ai, y cố sức khởi động thân mình, thật vất vả mới ngồi dậy.

Trên người vốn mặc chút nội y bởi vì vừa rồi hoạt động nên có chút ướt mồ hôi, cảm thấy một trận oi bức, Vũ Văn Hách Tể đem vạt áo nối lỏng.

Tựa vào trên giường há mồm thở dốc, đầu còn có chút choáng, y chỉ nhớ rõ chính mình phát sốt, Vương Phúc cùng các tôi tớ bận rộn trong bận rộn ngoài chiếu cố y, sau cái gì đều không nhớ rõ. Cũng không biết đã qua vài ngày, làm sao mình bị bệnh, bên người lưu lại một người đều không có?

Đang muốn đứng lên, cửa phòng mở ra, Vũ Văn Hách Tể lười ngẩng đầu, suy yếu chỉ trích nói: “Vương Phúc..... Người đi đâu vậy?”

“Yêu, tiểu vương gia tỉnh? Còn khó chịu sao?”

Nghe được thanh âm quen thuộc kia, ngữ khí ngả ngón, Vũ Văn Hách Tể vừa quay đầu lại liền thấy được con cá mập Lý Đông Hải y mong nhớ ngày đêm. Y giật mình mắt trừng lớn, vừa rồi còn buồn ngủ mông lung, hiện tại thanh tỉnh ghê gớm, cứng họng nói:

“Người..... Người làm sao ở chỗ này? Vương Phúc đâu?”

“Vương tổng quản vừa đi xuống nghỉ ngơi một chút, lão tuổi lớn, chịu không nổi người ép buộc như thế, cho nên ta tới chiều cố người.”

“Vì..... Vì cái gì? Lão không được, kia còn có tiểu Thúy, Quyên Nhi đâu? Đều đi đâu rồi?”

Lý Đông Hải mặc trường bào một bên cười tủm tỉm ngồi bên y giường, dò xét trán y, lại xem mạch.

“Tiểu vương gia thật sự là phúc khí lớn, người mang bệnh dịch lợi hại như thế bệnh không chết, quả thật là cát nhân thiên tướng a.”

“Phi! Người mới bệnh chết! Ta..... ta là thân đệ Hoàng Thượng! Phúc khí đương nhiên so với người tốt hơn nhiều!”

Nghe hần trâu chọc như thế, Vũ Văn Hách Tể trong lòng khổ sở. Chính mình bệnh lợi hại như vậy, thế nhưng hần còn ước gì mình sớm chết đi. Cá mập làm sao có thể đối với y xấu xa như thế chứ!

Vốn chỉ muốn vui đùa vài câu, tiểu tử quật cường kia mặt đầy ủy khuất lại cố tình vờ như không có việc gì, thật là thú vị. Lý Đông Hải cười lên tiếng, Vũ Văn Hách Tể trừng hần, chỉ thấy mặt hần mang xuân phong, không khỏi nhìn đến ngốc.

“Là ta không tốt, ta chọc một chút thôi mà. Người bị bệnh lại không tới tìm ta, nếu không phải ta đến xem người trước, người có phải vẫn muốn lừa ta?”

Lý Đông Hải sắc mặt có đôi chút biến, tuy rằng tiểu ý doanh doanh nhưng Vũ Văn Hách Tể cảm giác hần là ngoài cười nhưng trong không cười, thậm chí có điểm đáng sợ. Y đột nhiên không dám tranh luận, áp ứng trả lời:

“Người không phải bận rộn sao..... Ta không nghĩ đi quấy rầy người.....”

Nhìn y đáng thương như vậy, Lý Đông Hải cũng không muốn lại quở trách y, chỉ là nâng mặt y lên, quan sát một lúc, nhẹ giọng thăm thì cùng y nói:

“Thân mình là của chính người, bị bệnh không khám càng tăng thêm bệnh tình, ai cũng sẽ lo lắng cho người, lúc này mới thật phiền phức.”

Bị hần như thế nhìn, Vũ Văn Hách Tể chỉ cảm thấy trái tim của mình kinh hoàng, có chút cảm giác lảng lảng, cũng không biết hần đang nói cái gì, chỉ có thể theo bản năng gật đầu.

“Hai ngày nay chú ý không để cảm lạnh. Thời tiết như thế, buổi tối vẫn sẽ lạnh, nhất định phải đắp chăn mỏng. Còn có này.....” Lý Đông Hải thu hồi tay, từ trong tay áo lấy ra một túi hương, Vũ Văn Hách Tể thấy “Ai nha” kêu lên. Đó không phải là thứ y từ trên người Lý Đông Hải trộm sao?!

Y khản trương, sợ Lý Đông Hải cùng y tính sổ, vội vàng quay đầu đi chỗ khác làm bộ như không biết. Lý Đông Hải buồn cười, đem túi hương đặt vào tay y, nói:

“Cái kia người trộm ta đã đốt rồi. Ta ra vào y quán, khó tránh khỏi sẽ dính chút bệnh hại. Đây là cái mới, ta cố ý vì người xúng hương, có thể đuổi con muỗi. Mỗi ngày gửi chút được hương đối với thân thể người cũng có lợi ích. Hương vị này cùng của ta có chút khác, càng thích hợp với người hơn.”

Đem hương túi đến gần mũi trước ngửi ngửi, quả nhiên có chút bất đồng, nhưng vẫn mang hương vị của Lý Đông Hải. Vũ Văn Hách Tể lộ ra mỉm cười xinh đẹp, đồ mặt đem hương yếu ớt cất vào trong lòng.

“Người suốt ngày đùa giỡn, quả nhiên là hoa lang thích vô số nữ nhân. Ta cảnh cáo người a, đừng đem ta biến thành nữ nhân mà đùa giỡn! Ta không thích ~”

Miệng nói không thích, trong lòng vui vẻ cái gì đều viết ở trên mặt. Tiểu vương gia thật đúng là đơn thuần.

“Ta làm sao sẽ xem người như nữ nhân mà đùa giỡn? Người so các nàng càng thanh thuần xinh đẹp, ta đây là đau lòng người mới làm cho người.”

Như thế mà còn không gọi là đùa giỡn người ta?

Vũ Văn Hách Tể tiểu ý càng đậm, cao hứng lớn mật cực thuận thế tựa vào người Lý Đông Hải.

“Cá mập, người cũng cố gắng không ít rồi, đêm nay lưu lại theo giúp ta lo cơm nước đi, ta sắp chết đói rồi!”

Có thể không đói sao, lâu như vậy cũng chưa hảo hảo nếm qua một bữa cơm, Vũ Văn Hách Tể hiện tại gầy chỉ còn một bộ xương cốt. Điểm ấy khiến Lý Đông Hải phi thường bất mãn, đáp ứng y cùng ăn cơm, còn muốn y ăn ăn nhiều một chút mới tốt, người gì đầu ôm vào chỉ thấy tay chân gầy gò.

Vũ Văn Hách Tể hết bệnh rồi, y lại thường thường hưởng Lý Đông Hải chạy đi. Bất đồng là, Lý Đông Hải cũng thường xuyên ra vào vương phủ, nói là vì Vũ Văn Hách Tể thỉnh xem mạch, nhưng đi vào thì cùng y nói chuyện thiên nam địa bắc, còn không quên trêu chọc y. Tuy rằng miệng hắn đáng ghét, mỗi lời nói ra đều có thể đâm trúng chỗ đau của Vũ Văn Hách Tể, nhưng y chính là thích nhìn thấy con cá mập này, thiếu hẳn lại không được.

Cứ như vậy qua nửa năm, Vũ Văn Hách Tể chẳng những lớn lên từng chút mà chiều cao còn tăng thêm, đỉnh đầu đã có thể chạm vào Lý Đông Hải. So với vài gia đình trong vương phủ đều cao hơn một chút. Y cực cao húng, như vậy kia cá mập kia sẽ không dám cười nhạo y nữa.

Một ngày y một mình kích động chạy tới y quán tìm Lý Đông Hải, thấy hắn không có ở tọa đường, khóa kế nói đương gia ở trong phòng, liền dẫn y đi vào. Chỉ thấy Lý Đông Hải đang thu thập bao phục, bộ dáng muốn đi xa, Vũ Văn Hách Tể sưng sốt, bước lên phía trước hỏi hắn chuyện gì vậy.

“Nửa năm trước bệnh dịch, ta không có đem phương tử điều phối ra, chuyện này vẫn là mối hận trong lòng của ta, ta hận chính mình học nghệ không tinh, học thức không sâu, không biết Trung Nguyên ngoại y thuật, như vậy ta vĩnh viễn chỉ có thể là lang trung an phận. Vốn ta nghĩ ngày mai đi gặp người chào từ biệt, xem ra hôm nay liền cùng người cáo biệt luôn.”

“Vậy người muốn đi đâu? Thời điểm nào thì trở về?” Kích động bắt lấy ống tay áo của hắn, Vũ Văn Hách Tể mặt đầy nôn nóng hỏi.

“Ta nghĩ trước đi Tây Vực xem xem, không biết thời điểm nào sẽ trở về.”

“Ta và người cùng đi!”

Vũ Văn Hách Tể không chút suy nghĩ liền thốt ra, Lý Đông Hải không nói, chỉ là nhìn y. Vũ Văn Hách Tể lo lắng, muốn nghe hắn trả lời.

“Người đã sớm tính toán đi, lại không nói cho ta biết! Người phải mang ta đi!”

Tay áo đều cho y niết nhứ, Lý Đông Hải thở dài một hơi, sờ sờ đầu của y nói:

“Không được, người phải hảo hảo ở lại kinh thành, ta lần này đi cũng là vì người..... Ta sẽ mau chóng trở về, người đừng lo lắng. Nếu thực sự có việc gấp, sai khóa kế trong điểm tới tìm ta, bọn họ sẽ biết hành tung của ta.”

“Vì cái gì là vì ta? Vậy người càng hẳn phải mang ta đi cùng!”

“Đường xá xa xôi, người sẽ mỏi mệt. Bệnh mộng du của người còn chưa chữa khỏi, ta phải đi tìm phương thuốc chữa bệnh cho người.”

Vừa nghe hắn như thế nói, Vũ Văn Hách Tể cũng không quản chính mình lý do thoái thác trước kia lừa hắn, kêu to bản thân không có bệnh.

“Người đừng an ủi ta, ta tâm ý đã quyết, ta nhất định sẽ giúp người chữa khỏi này bệnh. Ta trước đưa người trở về, ta cũng không phải đi rồi không trở về, người cũng đừng mặt mày tang khóc.”

Vũ Văn Hách Tể nước mắt đều rơi. Ở trong mắt y, Lý Đông Hải là thần y y thuật cao minh nhất thiên hạ, làm sao còn có bệnh hắn sẽ không chữa được? Hơn nữa đều là vì chính mình lừa hắn, hắn mới muốn đi xa, phải trách chính y. Nhưng ngẫm lại, Lý Đông Hải là đại cử cải hoa tâm, từ lúc y hết bệnh, Lý Đông Hải nửa năm cơ hồ không gần qua nữ sắc, chọc cho đám khóa kế trong điểm suy đoán đương gia có phải hay không lại có tật xấu khác, chẳng lẽ hắn là muốn đi Tây Vực tìm dị vực mỹ nhân âu yếm?

Nghĩ đến đây tâm y không khỏi co rút đau đớn, nhịn không được nước mắt, khóc nháo nói: “Người nhất định là đi Tây Vực tìm nữ nhân đi! Người đừng gạt ta!”

Nghe y nói, Lý Đông Hải không nói gì, chẳng lẽ trong mắt tiểu vương gia, hắn Lý Đông Hải chính là dã thú dùng nửa người dưới sao?! Cũng không giấu lại nửa năm vì giúp y chữa căn bệnh kỳ quái kia, hắn cũng chưa đi tìm nữ nhân! Loại sự tình này luôn luôn cũng chưa từng xảy ra, hắn là vì ai biến thành như vậy?!

Lý Đông Hải thực sinh khí, một phen bỏ bàn tay của Vũ Văn Hách Tể nắm tay áo của mình, hạ lệnh đuổi khách: “Nếu vương gia đối đãi Lý mỗ như thế, ta cũng không còn gì để nói, mời trở về đi, chúng ta sau này cũng đừng gặp lại.”

Thấy hắn sinh khí, Vũ Văn Hách Tể mới ý thức được chính mình nói sai, y hắn là nên tin tưởng cá mập mới đúng. Cá mập chưa bao giờ lừa hắn, là chính mình mù đầu mới có thể nói với hắn như vậy. Hách Tể lúc này lau nước mắt, cầm tay Lý Đông Hải, thành khẩn nói:

“Không không không, ta nói lỡ lời, ngươi đừng sinh khí! Ta nghe lời ngươi, ta ngoan ngoãn ở lại kinh thành, chỗ nào cũng không đi, chờ ngươi trở về! Cá mập, đừng nóng giận nha?”

Vũ Văn Hách Tể nửa là làm nũng nửa là khẩn cầu, khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ làm người ta mắt cũng không được. Lý Đông Hải chỉ cảm thán chính mình vô dụng, đối với vương gia này càng ngày càng phóng túng. Thấy hắn không nói lời nào, Vũ Văn Hách Tể cắn đầu vào lòng hắn, muện vừa nói: “Cá mập..... Ta thích ngươi..... Ngươi không cần sinh khí với ta có được hay không? Ngươi hắn là đã biết, ta đối với ngươi..... ta đối với ngươi.....”

Thổ lộ ngoài ý muốn khiến chân tay Lý Đông Hải có chút luống cuống. Xem ra Vũ Văn Hách Tể thích hắn, cũng như hắn thích nữ nhân, còn dùng ánh mắt rực lửa lại nhu tình kia nhìn mình, thậm chí so với các nàng càng thêm cuồng liệt. Nhưng tựa như hắn nói trước kia, hắn có thể đùa giỡn yêu thích người khác, nhưng đối phương là nam tử, hắn vẫn là có chút không hạ thủ.

Không biết có nên hay không cự tuyệt Vũ Văn Hách Tể, Lý Đông Hải biết địa vị của y trong lòng mình cùng người khác bất đồng. Không chỉ là vì y lớn lên xinh đẹp, nụ cười y âm dung, lời nói cử chỉ của y, y lỗ mãng thiên chân.. đều lưu lại dấu vết trong lòng hắn. Loại mâu thuẫn trong lòng này khiến Lý Đông Hải thực khó xử, nhưng Vũ Văn Hách Tể thổ lộ lại khiến nội tâm hắn hiện lên một tia vui sướng, nghe y nói ra lời kia, trong nháy mắt, một cổ ấm áp ủa vào trong lòng.

Không biết có phải là không khí vi diệu nhất thời xúc động, khi hắn lấy lại tinh thần khi, đã hôn lên đôi môi đỏ mọng của Vũ Văn Hách Tể. Dọa Vũ Văn Hách Tể choáng váng đứng ngẩn người mặc hắn tìm lấy, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước biến thành hôn sâu nồng đậm lại nhiệt tình, đầu lưỡi linh hoạt đảo qua hàm răng của người trong lòng, quán quanh cái lưỡi y. Y trực tiếp phản ứng chọc hắn liếm hôn càng thêm ra sức.

Bị Lý Đông Hải gắt gao ôm vào trong lòng, Vũ Văn Hách Tể chỉ cảm thấy chính mình là đang nằm mơ, nhất thời quên hô hấp, chỉ có thể cảm nhận hôn môi nhiệt tình. Y sống mười sáu năm đều chưa từng biết, lại càng không dám tin cá mập chính mình vẫn quý mến thế nhưng lại hôn y?!

Tình trường lão thủ Lý Đông Hải rất nhanh liền đem tiểu vương gia mới quen tình dục hôn đến đầu óc choáng váng, hai chân mềm nhũn ngã phịch ở trong lòng hắn, hai tay vô lực câu cổ hắn, như là mời hoặc như là cự tuyệt. Loại dục cự này còn bày bộ dáng chọc người triu mến, tiểu vương gia được hôn quên hô hấp nghẹn đến đỏ mặt, yết hầu chỗ sâu nhất phát ra tiếng thở dốc mỏng manh đứt quãng.

Cuối cùng, kết thúc nụ hôn dài, Vũ Văn Hách Tể đầy mặt đỏ bừng suyễn khí, nhìn nam nhân anh tuấn ngũ quan chính mình yêu thích trước mắt, Vũ Văn Hách Tể nhất thời ngốc đi. Lý Đông Hải không rõ vì cái gì chính mình xúc động như thế, thế nhưng cùng y hôn môi cảm giác thật sự là quá tốt, có cảm giác trở thành nam nhân duy nhất của Vũ Văn Hách Tể, hắn còn muốn hôn nữa.

“Cá mập..... Ngươi..... làm sao đột nhiên.....” Tiểu vương gia trạng thái thần du, mắt có chút mơ mộng, hai mắt dường như không có tiêu cự nhìn Lý Đông Hải.

Lý Đông Hải cho rằng y bị dọa, liền hướng y giải thích nói: “Thực xin lỗi..... Ngươi có thích hay không?”

“Không có! Ta thích cái gì!” Vũ Văn Hách Tể nói chuyện không dùng đại não, chờ y ý thức được chính mình vừa nói cái gì, thẹn muốn tìm cái hố trốn vào.

Miệng nói giải thích, hai tay còn gắt gao ôm Vũ Văn Hách Tể, con cá mập hoa tâm này căn bản là không có ý muốn buông y ra. Nhưng hiện tại không phải thời điểm triền miên nhi nữ tình trường, Lý Đông Hải có chút không tha, buông tay ra nói: “Thời điểm không còn sớm, ta đưa ngươi trở về. Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ mau chóng trở về.”

Nửa thúc giục, nửa dụ dỗ, cuối cùng mang Vũ Văn Hách Tể trở về. Lý Đông Hải về nhà tiếp tục sửa sang lại hành lý. Xem ra lần này nhất định phải đi xa, hôm nay hôn Vũ Văn Hách Tể, chính hắn cũng giật mình, phần cảm tình này còn cần suy xét rõ ràng, không thể tùy tiện bắt đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn đối với chuyện tình cảm nghiêm túc, trước kia hắn chỉ cảm thấy lưỡng tình tương duyệt liền có thể cùng một chỗ, cùng ngủ, gặp bất hòa thì chia ta. Nhưng đối với Vũ Văn Hách Tể, hắn làm không được loại sự tình này, cuối cùng cũng cảm nhận được tâm tư Triệu Khuê Hiền. Quả nhiên đối với cảm tình thật sự sẽ không thăm nghĩ làm cái chuyện kia.

Bất quá đầu tiên, hắn muốn xác định chính mình phải hay không thật sự triệt để thích tiểu vương gia này. Cho nên..... vẫn là tạm thời không cần gặp mặt.

Hoa tâm thần y bỏ chạy.

Ngày thứ hai, trời chưa sáng, Lý Đông Hải liền đem nhóm khóa kế đánh thức, nói chuyện một hồi liền giục ngựa giờ roi, cứ như muốn trốn khỏi kinh thành.

10. Chương 10

Quay đầu lại nhìn Vũ Văn Hách Tể, từ lúc bị Lý Đông Hải vừa dỗ vừa lừa đuối về vương phủ, cả người tựa như choáng váng. Khuôn mặt xinh đẹp vu vơ ngây ngốc tươi cười, gia đình, nha hoàn trong phủ cứ như thấy quý, khó có thể tin mà nhìn chằm chằm y. Vũ Văn Hách Tể một chút cũng không có phát hiện, một đường nhẹ bẫng trở lại phòng ngủ của mình.

Vương Phúc đi đến trước mặt y, hỏi y cơm chiều muốn ăn cái gì, chờ nửa ngày mà vương gia nhà lão cũng không có lấy một phản ứng, trừ cười vẫn là cười, tựa như ma nhập. Lão nhất gan tâm cẩn thận kéo kéo tay áo Vũ Văn Hách Tể, y vẫn là không có phản ứng. Bất đắc dĩ, Vương Phúc phải ghé vào lỗ tai y kêu to: “Hoàng

thượng

giá

lâm

”

Vừa gọi nhảm tính đem Vũ Văn Hách Tể kéo về hiện thực. Y vừa nghe Hoàng thượng tới, nặng nề từ trên giường vọt xuống dưới, thiếu chút nữa đập mặt xuống sàn.

“Vương gia! Ngài cẩn thận nha! Suýt nữa là té ngã rồi!”

Hồi thần, xem xem bốn phía, chỗ nào có bóng dáng Hoàng thượng? Vũ Văn Hách Tể buồn bực chỉ trích Vương Phúc: “Lá gan to a? Có phải lần sau liền muốn giả truyền thánh chỉ không?”

“Ai nha, chủ tử ai, ngài trở về đến bây giờ đã nửa canh giờ, vào cửa liền ngây ngô cười đến lúc này, gọi ngài làm sao cũng không phản ứng, nô tài cả gan mới kêu một tiếng như thế, cuối cùng mới đánh thức được ngài.”

Nguyên lai trở về đã nửa canh giờ. Y chỉ nhớ rõ cá mập hôn y, còn ôn nhu đưa y về nhà, thời điểm rất nhanh nhanh đã đến vương phủ, bên trong hẻm nhỏ yên lặng lại hôn y một lần, cũng chẳng biết làm sao trở về phòng nữa.

[Ape : thặc đáng eo

Cái này gọi là hôn tạm biệt nà, cơ mà trong ngõ nhỏ lén lén lút lút ‘mi mi’ nhau, thặc cư tề tỵm bay]

Nhìn y lại muốn suy nghĩ vẩn vơ, Vương Phúc đứng lúc đánh gậy suy nghĩ của y: “Chủ tử, người gặp phải chuyện gì tốt à?”

Bị Vương Phúc nhìn thấu, Vũ Văn Hách Tề không tự giác ho nhẹ một tiếng, giả đứng đắn giáo huấn lão: “Làm sao, người là mật thám à? Ta mỗi lần làm cái gì còn phải đều hội báo cho người?”

Vương Phúc cúi đầu khom lưng chịu tội, nghĩ rằng trừ Lý đại phu giống con cá mập kia, còn có ai có thể khiến ngài hạnh phúc như vậy? Lại hỏi một lần nữa cơm chiều muốn ăn gì, Vũ Văn Hách Tề tùy tiện nói vài tên món ăn liền đem Vương Phúc đuổi đi. Vương Phúc đóng lại cửa phòng, Vũ Văn Hách Tề rút cuộc kiểm chế không được, một chút nhảy đến trên giường, ôm chăn lén lén.

[Ape : thẹn thùng khi iu a

Cư tề quạ ~^o^~]

Cá mập hôn y, cá mập còn ôm y, chính mình chờ lâu như vậy cuối cùng chờ đến ngày này, chứng tỏ một điều, trong lòng cá mập có y, để ý y, có thể khiến y mất hứng sao? Trong lòng ngọt tư tư giống ăn mật, vẫn còn cảm giác cùng cá mập hôn môi, có chút tê tê đại đại, trái tim giống như bị người dùng búa gõ gõ, mặt mình lúc ấy nhất định thực đỏ! Thật sự là mắc cỡ chết người!!

Trạng thái như vậy vẫn liên tục đến khi Vũ Văn Hách Tề dùng xong cơm chiều, thời điểm khi y ngâm mình ở trong thùng tắm tắm rửa mới nhớ tới chuyện Lý Đông Hải ngày mai muốn rời đi y, đi Tây Vực. Vừa nghĩ đến này, tâm tình sung sướng lúc trước một chút rơi đáy giếng, sự chênh lệch khiến y dị thường khó chịu, tim đập nhanh đến mức chỉ muốn khóc thôi.

Y thật sự rất muốn cùng Lý Đông Hải cùng nhau đi, không muốn cùng hấn tách ra, thế nhưng mình lại đáp ứng cá mập nhất định ngoan ngoãn chờ ở kinh thành, y không muốn Lý Đông Hải cho rằng y là tiểu nhân không xem trọng lời hứa. Tư tưởng trong đầu quánh nhau nửa ngày, cuối cùng y cũng nghĩ ra biện pháp!

Y không thể đi theo, có thể tìm người lén đi theo nha! Như vậy không phải có thể thời khắc biết được cá mập đi đâu sao? Y nhanh chóng bò ra thùng tắm, tùy ý mặc quần áo, liền kêu Vương Phúc tiến vào.

“Người đi tìm một đội thân thủ tốt, ảnh vệ giỏi về theo dõi, sai bọn họ ngày mai theo cá mập đi Tây Vực. Nhớ rõ không được để hấn phát hiện, nếu có nguy hiểm phải âm thầm bảo hộ hấn.”

“Phải phải..... Cái gì? Lý đại phu muốn đi Tây Vực?”

“Ân, hấn ngày mai sẽ lên đường, ta không thể đi theo, cho nên người nhất định phải chọn lựa ảnh vệ tốt nhất đi bảo hộ hấn, nghe được không?”

Vương Phúc nghe y phân phó, còn có chút buồn bực. Y biết chủ tử tính tình tùy hứng, không lớn khóc đại náo muốn đi cùng là không có khả năng! Lý đại phu thực giỏi, có thể khiến y ngoan ngoãn lưu lại, quả nhiên là lợi hại.

“Chủ tử, lần này phái ảnh vệ đi bao lâu nha? Còn có, bọn họ trên đường dùng lộ phí làm sao kết toán*?”

[*: nguyên bản hết đây, đừng nói ta dùng ngôn ngữ hiện đại~]

“Vẫn theo, nói..... là bốn vương gia phái hấn ra ngoài làm việc, nhất định phải trọng hấn. Bạc nha, trừ bổng lộc bọn họ, xe ngựa ăn ở tất cả đều tính vào ta, lại thưởng mỗi người năm mươi lượng bạc.”

Hước, này thật sự là khó tin, quả nhiên Lý đại phu không phải phạm nhân! Vương Phúc đáp ứng yêu cầu của Vũ Văn Hách Tề, suốt đêm chuẩn bị.

Vương Phúc chọn lựa ban ảnh vệ này, võ công không phải tốt nhất, nhưng khinh công cùng công phu theo dõi là cao nhất. Bọn họ nhận được nhiệm vụ liền đến Tề Phương đường, chia ra các nơi chờ đợi Lý Đông Hải sáng mai khởi hành. Chỉ thấy đại phu cao trắng khôi ngô kia trời chưa sáng liền ra cửa, bọn họ nhanh chóng bám theo, phát hiện càng chạy càng không đúng, Tây Vực hấn là hướng tây đi, này Lý đại phu làm sao hướng nam đi?

Nghĩ rằng có thể là muốn đi địa phương khác, bọn họ tiếp tục theo. Theo mười ngày, bọn họ mới khẳng định, Lý đại phu không phải muốn đi Tây Vực, hẳn là muốn đi phương Nam.

Thủ lĩnh ảnh vệ sai thủ hạ dùng bồ câu đưa tin cho Vũ Văn Hách Tể, nói cho y biết Lý Đông Hải kỳ thật là đi phương Nam, mục đích cũng không rõ ràng. Khi Vũ Văn Hách Tể thu được tin tức của hẳn, y sợ ngây người. Cá mập đáng ghét thế nhưng lừa y!! Y căn bản không có đi Tây Vực!!

Vũ Văn Hách Tể nhất thời nổi trận lôi đình, khí huyết dâng trào muốn đem mười tám đời tổ tông nhà Lý Đông Hải ra thăm hỏi, bắt Vương Phúc thu thập hành lý, y muốn chính mình đi theo dõi Lý Đông Hải!

“Chủ tử a, ngài không phải đáp ứng Lý đại phu ở kinh thành hảo hảo chờ sao? Làm sao lại muốn đi theo?”

“Phi! Đi con mẹ nó! Dám gạt ta! Ta phải đi xem hẳn!!! Hẳn nhất định là đi phía nam tìm mỹ nữ! Còn nói là vì ta đi tìm phương thuốc chữa mộng du? Đi hẳn đi!! Vương Phúc! Nhanh chóng thu thập bao phục cho ta!!!”

Nghe y ồn ào như thế, Vương Phúc hiểu ra. Đi phương Nam là đến Miêu Cương, Lý Đông Hải nhất định là đi Miêu Cương tìm phương thuốc năm đó hại chết Hoàng quý phi! Rồi mới lại nghĩ tìm ra biện pháp trị liệu vương gia! Nhất định là như vậy! Địa vị Lý Đông Hải trong lòng Vương Phúc lại cao một bước, lão nhất định phải ngăn tiểu chủ tử táo bạo lại này, đừng làm cho hẳn đi mà còn thêm phiền.

“Chủ tử a, ngài yên lặng một chút đi, ngài thân thể yếu đuối, làm sao chống chọi được đường dài mệt nhọc? Lại nói, Lý đại phu lừa ngài nhất định là vì muốn tốt cho ngài, ngài không muốn cho hẳn đi chỉ thêm rối loạn mà thôi.”

“Người làm sao biết hẳn tốt với ta?!”

Hai tròng mắt Vương Phúc chuyển chuyển, thuận miệng nói dối: “Ta nghe nói, phía nam có đại phu chuyên môn trị liệu mộng du, Lý đại phu nhất định là đi tìm người kia vì ngài muốn mà tìm ra phương thuốc.”

Vũ Văn Hách Tể không tin, khi dễ y là hài tử ba tuổi sao? Vì sao phải lừa y đi Tây Vực chứ?

“Ít nói nhảm! Hẳn nhất định là đi câu tam đáp tứ đi! Bằng không vì sao phải gạt ta đi Tây Vực?!”

“Hẳn nhất định là sợ ngài vụng trộm đi theo cho nên mới nói như thế. Ngài tưởng tượng xem, nếu ngài lên theo đi, hẳn thật sự đi hướng tây, ngài nhất định sẽ theo hẳn, nhưng hẳn đi hướng nam, ngài đuổi không kịp hẳn tự nhiên sẽ trở lại kinh thành. Lý đại phu cũng là vì ngài suy nghĩ, cho nên mới lừa gạt ngài.”

Nửa tin nửa ngờ nhìn nhìn Vương Phúc, lão nói cũng có đạo lý, nếu y một đường cùng đi ra ngoài không thấy bóng dáng của cá mập, nhất định sẽ có cảm giác kỳ quái, khẳng định sẽ trở lại kinh thành. Nhưng Vương Phúc thoát nhìn như là có chuyện giấu diếm y, chẳng lẽ cá mập cùng lão lên nói cái gì?

“Vương Phúc, nói thực mau! Người đến cùng biết cái gì? Nhanh chóng khai ra!”

“Ai nha! cChủ tử a! Lão nô không biết a! Lão nô là thay ngài phân tích, vạn nhất ngài thật sự đuổi theo tìm Lý đại phu, hẳn nhất định sẽ sinh khí, ngài không phải càng khó khăn hơn sao?”

Nói là, y sợ nhất cá mập sinh khí, hẳn trừng mắt chân liền nhuỷễn, càng sẽ không để ý đến y! Tuyệt đối không thể chọc hẳn sinh khí. Nhớ đến điều này, Vũ Văn Hách Tể cuối cùng là dẹp đi ý niệm muốn tự mình ra ngoài. Y gửi thư cho nhóm ảnh vệ, muốn bọn họ điều tra chi tiết mọi thứ, hẳn gặp người nào, xảy ra chuyện gì. Nhất là nữ nhân xinh đẹp! Diện mạo, niên kỷ, gia thế cái gì cũng phải báo toàn bộ cho y biết!

Nhóm ảnh vệ thu được hồi âm, một đám mắt to trừng mắt nhỏ không rõ là chuyện gì, chủ tử đến cùng muốn làm cái gì với đại phu a? Làm sao còn muốn chú ý ngay cả chuyện hẳn tiếp xúc với nữ nhân? Tuy rằng không rõ tình hình, thế nhưng lời chủ tử nói chính là mệnh lệnh, nhóm ảnh vệ nhanh chóng mua bút mực, một đường đi phương Nam.

11. Chương 11

Thời gian trôi qua mau, đảo mắt Hoa Văn Uyên đã đi được một năm rồi. Một năm này Vũ Văn Hoàng Trinh không có một ngày thư thái. Muốn hỏi vì cái gì, kia liền đi xem mấy bức tranh trong thư phòng của y. Không cần hiểu lắm, tranh này không phải tuyển lão bà cho y dùng, mà là ảnh vẽ gửi lại cho Vũ Văn Hoàng Trinh xem.

Lúc trước Vũ Văn Hoàng Trinh yêu cầu nhóm ảnh vẽ chi tiết ghi lại nữ nhân mà Hoa Văn Uyên dọc đường đi gặp được, tiếp xúc qua, toàn là nữ nhân xinh đẹp. Ảnh vẽ bận rộn vô cùng, trời mới biết Hoa đại phu làm sao khiến cho nhiều nữ nhân thích như vậy!

Hắn đi đường lớn, mỗi ngày đều có bốn năm gia đình nữ nhi bán cho hắn phao mị nhân cùng ân cần, nhóm ảnh vẽ vì phải tra ra thân thế các cô nương, quả thực chạy muốn đứt chân. Sau đó rõ ràng vẽ lại cô nương đó, viết lên tình huống trực tiếp truyền cho Vũ Văn Hoàng Trinh. Cả ngày phải vẽ như họa sĩ, hiện tại họa kĩ của nhóm ảnh vẽ vô cùng điêu luyện, vẽ người trông rất sống động, ai nhìn đều có thể giơ ngón tay cái lên.

Hôm nay Vương Phúc tiếp nhận bồ câu đưa thư của nhóm ảnh vẽ, mặt đầy nịnh nọt giao cho Vũ Văn Hoàng Trinh, một năm này y đều chịu đựng loại tội vì yêu a!

Mỗi ngày khi thu được bức họa, tiểu chủ tử nhất định sẽ phát tiết, không phải nổi điên thì cũng đem chính mình nhốt trong phòng nửa ngày không ra. Có khi khó thở khiến y muốn chạy ra ngoài, đều là do lão ngăn cản lại. Ngẫu nhiên phải chịu kích thích quá lớn, lại biến thành Vũ Văn Hoàng Hiên ngồi ở nơi đó lau nước mắt, nói cái gì Hoa đại phu bạc tình quả nghĩa, là mười phần phụ lòng người ta.

Vương Phúc còn kém chưa hướng y quỳ dập đầu, chốc lát an ủi thể này, chốc lát lại muốn thuyết phục thể kia, vương gia hai tính cách khác biệt thật sự khiến lão xoắn hết cả não. Chính mình đời trước là ăn ở tạo cái nghiệp gì mà đến kiếp này lại xúi quẩy, gặp phải chủ nhân suốt ngày làm ầm ĩ như thế. Phải nên đi đốt giấy tiền vàng mã thôi, cầu Bồ Tát phù hộ mình có thể sống lâu thêm một ít.

Từ trong tay Vương Phúc tiếp nhận bức họa, trong mắt Vũ Văn Hoàng Trinh toát ra một cỗ thần sắc bi thương. Gấu bự của y hoa tâm, ai ai cũng biết, nữ tử xinh đẹp trong kinh thành không ai mà hắn không chạm qua, ít lắm cũng có hai ba trăm người. Dọc đường đi lần này truyền lại ít nhất cũng hơn năm trăm bức họa. Nhìn bức họa đến tay lại là nữ tử mỹ lệ, y lần đầu tiên cảm thấy muốn biến thành nữ nhân cho xong.

Sau vài ngày, Vũ Văn Hoàng Trinh rầu rĩ không vui, ăn không ngon mà ngủ cũng không yên, người đều tiều tụy đáng thương. Một năm, y cũng mệt mỏi, không nghĩ lại nhìn vài bức họa kia, chỉ mong gấu bự có thể sớm ngày trở lại bên cạnh y.

Vương Phúc cho rằng y lại biến thành Vũ Văn Hoàng Hiên, thường thường đi xem y, phát hiện vẫn là tiểu vương gia bốc đồng như trước, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lão chỉ sợ ngày nào đó Vũ Văn Hoàng Trinh thay đổi không trở lại nữa.

Ngay khi Vũ Văn Hoàng Trinh âm thầm đau khổ mấy ngày nay, xảy ra một đại sự.

Hơn một năm trước Viên Mộng Lâu từ bên trong Quỳnh Hoa lâu đem Vũ Văn Hoàng Trinh cứu ra, gã có cảm giác sổ sách kiến tạo của Quỳnh Hoa lâu có vẻ kỳ quái, thế là ngầm điều tra thật lâu, mới phát hiện có rất nhiều quan viên tham ô trộm lấy mấy khoản tiền. Dùng thứ vật liệu giả mạo cao cấp xây cao lâu, khi cao lâu xây xong, không bao lâu sẽ xuất hiện sự cố sụp xuống.

Viên Mộng Lâu vốn định cùng Công bộ Thượng Thư xem xét việc này, lại phát hiện hắn ta cũng là một trong số những kẻ thủ phạm. Không có cách nào khác, gã chỉ có thể tự mình lên đi thăm dò.

Từ tài liệu ở Thương thủ, tìm hiểu nguồn gốc, tìm đến vài tên thủ phạm chính, cũng nắm giữ một số chứng cứ. Viên Mộng Lâu tuy rằng trước đây ở quê có tiếng, nhưng không học võ công, có rất nhiều mai phục mà gã không xử lý được, cũng không dám tùy tiện tìm người giúp đỡ, thế là muốn tìm Hoa Văn Uyên hỗ trợ. Cơ mà Hoa Văn Uyên đi đã hơn một năm. Gã có chút kiểm chế không được, mắt thấy Quỳnh Hoa lâu sang năm đã muốn hoàn thành, gã liền đi đến Tề Phương đường, muốn khóa nhóm kẻ giúp gã tìm Hoa Văn Uyên.

“Viên đại nhân, không phải chúng ta không giúp ngài, đương gia đã thật lâu không có cùng chúng ta liên lạc.”

“Vì sao lại như thế?”

“Hắn lần cuối cùng cùng chúng ta liên hệ là hai tháng trước, nói là hắn tại Miêu Cương tìm đến một vu y, có thể giúp hắn giải quyết vấn đề, thế nhưng vu y kia xuất quỷ nhập thần, không có chỗ ở ổn định, cho nên đương gia cắt liên lạc với chúng ta, chỉ nói rằng khi sự tình xong xuôi liền sẽ cho chúng ta biết.”

“Hắn đi Miêu Cương.....” Viên Mộng Lâu như có chút dăm chiêu, Miêu Cương cách kinh thành đâu chỉ ngàn dặm, nếu tính ngày đêm một đường gấp rút lên đường cũng mười ngày nửa tháng mới có thể trở về, sự tình liền khó giải quyết.

Thấy Viên Mộng Lâu buồn rầu, khóa kè thông minh cho gã đề nghị: “Viên đại nhân, tuy rằng chúng ta không biết đương gia đi đâu, nhưng có một người nhất định biết.”

“Nga? Ai lại hay đến thế?”

“Chính là Trinh vương gia! Y nha, phái ảnh vệ đi theo dõi đương gia, còn tướng đương gia không biết! Phỏng chừng ảnh vệ nhóm vẫn đi theo bên người hắn, hiện tại cái gì đều nghe hắn.”

Nghe khóa kè nói, Viên Mộng Lâu tròn mắt đều trông mắt nhìn. Đây Hoa Văn Uyên bản lĩnh cũng quá lớn, ảnh vệ thế sống chết nguyện trung thành của vương gia đều có thể bị hắn nói gì nghe nấy, quả thực giống thiên phương dạ đàm.

Khóa kè thấy gã giật mình, càng đặc ý nói: “Đương gia gửi thư, nói là thời điểm đầu lĩnh ảnh vệ theo dõi hắn, không cần thận bị độc xà Miêu Cương cắn, hắn không muốn oan uổng tính mạng người kia, liền bắt bọn họ hiện thân, trị độc cho bọn họ. Sau đó nhóm ảnh vệ cảm kích hắn, chỉ cần không phải sự tình nguy hại vương gia đều chịu giúp hắn làm, tiểu vương gia hiện tại nhất định đều không biết, mỗi ngày bị đương gia đùa giỡn chơi đùa đâu!”

Khóa kè cười khanh khách, Viên Mộng Lâu cười không ra. Tuy rằng Trinh vương gia còn nhỏ, nhưng dù sao cũng là vương gia, Hoa Văn Uyên trên cột y như vậy cũng không sợ y thật sự sinh khí, y dễ dàng chịu được? Thật muốn hảo hảo mắng tên khốn Hoa Văn Uyên một trận!

“Viên đại nhân, người đi tìm tiểu vương gia đi, y khẳng định có thể giúp người liên hệ gia.”

“Không, ta không thể tùy tiện tiến đến vương phủ, tiểu vương gia còn đến Tề Phương đường sao?”

“Đúng thế, mỗi tháng đều sẽ đến vài lần, ngày mai y nhất định đến. Đương gia đi vào ngày năm, ngày năm mỗi tháng tiểu vương gia nhất định sẽ đến Tề Phương đường.”

Nhờ khóa kè tùy tiện bắt một phương thuốc trị phong hàn cho gã, Viên Mộng Lâu liền rời đi Tề Phương đường. Ngày hôm sau Viên Mộng Lâu cải trang thành gia đình quý phủ, lừa bọn giám thị trà trộn vào Tề Phương đường. Qua một canh giờ, Vũ Văn Hoảng Trinh quả nhiên đến đây. Nhóm khóa kè ân cần đem y đưa đến hậu viện, nói có người chờ hắn, hai tròn mắt Vũ Văn Hoảng Trinh lóe sáng, chẳng lẽ là Hoa Văn Uyên đã trở lại? Y kích động chạy tới phòng Hoa Văn Uyên, đi vào phát hiện người ngồi bên trong là Viên Mộng Lâu.

“Ân công? Người làm sao ở đây?”

Viên Mộng Lâu đi đến trước mặt y hành lễ: “Hạ quan tham kiến vương gia, thiên tuế.”

“Ân công xin đứng lên, ta đã nói không cần khách khí với ta! Người là ân nhân cứu mạng ta, sau này không được nói như vậy với ta, tổn thọ ta mất.”

Đem Viên Mộng Lâu nâng dậy, để gã ngồi đằng hoàng, Vũ Văn Hoảng Trinh hiếu kỳ đánh giá gã, “Ân công, người làm sao mặc y phục bằng vải thô, mặt còn bẩn như thế?”

“Vương gia thứ lỗi, Viên mỗ là chuồn ra ngoài, còn muốn thỉnh vương gia bang Viên mỗ một đặc ân.”

“Ân công nói mau, ta nhất định hỗ trợ!”

Suy nghĩ thật kỹ, Viên Mộng Lâu mở miệng: “Vương gia còn nhớ rõ hơn một năm trước ở trong Quỳnh Hoa lâu gặp nạn?”

“Đúng vậy, là người đã cứu ta nha.”

“Viên mỗ theo cảm thấy chuyện không phải như thế, ngài còn nhớ rõ tình cảnh lúc ấy?”

Vũ Văn Hoàng Trinh không rõ, nhưng y cố gắng hồi tưởng. Lúc trước y vào lâu chơi đùa, nhìn đến cầu thang liền đi lên, cầu thang rất chắc chắn, cũng chưa phát ra thanh âm chi dất gì cả, y lá gan lớn liều mạng chạy. Kết quả vết nứt trên một tấm ván gỗ mở ra, y từ trên rơi xuống, kết quả tấm ván gỗ nối tiếp hòn đá bên cạnh đều sụp xuống dưới, y liền bị chôn ở bên trong.

“Vương gia lúc ấy tương đối thấp bé, tấm ván gỗ này thế nhưng không thể đỡ được thể trọng của ngài, Viên mỗ sau đó liền điều tra chuyện này. Không ngoài dự đoán, vật liệu xây dựng lâu đều là đồ dỏm, cho nên vương gia mới gặp bất trắc.”

“Cái gì! đều là đồ dỏm?! Tặng cho Hoàng Thượng làm sao có thể là loại không tốt?”

Vũ Văn Mộng Lâu không nói, Vũ Văn Hoàng Trinh tuy nói vẫn là hải tử choai choai, nhưng dù sao cũng là người sống trong Hoàng cung từ bé, quy củ cung đình trong công việc triều đình y toàn bộ đều hiểu được. Vì Hoàng Thượng xây lâu, đừng nói là hàng dỏm, toàn bộ vật liệu đều phải qua những bước tuyển chọn nghiêm khắc, nếu là mấy thứ treo đầu dê bán thịt chó biến thành hàng dỏm, xem ra lá gan bọn chúng thật sự quá lớn!

“Kia ân công hiện tại tính toán làm sao?”

“Ta nghĩ nhờ Văn Uyên giúp ta lên vào trong phủ vài tên thủ phạm chính tìm kiếm chứng cứ.”

“Nhưng hần không ở đây a! Muốn hay không ta phái ảnh vệ quý phủ đi!”

“Không được! Tuyệt đối không thể để ngài nhúng tay tay, vạn nhất bị bọn họ phát hiện lại liên lụy đến ngài. Ta sở dĩ muốn mời Văn Uyên hỗ trợ, nhất là biết được thực lực của hần, hai là tuyệt đối tín nhiệm hần, cho nên ta sẽ không tùy tiện để cho người khác ra tay.”

“Kia..... Ta đây có thể làm cái gì?”

“Ta nghĩ thỉnh tiểu vương gia hướng Văn Uyên truyền lời, mời hần mau chóng trở về gấp có chuyện khẩn cấp.”

Vũ Văn Hoàng Trinh nghe vậy, tức khắc đáp ứng. Ảnh vệ đều cùng y bảo trì liên lạc, hơn nữa liền tại bên người Hoa Văn Uyên, chỉ cần cho bọn họ truyền tiếng gió, gấu bự nhất định có thể biết được chuyện này.

12. Chương 12

Việc này không nên chậm trễ, Vũ Văn Hoàng Trinh chạy về vương phủ lập tức tự tay viết thư giao cho ảnh vệ đưa đi, sai bọn họ đến địa phương Hoa Văn Uyên thường xuyên lui tới lan tin tức, nói chính mình bị bệnh nặng, Ngự Y đều thúc thủ vô sách, nhất định phải mời Hoa Văn Uyên đến xem bệnh, bằng không được đều không ăn.

Khi nhóm ảnh vệ thu được thư, xem cũng chưa xem liền trực tiếp giao cho Hoa Văn Uyên, lúc này Hoa Văn Uyên đã cáo biệt Miêu Cường vu y, chuẩn bị trở lại kinh thành. Mới vừa đi một ngày liền thu được thư của Vũ Văn Hoàng Trinh, mở ra vừa thấy, liền thấy sự tình có điểm không thích hợp, hai ngày trước còn khỏe mạnh làm sao đột nhiên liền mắc phải bệnh nặng chứ? Chẳng lẽ y lại biến thành Vũ Văn Hoàng Hiên? Không kịp nghĩ nhiều, vì lo lắng thân thể y, Hoa Văn Uyên liền ra roi thúc ngựa chạy trở về.

Qua mười ngày, Hoa Văn Uyên cuối cùng là về tới kinh thành, hần không kịp trở về Tề Phương đường, đi thẳng đến Trinh vương phủ. Vương Phúc nhìn đến hần giật mình ghê gớm, còn muốn khuyên hần trước hảo

hảo nghĩ biện pháp hổng hổng vương gia nhà lão, Hoa Văn Uyên tiếp đón cũng chưa làm liền hướng bên trong xông vào.

“Vương gia nhà người bệnh như thế nào? Bệnh trạng ra sao rồi?”

Vương Phúc không hiểu gì, vương gia nhà lão xảy ra chuyện gì? Mấy ngày nay thân thể rất tốt, vui vẻ mỗi ngày còn chạy ra ngoài, làm sao mà sinh bệnh? Nhưng xem bộ dáng Hoa Văn Uyên hình như là thật sự thực lo lắng, cũng không biết nên như thế nào trả lời.

“Vương gia y không cái gì không tốt nha..... Muốn hay không Hoa đại phu tự mình đi xem một chút.”

Vừa nói chuyện vừa chạy tới phòng ngủ Vũ Văn Hoàng Trinh, Hoa Văn Uyên một phen đẩy ra cửa phòng, chỉ thấy Vũ Văn Hoàng Trinh hai chân gác ở trên bàn, cầm trong tay giấy bút, không biết tại viết cái gì.

Thấy hần đến đây, Vũ Văn Hoàng Trinh đem giấy bút ném, kích động bỏ nhào vào trên người hần, lớn tiếng kêu lên.

“Gấu bự!!! Gấu bự người cuối cùng đã về rồi!!!! Ta rất nhớ người a!!!” Vũ Văn Hoàng Trinh ôm lấy cổ Hoa Văn Uyên, ôm chặt lấy hần, hai cái đùi cũng kẹp lấy eo hần, cả người liền treo ở trên người hần.

Vương Phúc thức thối rời khỏi phòng, thuận tiện đem cửa phòng đóng lại. Hoa Văn Uyên lúc này mới phản ứng lại, chính mình giống như bị y lừa trở về.

“Người đây là làm cái gì? Gạt ta trở về rất thú vị sao?”

Hoa Văn Uyên nổi giận dùng dùng đem y từ trên người kéo xuống, mặt đầy nghiêm túc trách mắng y: “Người còn khi chính mình là tiểu hài tử sao? Chuyện thân thể có thể tùy tiện nói đùa? Người biết rõ ta có bao nhiêu lo lắng không! Nhanh đuổi chậm đuổi cuối cùng trở về, sợ người đợi không kịp, nhà cũng chưa về liền vọt lại đây, ai biết người một điểm cũng không có việc gì, người đùa giỡn ta ngoạn sao?”

Đã lâu không có nghe Hoa Văn Uyên trách mắng, Vũ Văn Hoàng Trinh trong lòng lại có một chút ít chờ mong, y cột nhả ưỡn mặt dựa vào, lại một phen ôm chặt eo Hoa Văn Uyên, trong lòng hần lác lác cười.

“Gấu bự

ta biết người đau lòng ta

thế nhưng! Người cho rằng có mình người biết lo lắng sao? Người vừa đi đã hơn một năm, ta lo lắng cho người muốn chết!” Nói xong y nâng lên mặt, giả bộ nộ khí buông tay ra, từ một trong rương cầm một đồng lớn bức họa đi ra, một phen nhét vào tay Hoa Văn Uyên.

“Người xem! Chính là người khiến ta lo lắng đó! Một đám mỹ nữ xinh đẹp như Điêu Thuyền mỗi ngày vây quanh người uốn éo, người cho là ta yên tâm sao?!”

Vũ Văn Hoàng Trinh biết có nhiều nữ nhân như thế quấy nhiễu hần khiến y thật sự phi thường sinh khí, nhưng nhóm ảnh vệ có hồi đáp rằng hần không có cùng nữ nhân nào hành động thân mật, cũng coi như khiến y an tâm. Nhưng không dễ dàng bỏ qua cho Hoa Văn Uyên, hần không trở về như thế, nhất định phải cho hần biết chính mình có bao nhiêu phần nộ!

“Xem này, ngày một đầu tháng ba, người ở Lý huyện gặp được quả phụ Trương thị, Trương thị bế nguyệt tu hoa chim sa cá lặn, thấy người ánh mắt câu hồn liền không rời đi người! Lại nói này, hai mươi tháng mười hai, người tại Tuấn thành lại đụng phải đại tiểu thư Tôn Đình Đình cháu ngoại của Tôn gia, người ta còn muốn người làm chồng! Xem xem bức họa này, eo nhỏ, môi đỏ, người không chảy nước miếng sao? Còn có còn có, đó đều là một tháng trước, người nói thật đi, có phải hay không mỹ nữ Miêu Cương đều bị người lừa tới tay?! Tổng cộng ba trăm bức! Người nói! Đến cùng là có chuyện gì!”

Hoa Văn Uyên vừa cười vừa xem bức họa trong tay. Đã lâu không thấy gặp, gấu bự càng thêm cường tráng, làn da đen thêm, da thịt màu đồng cổ khỏe mạnh lại soái khí, anh tuấn ngũ quan, nam nhân càng trở nên thành thực, làm cho Vũ Văn Hoàng Trinh xem đến đỏ mặt. Dem bức họa đưa tới trước mặt Vũ Văn Hoàng Trinh, Hoa Văn Uyên từ phía sau ôm chặt Vũ Văn Hoàng Trinh, tiểu vương gia trong lòng hần tựa như con chim nhỏ bị ửng.

Hoa Văn Uyên lấy tay che đi nửa khuôn mặt của bức họa, chỉ lộ một đôi mắt nói: “Kia thỉnh tiểu vương gia phân rõ một chút, đôi mắt xinh đẹp đào hoa mê người này giống ai?”

Vũ Văn Hoằng Trinh tập trung nhìn vào, không khỏi tim đập không thôi, đôi mắt người trong tranh không phải giống mình sao!

“Thỉnh tiểu vương gia lại nhìn một bức khác..... Thân thể mỹ nhân giống ai a? Còn có bức này, mũi giống ai?”

Vũ Văn Hoằng Trinh cảm động, bức họa nữ tử trước mắt đều mang một bộ phận cùng chính mình giống nhau, y giống như cái gì cũng biết, nhưng lại không dám xác định. Y quay đầu nhìn Hoa Văn Uyên, chờ mong trong miệng từ hẩn nghe được đáp án chính mình muốn.

“Mỗi lần ta nghĩ đến người liền vẽ một bức, mỗi ngày đều có thể vẽ ra ba bốn bức tranh, ảnh vẽ của người chuyên nghiệp, mỗi ngày đều đưa cho người. Chẳng lẽ người không cảm giác được bọn họ vẽ người không giống với lúc ban đầu sao?”

Đương nhiên là có phát hiện! Vũ Văn Hoằng Trinh tuy rằng không yêu đọc sách, thể nhưng trong cung tuyệt phẩm rất nhiều, y sẽ thưởng thức a! Ảnh vẽ dù tiến bộ cũng không khả năng một bước lên trời, vẽ tranh sinh động như thế. Ngẫm lại, không đúng a, hẩn là làm sao biết ảnh vẽ?!

“Ảnh vẽ của người vẽ rất khá, bất quá cũng có sai lầm. Bọn họ ngồi ngốc tại nhà ta một đêm, người cho là ta không biết sao? Một đường đi theo lại trì độn, người nào cũng sẽ phát hiện.”

“Vậy người còn làm bộ như không biết!”

Hoa Văn Uyên cười cười, ôm chặt lấy đứa nhỏ trong lòng, nói: “Ta đương nhiên muốn giả không biết, bằng không bọn họ trở về vạn nhất người chạy tới thì làm sao đây? Ta không muốn người gặp nguy hiểm, ngay cả thủ lĩnh ảnh vẽ của người còn bị độc xà cắn, nếu không phải ta ra tay, hẩn chỉ sợ tính mạng khó bảo, cho nên người phải hiểu được cái khổ của ta a.”

Nguyên lai chính mình bị con gấu bự này lừa giỡn! Trong lòng tức giận, nhưng nghĩ lại hẩn mà nói quả thật không sai, làm sao cũng không nghĩ đến. Dù sao cũng đem hẩn lừa trở về, chỉ cần có thể nhìn thấy hẩn, cái gì cũng không còn trọng yếu.

“Vậy người còn đi lâu như vậy, người không biết ta nghĩ đến người nhiều như thế nào đâu!”

Chạy tới Miêu Cương, không thể để Vũ Văn Hoằng Trinh biết. Vũ Văn Hoằng Trinh vì mẫu phi đã chết liền quên đi đoạn thơ ấu từng trải qua kia, chỉ nói mẫu phi là bệnh mà chết. Nếu tùy tiện đem sự thật nói cho y chỉ làm bệnh tình của y nghiêm trọng. Miêu Cương vu y cũng có ý kiến giống hẩn như vậy, nói rằng bệnh này không thể chịu được kích thích.

“Còn có, người gạt ta đi Tây Vực, ta muốn người trở về để tính sổ với người!”

“Nga?? Trở về tính sổ với ta? Hiện tại người tính toán làm gì ta đây?”

Nói nói, tay Hoa Văn Uyên liền không quy củ mò lên. Chạy thoát đã hơn một năm, dọc đường đi hẩn suy nghĩ thật lâu, phát hiện chính mình đối Vũ Văn Hoằng Trinh cảm tình tuyệt đối chính là thật tâm yêu thương. Hẩn cũng không rõ chính mình đến cùng thích y cái gì, chính mình làm sao có khả năng đã hơn một năm không chạm nữ nhân?

Tiểu tử này văn võ không biết, hết ăn lại nằm còn ham chơi lại chặt chẽ bắt được tâm của hẩn, hơn nữa khi y biến thành Vũ Văn Hoằng Hiên, bộ dáng nhu nhược bất lực càng muốn để cho người ta hảo hảo yêu thương.

Quả nhiên là giang sơn dễ đổi, hoa tâm tật xấu là không đổi được cho nên dù Vũ Văn Hoằng Trinh biến thành cái dạng gì, đối với hẩn mà nói rất có khẩu vị, dù sao thân thể đều là một người, nội tâm cũng chỉ là y. Nghĩ rõ ràng xong, trong lòng Hoa Văn Uyên liền vượt qua cái ngưỡng cửa này, nghiêm túc muốn đối đãi thật tốt với người mà hẩn thật tâm yêu thương.

“Ai, người làm gì..... Gấu bự..... Ngô.....”

Cảm nhận được Hoa Văn Uyên âu yếm, Vũ Văn Hoàng Trinh nhẹ giọng thở dốc đứng lên. Tay Hoa Văn Uyên đang trên lưng mình sờ soạng, cách y phục đều có thể cảm giác được sức nóng của hắn. Bị bắt ngắc đầu, Hoa Văn Uyên niết cảm y, vừa cúi đầu liền hôn lên.

Những nụ hôn như bão táp nồng nhiệt khiến Vũ Văn Hoàng Trinh trở tay không kịp, chỉ đành mở miệng mặc hắn tìm lấy. Hoa Văn Uyên tóm trụ cảm y khiến y không kịp khép miệng, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ ô ô. Quá nhiều khẩu dịch thuận theo khoe môi chảy xuống, lại bị Hoa Văn Uyên liếm đi, sức nóng trên mặt Vũ Văn Hoàng Trinh càng thêm kích động.

“Gấu bự..... người muốn làm gì.....” Hôn xong môi, Hoa Văn Uyên một đường xuống phía dưới, cắn lên làn da trắng nõn, lưu lại một hồng ngân.

“Ta làm gì? Người nói đi?”

Ý xấu cười cười, Hoa Văn Uyên một tay ôm Vũ Văn Hoàng Trinh đến trên giường, nhẹ nhàng buông ra, hai tay nhất chống đỡ phía trên y, “Ta đã hơn một năm không có gần qua nữ sắc, này đều nhờ người ban tặng, người nói ta muốn làm gì?”

Tuy rằng thân là hoàng tử, thế nhưng Vũ Văn Hoàng Trinh tâm tính hài tử, chưa bao giờ chân chính chạm qua nữ nhân. Trong cung có chuyên gia chỉ bảo chuyện phòng the của hoàng tử, nhưng mỗi lần y đều trốn học, nguyên nhân là lão thái giám thoát nhìn rất hung dữ. Bởi vậy y đối với chuyện nam nữ này nọ hiểu biết rất ít, lại càng không cần nói đến chuyện phòng the của nam nhân. Y có chút hoảng sợ hỏi Hoa Văn Uyên: “Kia..... Đó là muốn như thế nào.....? Ta..... ta sẽ không sinh hài tử a.....”

“Phốc! Ha ha ha ha ha ha ha!” Bị y hỏi, Hoa Văn Uyên rốt cuộc không nín được, cười vang lên, “Ta nói tiểu vương gia a, người biết cái gì a?”

Vũ Văn Hoàng Trinh thực nghiêm túc hồi tưởng, lão thái giám nói qua hôn miệng, bọn họ thân qua rồi; rồi mới muốn động phòng, động phòng hẳn chính là lần trước nhìn đến Hoa Văn Uyên cùng nữ nhân cởi hết rồi ôm nhau đi; lão thái giám còn nói nữ nhân có địa phương chuyên môn tiếp nhận thứ kia của nam nhân, đừng nghĩ sai rồi, bằng không sinh không được hài tử. Làm sao sinh hài tử? Y là nam nhân, điều đó không có khả năng a.

Nhìn y tích cực như thế, Hoa Văn Uyên cuối cùng cũng biết y có bao nhiêu trì độn. Nam tử bình thường cùng tuổi với y hơn phân nửa đều thành thân, y mười bảy mà cái gì cũng không hiểu, quả thực là kỳ tích.

Bất quá như vậy càng tốt, Vũ Văn Hoàng Trinh cũng chỉ thuộc về một mình Hoa Văn Uyên hắn.

13. Chương 13

Đùa y cũng đủ lâu, Hoa Văn Uyên lại cúi người cùng y hôn môi một trận rồi đứng lên. Vũ Văn Hoàng Trinh khó hiểu, Hoa Văn Uyên cười nói: “Hôm nay trước hết như vậy thôi, vì người ta cả ngày đi đường, đã lâu không có tắm rửa thay quần áo, ta về nhà trước, ngày mai người đến tìm ta.”

Nghe được hắn nói muốn đi, Vũ Văn Hoàng Trinh trong lòng mất mát, tất cả đều biểu hiện đều thể hiện trên gương mặt. Kỳ thật Hoa Văn Uyên cũng muốn cùng y hảo hảo ôn tồn một phen, nhưng thật sự có chút mệt mỏi. Chờ qua một đêm, đến sáng mai tiểu tử này nhất định sẽ chạy đến y quán của hắn.

Nhóm khóa kẻ gặp đương gia trở lại, lập tức ủa lên, giúp hắn dắt ngựa đi uống nước, một đường nghênh đón đến hậu viện. Khóa kẻ Linh Ban thông minh quý xuống, nháy mắt ra hiệu cho những người khác, hai người quý một bên xoa chân cho Hoa Văn Uyên. Linh Ban một bên quý lại nói: “Đương gia, người đi lâu như thế, ngay cả chúng ta cũng không nói một tiếng?”

“Trở về là được rồi, có cái gì muốn nói. Chẳng lẽ các người có thể đem Tề Phương đường hủy đi sao?”

“Chỗ nào a! Phòng ngài chúng ta đều mỗi ngày quét tước, sạch sẽ lắm đó.” Khỏa kể nơi nào sẽ chăm chỉ như vậy, nếu không phải tiểu vương gia kia thường thường chạy tới ngồi chơi trong phòng hần, bắt bọn họ quét tước, hiện tại nhất định đã thành một núi tro bụi.

“Ngài trở về là tốt rồi, Viên đại nhân muốn đi tìm ngài, ta nói hần đi tìm tiểu vương gia hỗ trợ, là hần đem ngài gọi trở về đi?”

Biết kia tiểu tử không bệnh, nguyên lai là vì “Ân công” của y! Hoa Văn Uyên trong lòng có chút buồn bực, ngàn dặm xa xôi đem hần lừa trở về, dĩ nhiên là vì nam nhân khác. Nếu bình thường hần nhất định sinh khí, nhưng đối phương là Viên Mộng Lâu, hần cũng sẽ không nghĩ quá nhiều.

“Mộng Lâu xảy ra chuyện gì?”

“Yêu, ta sao biết a, hần trước chạy tới tìm ngài, tìm không được, ta liền nói hần đi tìm tiểu vương gia hỗ trợ, hần là có chuyện lớn xảy ra.”

Hoa Văn Uyên hiểu cách làm người của Viên Mộng Lâu, nếu không phải thật sự có việc gấp, gã là sẽ không dễ dàng tìm đến hần. Sai khỏa kể nấu nước ấm, lại phái người đi đem Viên Mộng Lâu gọi tới.

Hoa Văn Uyên tắm rửa xong, Viên Mộng Lâu cũng đến. Gã từ Quỳnh Hoa lâu trực tiếp đến Tề Phương đường, vừa thấy Hoa Văn Uyên liền đem hần kéo đến nội đường y quán, làm bộ hần xem bệnh cho gã.

“Xảy ra chuyện gì? Chuyện gì mà phải đến nơi này để nói?”

“Ta gặp phiền toái, muốn mời người hỗ trợ.”

Viên Mộng Lâu đem sự tình đại khái nói một lần, Hoa Văn Uyên nghe rất là hưng phấn, hần bình thường chính là nhân tâm nhân thuật đại phu, không quen nhìn mấy tên tham quan ô lại hại dân chúng, lúc này đã có cơ hội có thể đem bọn họ một lưới bắt hết, hần là sẽ không bỏ qua. Cùng Viên Mộng Lâu thương lượng kế hoạch đại khái, đêm nay sẽ lên đường đi nhà Công bộ Thượng Thư thăm dò.

Sắc trời đã tối, Hoa Văn Uyên thay y phục dạ hành, theo chỉ thị Viên Mộng Lâu đi đến mai phục trong nhà Công bộ Thượng Thư. Công bộ Thượng Thư Cao Phương Quý năm nay sáu mươi tuổi, là lão thủ quan trường nhiều năm. Làm người bình thường biết cao thấp, nhưng Viên Mộng Lâu điều tra, lão ta âm thầm tham nhũng rất nhiều tiền tài, chuyện Quỳnh Hoa lâu lần này lão ta là thủ phạm chính.

Nhảy qua tường cao, Hoa Văn Uyên trốn trên một thân cây quan sát. Trong phủ có chuyên gia tuần tra, xem ra hần là lính đánh thuê, lão nhân này trước tiên thuê người đến bảo hộ chính mình, nhất định có cái gì bí mật không thể cho ai biết.

Đợi một đội quân đi qua, Hoa Văn Uyên bò xuống cây lớn, động tác nhanh nhẹn lủi lên đỉnh, chỉ thấy Cao Phương Quý từ thư phòng đi ra, liền đi theo. Lão đi vào phòng ngủ tiểu thiếp, Hoa Văn Uyên nhảy lên nóc nhà, vạch một mảnh mái ngói nhìn xuống phía dưới.

Cao lão đầu đang cùng tiểu thiếp trêu đùa, hai người uống không ít rượu. Tiểu thiếp lập tức ngồi trên đùi lão, đối với gia gia Cao Phương Quý nũng nịu nói: “Lão gia ~ người ta không thuận theo nha ~~ Người ngày hôm qua đưa cho phu nhân vòng ngọc xinh đẹp như thế, lại chỉ cấp Thái nhi một cây trâm gài tóc. Lão gia có tiền như thế vì sao đối Thái nhi keo kiệt vậy?”

Cao Phương Quý thấy nàng làm nũng, một gương mặt già nua dán lên bộ ngực cao cao hỏ hỏ của nàng, miệng dô nói: “Yêu, tiểu mỹ nhân nhi, người vội cái gì? Lão gia ta ngày mai liền đi mua cho người vòng trâm châu liên tử tốt nhất. Chỉ cần người khiến lão gia ta vui vẻ, muốn cái gì thì có cái gì!”

“Lão gia

người thật là xấu

liền cùng Thái nhi vui vẻ

Đến, cùng Thái nhi uống chén rượu giao bôi này, chúng ta mau sống một phen.”

Hoa Văn Uyên nhìn không được. Lão nhân kia mặt đầy nếp gấp còn cùng tiểu cô nương liếc mắt đưa tình, thật sự bề ngoài còn ngại, chờ bọn hắn dập tắt ngọn nến, Hoa Văn Uyên liền lén vào thư phòng, muốn tìm chút chứng cứ.

Thư phòng bên trong không có cái gì đặc biệt gì đó, chỉ là có mấy cái ngăn kéo khóa ngăn kéo lại không biết bên trong có cái gì. Lường trước lão già kia không khả năng giấu ở chỗ sáng, thế là hắn bắt đầu tra tìm cơ quan.

Trong phòng trần thiết không địa phương gì kỳ quái, tìm trong chốc lát vẫn là không có đầu mối, Hoa Văn Uyên đang muốn rời đi tìm nơi khác tiếp, lại phát hiện trong phòng có nơi không thích hợp. Lùi lại một bước phát hiện trên giá sách, sách thuốc thứ tự xếp lung tung. Hắn cảm thấy có chút mờ mịt, sách thuốc toàn là xem bệnh bình thường, liếc mắt nhìn liền nhìn ra kỳ quái trong đó.

Hoa Văn Uyên một lần nữa sắp lại hàng sách, một ngăn kéo bị khóa lộ ra. Nguyên lai khóa bên ngoài là giả, khóa thật phải thông qua cơ quan hoạt động. Hạ thấp người đem thứ bên trong mở ra, chỉ thấy là một quyển sổ, chi tiết ghi lại mấy phạm nhân tham ô kim ngạch. Hoa Văn Uyên nhanh chóng đem quyển sách sao chép một lần, bản chính trả về chỗ cũ, đem ngăn kéo đóng lại, làm cho sách lung tung cả lên, thần không biết quỷ không hay đi ra Cao phủ.

Viên Mộng Lâu tại y quán nóng vội, gặp Hoa Văn Uyên nhanh chóng trở về tiến lên xem xét.

“Thế nào, có thụ thương hay không?”

“Vài món công phu của bọn họ có thể tróc được ta sao. Yên tâm đi, không ai phát hiện, ta ngược lại là tìm ra thứ này.”

Đem quyển sách đã được sao chép giao Viên Mộng Lâu, gã lật vài tờ, lộ ra tươi cười an tâm. Tạ ơn Hoa Văn Uyên, Viên Mộng Lâu liền đi. Gã đi rồi, Hoa Văn Uyên thật sự mệt không chịu được, nằm ở trên giường ngã đầu liền ngủ. Mấy ngày qua mệt nhọc khiến hắn có chút ăn không tiêu, ngày mai rời giường phải ăn đại bổ đan mới được.

Một đêm không mộng寐, Hoa Văn Uyên ngủ ngon, thời điểm khi hắn mở to mắt, ngoài trời u tối, chẳng lẽ hôm nay là trời đầy mây? Rời khỏi giường, Hoa Văn Uyên mặc xong quần áo gọi khóa kế trong ***, khóa kế thấy hắn tỉnh, bận rộn bưng chậu nước để cho hắn rửa mặt.

“Canh giờ mấy rồi?”

“Đương gia, hiện tại là giờ Dậu, một lát nữa sẽ ăn cơm.”

“Cái gì? Giờ Dậu?” Hắn thế nhưng ngủ cả ngày, làm sao không ai gọi hắn a?

“Hỗn trưởng! Tại sao không gọi ta rời giường?”

Hoa Văn Uyên đột nhiên nổi giận, khóa kế sợ hãi, run cầm cập nói: “Vâng..... là tiểu vương gia không để chúng ta gọi người. Y sáng sớm đã đến, y vào phòng ngài ngồi ngốc đến buổi trưa, rồi mới đi ra nói ngài còn ngủ, bảo chúng ta không cần quấy rầy ngài, tự mình trở về.”

Không xong, tiểu tử này đến mà hắn thế nhưng cũng không phát hiện! Giấc ngủ này cũng quá trầm đi. Bất quá ngủ no mất thần thanh khí sảng, nếu muốn ăn cơm chiều, liền đi vương phủ một chuyến.

Cùng khóa kế phân phó vài câu, Hoa Văn Uyên liền băng qua ba con phố đi đến Trinh vương phủ.

14. Chương 14

Cổng lớn cửa nhỏ vừa thấy Hoa đại phu, cũng không thông báo, trực tiếp đem hắn dẫn vào. Vũ Văn Hoàng Trinh đang chuẩn bị ăn cơm, Vương Phúc ở một bên chia thức ăn cho y, gà vịt thịt cá gì cũng có, chính là không thấy y mở miệng ăn.

“Yêu, chủ tử a, người hôm nay cả ngày cũng chưa ăn cái gì, lại không ăn, thân thể chống đỡ không được.”

“Ta ăn không vô. Vương Phúc, mang đi, không khẩu vị.”

“Chủ tử không được a, nhất định phải đúng giờ ăn cơm, Hoa đại phu còn nói nhất định phải nói cho người ba bữa đúng giờ ăn mới là dưỡng sinh chi đạo.”

Nghe lão nhắc tới Hoa Văn Uyên, Vũ Văn Hoằng Trinh sắc mặt càng khó xem. Gấu bự nói hôm nay sẽ bồi y, kết quả hần chỉ lo ngủ, gọi làm sao cũng không tỉnh! Bất quá nhìn bộ dáng hần mặt đầy mệt mỏi cũng không muốn đánh nhau với hần, đành phải ủy khuất chính mình về nhà trước. Cũng không biết hần hiện tại đã rời giường hay không.

“Sắc thái Vương phủ quả nhiên không phải bình dân dân chúng chúng ta có thể so sánh được, đồ ăn ngon như thế, vương gia thể nhưng không ăn, thật sự là tàn phá vật a.”

[Ape : một chuỗi những từ nói nhau như từ láy =))) Mà, tiểu Trinh không ăn, còn không phải đợi ngài đến uy sao ? cười râm]

“Gấu bự!”

Vừa thấy Hoa Văn Uyên đến, buồn bực của Vũ Văn Hoằng Trinh bay mất tiêu, hưng phấn chạy đến bên người hần, đem hần kéo vào.

“Người làm sao không ăn cơm? Vương tổng quản nói rất đúng, đối thân với thể như vậy không tốt.”

“Ăn ăn ăn, ai nói ta không ăn! Người với ta cùng nhau ăn! Vương Phúc! Mang thêm bát dưa!”

Wương Phúc lên tiếng trả lời mà đi, đuôi lông mày Vũ Văn Hoằng Trinh vui vẻ, dung mạo xinh đẹp tăng thêm tư sắc, Hoa Văn Uyên xem ở trong mắt yêu ở trong lòng, tiểu tử này quả nhiên đối với hần rất có khẩu vị.

Wương Phúc cầm bát dưa, liền lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Vũ Văn Hoằng Trinh cùng Hoa Văn Uyên. Vũ Văn Hoằng Trinh rót hai ly rượu, vừa uống vừa quán lấy Hoa Văn Uyên, bắt hần kể những chuyện thú vị gặp được lúc đi đường. Hoa Văn Uyên cũng rất biết cách ăn nói, chuyện thú vị đều nói rất sống động, Vũ Văn Hoằng Trinh tâm tính hài tử, nghe mê mẩn, còn thỉnh thoảng thúc giục hần nói nhanh lên.

Một bữa cơm ăn một canh giờ, rượu cũng uống xong, Vũ Văn Hoằng Trinh không thắng được rượu, có chút đau đầu. Y lấy chân gà giơ lên trước mặt Hoa Văn Uyên, có vẻ đã say, nói: “Gấu bự.....!..... Người dọc đường đi gặp nhiều chuyện thú vị như vậy.....! Trách không được người không muốn trở về..... Nói! Người có hay không cảm thấy ta không thú vị?”

Hoa Văn Uyên một tay ôm Vũ Văn Hoằng Trinh vào lòng, thấy mặt y mang theo hai mắt phù dung hàm xuân, một đôi mắt đào hoa ngấn lệ bán mị nhìn chính mình, nói hần không động tâm tuyệt đối là gạt người! Hần đem chân gà trong tay Vũ Văn Hoằng Trinh lấy ra, cúi đầu thâm thâm hôn trụ môi đỏ mọng của y, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, Hoa Văn Uyên chỉ cảm thấy chính mình muốn y ngay lập tức.

Vũ Văn Hoằng Trinh còn treo trên hần trên người, xem ra say không nhẹ, gọi Vương Phúc chuẩn bị thùng tắm, lại sai lão nấu canh tỉnh rượu. Ôm Vũ Văn Hoằng Trinh trở lại phòng ngủ, thùng tắm đã chuẩn bị tốt, canh tỉnh rượu để ở trên bàn, Hoa Văn Uyên đem canh tỉnh rượu dứt cho Vũ Văn Hoằng Trinh — đương nhiên là dùng miệng, rồi mới thoát quần áo hai người, cùng nhau ngâm mình trong thùng tắm.

Thùng tắm một người dùng tuyệt đối đủ lớn, nhưng thêm Hoa Văn Uyên thể phách hùng tráng, nước lập tức tràn đi một nửa. Hần cũng không để ý, cẩn thận chà sát thể cho Vũ Văn Hoằng Trinh.

Uống canh tỉnh rượu, Vũ Văn Hoằng Trinh thanh tỉnh một chút, tuy rằng tay chân vô lực, nhưng y biết hiện tại là cái tình huống gì, đổ mặt đưa lưng về phía Hoa Văn Uyên, mặc cho hần trên người mình chạm rãi sờ soạng. Đầu tiên là sau lưng, lại là trước ngực, khi Hoa Văn Uyên chạm đến hai điểm trước ngực y, y rốt cuộc nhin không được mà rên rĩ.

Hơi thở gấp cùng tiếng rên rĩ thật sự rất rất kích thích Hoa Văn Uyên cảm dục đã lâu. Hần ra sức xoa nắn hai đoá hoa hồng trong tay, hôn lên sau gáy Vũ Văn Hoằng Trinh. Thân thể thiếu niên đặc hữu mềm dẻo

cùng làn da bóng loáng khiến hấn si mê, dùng lực tại cổ y lưu lại dấu vết của chính mình, hai tay xuống phía dưới sờ soạn.

Dục vọng Vũ Văn Hoàng Trinh đã ngẩng đầu, phân thân khả ái dưới sự âu yếm hầu hạ của Hoa Văn Uyên càng ngày càng cao ngất. Đáng thương tiểu vương gia là mối tình đầu, sao thừa nhận được sự trêu chọc của tình trường lão thủ Hoa Văn Uyên. Không lâu, y liền bắn ra.

“Người thật là nhanh, ta chỉ mới sờ vài cái.”

“Đều tại người..... Ta..... Ta còn nhỏ như thế..... mau cũng thực bình thường!”

Nước trong thùng tắm dần dần lạnh đi, Hoa Văn Uyên đứng lên, thân hình cường tráng loã lồ hiện ra trước mặt Vũ Văn Hoàng Trinh, Vũ Văn Hoàng Trinh hăm mộ, khẽ vuốt lên thân hình cơ nhục kia, kiềm lòng không được mà hôn lên. Ánh mắt đi xuống xem xem, thiên a, Hoa Văn Uyên có phải người hay không a! Chỗ đó của hấn làm sao sẽ lớn như thế?! [ngất~]

Giật mình trường Hoa Văn Uyên, Vũ Văn Hoàng Trinh có chút khiếp đảm. Y vì âu yếm muốn thể xác và tinh thần hợp nhất, có đi tìm chút sách vở về chuyện kia của nam tử về xem. Y biết nam tử giao hoan phải dùng đến hậu đình. Lại xem xem phân thân kinh người của Hoa Văn Uyên, thật sự mà thống* vào trong hông y, nhất định sẽ đổ máu!!

[Ape : nguyên văn nó là ‘thống’ đấy =))))))~ không phải ‘thông’ đâu, hị hị]

Vũ Văn Hoàng Trinh nuốt nuốt nước miếng, vừa rồi còn tính trí dạt dào, hiện tại lại kinh hoảng. Nhìn ra y bất an, Hoa Văn Uyên một tay ôm lấy y, dùng bố khăn đem hai người lau khô, tiếp theo đem Vũ Văn Hoàng Trinh phóng tới trên giường. Hấn âu yếm Vũ Văn Hoàng Trinh, lại một lần cùng y hôn môi, nụ hôn này thâm tình lại ngọt ngào, chọc Vũ Văn Hoàng Trinh thoải mái quên hết tất cả, ôm chặt lấy thân hình mạnh mẽ của hấn.

Hôn đủ, Hoa Văn Uyên từ trong túi áo cầm ra một hộp gấm, mở ra, một cổ được hương xông vào mũi, hấn an ủi Vũ Văn Hoàng Trinh nói: “Ta biết người sẽ kinh hoảng, đây là bí dược ta điều phối riêng dùng khi nam tử giao hoan, dùng thứ này người chẳng những sẽ không cảm giác đau, mà còn chỉ biết dùng lực ôm ta, cầu ta yêu người càng nhiều.”

Hấn mặt đầy tiểu ý, khiến Vũ Văn Hoàng Trinh thả lỏng tâm tư, chỉ cần là gấu bự xứng được, nhất định sẽ không có vấn đề. Y thẹn thùng gật gật đầu, ý bảo Hoa Văn Uyên có thể tiếp tục. Hoa Văn Uyên cúi đầu ngậm lấy thủ du trước ngực y, lại hấp lại liếm khiến Vũ Văn Hoàng Trinh cảm giác một mảnh tê dại, không khỏi rên lên một tiếng.

“Hiện tại liền chịu không nổi? Lát nữa cổ họng người sẽ có cơ hội kêu rên. Nói cho ta biết, cảm giác thế nào?”

Bị hấn nói đến quần bách, mặt Vũ Văn Hoàng Trinh đỏ bừng, biết chính mình vừa rồi rên rỉ có chút khoa trương, lại khiến gấu bự cười lớn, rất dọa người.

“Người bắt quả cũng chỉ như thế nha..... Ta nói vài nữ nhân kia bị người làm đến thở gấp liên tục, điểm ấy còn chưa đủ để giều cột tiểu gia ta.”

Nghe hấn như thế vừa nói, tôn nghiêm nam nhân của Hoa Văn Uyên triệt để bị đào ra. Hấn đầy mặt bỉ tướng, cầm trụ phân thân Vũ Văn Hoàng Trinh, bị hấn tráo như thế, Vũ Văn Hoàng Trinh hít một ngụm khí lạnh.

“Ta không được? Tiểu vương gia, đừng nói quá sớm, ta đến cùng được hay không người thử liền biết. Chẳng qua, ngày mai đừng hồng xuống giường được.”

Không chờ Vũ Văn Hoàng Trinh hô lên, Hoa Văn Uyên lập tức lấy một khối thuốc mỡ đưa vào trong cơ thể y. Phân thân bị nắm, hậu đình lại có dị vật xâm nhập, tiểu vương gia Vũ Văn Hoàng Trinh không lại dám cùng hấn tranh cãi, nắm chặt chần rên rỉ.

“A..... Gấu bự..... Không cần..... Hảo thô a..... Thật là khó chịu..... Mau đi ra.....”

“Đi ra? Mới một ngón tay người liền nói thô, nếu đổi thành cái kia của ta, người làm sao đây nha?”

Thiên a, hiện tại mới một ngón tay liền cảm giác kỳ quái như vậy, trong chốc lát kia còn như thế nào nữa! Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng thuốc mỡ đã bắt đầu có tác dụng.

Vũ Văn Hoàng Trinh chỉ cảm thấy cục huyết từng đợt tê dại, mơ hồ kích thích, giống như nơi nào đó trong cơ thể đang kêu gọi đụng chạm. Thấy y không hề chống cự, Hoa Văn Uyên lại thêm một ngón tay, cảm giác hậu huyết càng thêm cường liệt, ngón tay thon dài của Hoa Văn Uyên ở trong thân thể chuyển động ra vào, giống như đang tìm cái gì. Đột nhiên, Vũ Văn Hoàng Trinh ưỡn lưng, như là nơi nào đó bị kích thích đến, kêu lên.

“A! Không! Chỗ đó không cần!”

“Chính là nơi này.” Hoa Văn Uyên nghe y nói, hai ngón tay đối với điểm mẫn cảm kia không ngừng ấn nhu. Vũ Văn Hoàng Trinh chịu không nổi kích thích lớn như thế, từng tiếng rên rỉ tên thân mật của Hoa Văn Uyên, miệng phát ra âm thanh rên rỉ đứt quãng, tiếng thở dốc càng ngày càng vang, phân thân lại chảy ra chất lỏng trong suốt, Hoa Văn Uyên vừa cúi đầu, đem yêu dịch nơi đó liếm đi.

“Chắc chắn, mùi vị của Vương gia thật thơm, khiến Hoa mỗ lại muốn nếm thử.” Nói xong cúi đầu hàm trụ toàn bộ phân thân của Vũ Văn Hoàng Trinh, ra sức hấp dẫn.

Trước sau đều bị tấn công, Vũ Văn Hoàng Trinh chỉ cảm thấy chính mình như đang ngồi trên chiếc thuyền con con ở trên mặt nước, mà Hoa Văn Uyên chính là thuyền phụ, mọi thứ hết thảy đều phụ thuộc vào tay chống của Hoa Văn Uyên, chạy không thoát cũng cự tuyệt không được.

Nhìn y lại muốn bắn, miệng Hoa Văn Uyên ngừng động tác, đem ngón tay cũng rút ra. Hậu đình hư không khiến cơ thể Vũ Văn Hoàng Trinh càng thêm tê ngứa, y thầm nghĩ muốn có thứ này nọ có thể nhét ở bên trong khiến y giải thoát.

Cơ khát nhìn chăm chăm cự vật trước mắt, hình dạng cùng nhan sắc đều bất đồng với của mình, nhưng y hiện tại thầm nghĩ muốn thứ này. Chủ động quỳ xuống, ghé vào trước mặt Hoa Văn Uyên, vươn ra đầu lưỡi, học bộ dáng liếm hôn của hân.

Không nghĩ tới y sẽ như thế làm, lúc này đến phiên Hoa Văn Uyên ngậy ngấn cả người, tiểu ngọc dưới thân lại ra sức lấy lòng hân, cái miệng nhỏ nhắn cơ hồ nuốt không được phân thân hân, đôi môi diễm hồng phun ra nuốt vào còn thật thâm sắc, đôi mắt đào hoa thỉnh thoảng sẽ hướng lên liếc nhìn hân, mang theo xuân ý. Loại này cảm giác kích thích này khiến Hoa Văn Uyên rốt cuộc nhẫn không được, từ trong miệng y rút ra phân thân, đem y đặt ở trên giường, đưa lưng về chính mình, chuẩn xác đem cự vật đưa vào tiểu huyết căng chặt của Vũ Văn Hoàng Trinh.

“A..... A! Thật lớn mà! Đau quá!”

“Ngoan, một lát sẽ không đau, chỉ là có chút trướng mà thôi. Thoải mái đi, bằng không ta vào không được.”

Cảm nhận được tiểu huyết tại cơ rút lại, Hoa Văn Uyên khẽ vuốt mông của Vũ Văn Hoàng Trinh, tận lực khiến y thư giãn. Lần đầu tiên được hầu hạ hậu đình, Vũ Văn Hoàng Trinh cũng muốn hân bên trong chính mình nhanh đi vào mà hung hăng đỉnh lộng, nhưng cảm giác dị vật xâm nhập quá cường liệt, qua rất lâu Hoa Văn Uyên mới hoàn toàn đi vào.

Hai người đều là một thân đầy mồ hôi. Hoa Văn Uyên cúi người đem mồ hôi trên người Vũ Văn Hoàng Trinh liếm đi, chậm rãi trườn động hạ thân. Hân thông thả tiến vào, nhưng tiến vào rất sâu, Vũ Văn Hoàng Trinh chỉ cảm thấy chính mình bị xuyên qua, lớn tiếng rên rỉ kêu lên. Y càng rên rỉ, người phía sau lại càng dùng lực, thẳng đến khi Hoa Văn Uyên nhanh chóng ra vào thân thể y, y mới cảm giác được khoái cảm không gì sánh kịp.

“A! A..... Gấu bự..... chậm..... một chút..... Không cần vẫn..... A!”

“Không cần? A Trinh ngươi không thành thật, ngươi phải nói ‘Ta muốn càng nhiều, mau cho ta’ mới đúng.”

“Ngươi..... ngươi khi dễ người ta..... A..... Cáp..... Ân..... Chỗ đó..... Đừng ngừng mà..... Chính là chỗ đó.....”

“Nơi này sao? Ngươi là tiểu quỷ không biết đủ, xem ta làm sao uy nọ ngươi!”

Bàn tay Hoa Văn Uyên đỡ lấy cặp móng xinh đẹp của Vũ Văn Hoằng Trinh, ở trên nhẹ nhàng đánh, mỗi lần đánh đều khiến Vũ Văn Hoằng Trinh không tự giác kẹp chặt hậu đình. Trên cặp móng trắng nõn lưu lại dấu tay ửng đỏ, điều này làm cho tính trí của Hoa Văn Uyên tăng vọt, càng dùng lực trừu sáp hơn.

Xong một động tác, Hoa Văn Uyên rút phân thân, ngồi ở bên giường, đem Vũ Văn Hoằng Trinh ôm lấy, mặt đối mặt. Động tác khiến phân thân Hoa Văn Uyên tiến vào càng sâu, Vũ Văn Hoằng Trinh rốt cuộc chịu không nổi kích thích cường liệt như thế, lần thứ hai phát tiết. Bạch trọc phun bắn trên cơ bụng kiện mỹ của Hoa Văn Uyên, muốn bao nhiêu *** mĩ liền có bấy nhiêu *** mĩ. Y cũng không dám tin chính mình thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy, chỉ có thể không ngừng rên rỉ.

Hoa Văn Uyên có thể xxoo* với một đồng nữ nhân, không riêng gì bởi vì hần ngoại hình vĩ đại, quan trọng hơn là ở chuyện phòng the hần thập phần tinh thông. Cái gì trinh tiết liệt nữ, đến tay hần chỉ còn biết lộ nguyên hình phóng đảng, hận không thể bị hần đùa bỡn một đời.

[*xxoo là ta dùng a~ edit như vậy ngắn gọn dễ hiểu hơn~]

Tiểu vương gia càng đơn thuần như thế, lại bị hần kích liệt làm trong thời gian dài như vậy, cổ họng gọi ách, khí lực nói chuyện cũng không có, đành phải nằm ở trên giường, hai chân dang thành chữ Đại mặc người nọ tiếp tục công thành chiếm đất.

Gia khóa này quả thực không phải người! Làm lâu như vậy sao không bắn? Chính mình đều đã tiết ba lượt. Hần vẫn là một điểm đều không có dấu hiệu muốn bắn. Tuy rằng thực thoải mái, nhưng y thật sự rất mệt, Vũ Văn Hoằng Trinh không có biện pháp, chỉ phải ách cổ họng cầu xin tha thứ.

“Gấu bự..... Tha ta đi..... Ta chịu không nổi Tha ta đi.....”

Thấy y thật là chịu không nổi, Hoa Văn Uyên lúc này mới mở lòng từ bi, lại trừu sáp một trận, cuối cùng bắn ra.

Đem phân thân từ trong cơ thể y rút ra, chỉ thấy từng cổ nùng dịch bạch trọc chậm rãi chảy xuống. Thật nhiều a, quả nhiên là một năm không cùng người khác hoan hảo, chính mình giải quyết làm sao có được cảm giác thư sướng như thế.

Vũ Văn Hoằng Trinh mệt đến mê man, Hoa Văn Uyên đem trọc dịch trong cơ thể y thanh lý sạch sẽ. Sai Vương Phúc nấu nước ấm, đem hai người tẩy sạch, liền ôm Vũ Văn Hoằng Trinh đã ngủ say đi vào giấc ngủ.

15. Chương 15

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoa Văn Uyên tỉnh lại, người trong lòng còn đang ngủ say, nhắm mắt đô miệng, bộ dáng thật là khả ái. Hần cười, nhẹ nhàng hôn y một chút, đem y cẩn thận đặt ở trên giường, còn mình tay chân rón rén ra khỏi phòng.

Vương Phúc đã sớm tại cửa sau chờ hần, tiểu chủ tử tâm tư thế nào mà lão không biết sao? Cuối cùng hiện tại lưỡng tình tương duyệt, lão cũng vì y cao hứng, chẳng qua, đêm qua trong vương phủ có vài người không ngủ được. Ai kêu thanh âm của chủ tử vang như thế, lão không đỡ mặt nhưng bọn hạ nhân đều thấy ngượng ngùng.....

Hoa Văn Uyên thần thanh khí爽 cùng lão chào hỏi, Vương Phúc sai người đưa thau nước để hần rửa mặt, lại mang điểm tâm đến, ném qua rồi Hoa Văn Uyên liền về y quán. Hần lưu lại phương thuốc cho Vương Phúc, phản phó lão đợi Vũ Văn Hoằng Trinh tỉnh liền pha trà này cho y uống, bằng không sẽ nói không ra tiếng. Vương Phúc gật đầu, tiễn hần ra khỏi vương phủ.

Hôm nay Trinh vương phủ có đề tài mới mẻ, các tôi tớ đều nghị luận chuyện phòng the đêm qua của vương gia kích tình lan ra bốn phía. Có người trêu chọc vương gia thật lớn giọng, có thị nữ kinh ngạc khi Hoa Văn Uyên tỉnh lực kéo dài. Mọi người đầu tiên là vụng trộm thảo luận, sau đó bắt đầu thảo luận công khai.

Vương Phúc biết Vũ Văn Hoằng Trinh mặt mỏng, lập tức cấm bọn họ đàm luận, nếu ai dám đem chuyện này tiết lộ ra ngoài vương phủ, lão nhất định làm cho bọn họ đến cả ăn cũng không được.

Bọn hạ nhân không dám lại nghị luận, bọn họ cũng thích vương gia, tuy rằng y lúc tùy hứng, lúc nghịch ngợm, lại kiên ăn lại quật cường, nhưng đối với mọi người tâm tư rất lương thiện, đối với bọn họ cũng khách khí, trừ những lúc ngẫu nhiên giận dữ, cơ bản không có khuyết điểm gì. Nếu Vương tổng quản đã nói, kia liền xem như là bí mật trong vương phủ đi.

Đợi cho Vũ Văn Hoằng Trinh tỉnh lại, đã mặt trời lên cao. Y là bị đói tỉnh, một đêm chinh chinh kịch liệt vận động khiến y tỉnh bị lực tấn công thêm bụng đói kêu vang, muốn gọi Vương Phúc tiến vào mang thức ăn, nhưng vừa mở miệng cổ họng liền làm đau không chịu được, đừng nói lên tiếng, ngay cả mở miệng đều cảm thấy đau.

Trừ cổ họng đau, eo càng đau hơn! Tựa như bị người ta đập tới đập lui, đau nhức xâm nhập toàn bộ lưng của y, căn bản không động đậy được. Hậu đình tuy rằng không đau, nhưng vẫn tồn tại cảm giác chướng lên khi dị vật cắm vào, các loại cảm giác loạn thất bát tao khiến y cảm giác rất tệ hại. Mà cái tên khởi xướng kia không còn bên người, hắn dám bỏ chính mình mà chạy! Nhất định phải đem hắn trói gô lại đây rồi hung hăng đánh một trận!!

Không thể lên tiếng lại không có cách nào khác nhức nhích, Vũ Văn Hoằng Trinh đói sắp ngất xỉu. Y nhắc thủ, dùng lực gõ ván giường, hi vọng Vương Phúc đứng ngoài cửa có thể đi vào đến giúp y một phen.

Gỗ nửa ngày, cửa cuối cùng cũng mở, chỉ thấy Hoa Văn Uyên mang bát đi đến, mặt đầy tiểu ý tuần mỹ bất phạm. Vũ Văn Hoằng Trinh cố gắng không đỏ mặt, mặt mang giận dữ không muốn để ý tới hắn.

“Đến, uống cái này xong thì có thể nói chuyện.” Đi đến bên giường nâng y dậy, Hoa Văn Uyên ôn nhu đem được canh trong bát uy y uống. Uống xong một chén, Vũ Văn Hoằng Trinh thở hổn hển hai lần, mở miệng câu đầu tiên nói chính là: “Ta đói bụng!”

Hoa Văn Uyên buồn cười, cùng người khác một đêm triền miên không hơn một ngàn cũng có mấy trăm, chưa từng có một người sau khi trải qua loại chuyện kia, khi tỉnh lại câu đầu tiên nói với hắn lại là câu này. Hoa Văn Uyên cười ha ha, giúp y gọi Vương Phúc chuẩn bị đồ ăn, tự mình dứt cho y ăn.

Vũ Văn Hoằng Trinh ngồi ở trên giường, miệng ăn đồ ăn tình nhân uy cho, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tức giận. Gấu bự thối thể nhưng cường hãn như thế, hại y ngồi ăn cơm đều phải chịu tội. Eo đau không được, y rốt cuộc ngồi không yên, ngã quỵ trên giường ôm eo kêu to.

“Ai nha! Đau chết mất! Gấu bự thối! Đều là người không tốt!”

“Làm sao có thể mở miệng liền mắng chửi người? Chỗ nào đau? Ta giúp người nhu nhu.” Hoa Văn Uyên đại chưởng nhấn một cái, tại huyệt vị đau nhức bên hông của Vũ Văn Hoằng Trinh đụng một cái, ôn nhu mát xa. Hắn thủ pháp thành thạo, cường độ vừa phải, Vũ Văn Hoằng Trinh rất nhanh liền cảm giác một trận sáng khoái, ghé vào chỗ đó phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

“Ân..... Ân..... Chính là chỗ đó..... Thoải mái thoải mái..... Đừng ngừng lại.....”

Hai tay không ngừng mát xa, Hoa Văn Uyên đến gần bên tai y, trêu đùa y nói: “Người đừng kêu to, giống như bảo ta lại muốn người.”

Vừa dứt lời, Vũ Văn Hoằng Trinh liền đem đầu vùi vào gối, không dám lên tiếng nữa. Đây là đương nhiên, nếu hiện tại gấu bự háo sắc kia lại muốn y làm thêm vài lần, phỏng chừng y sẽ chết trên giường!

“Người chỗ đó không có cảm giác đau đi?”

Biết hắn nói là địa phương gì, Vũ Văn Hoằng Trinh ngượng ngùng không nghĩ trả lời hắn Hoa Văn Uyên thấy y như thế, tay kéo quần y xuống, đem y đặt trên giường, tách mở hai cánh mỏng tự mình kiểm tra.

“A! Gấu bự người làm gì! Mau buông tay!” Bộ vị xấu hổ rõ như ban ngày bại lộ trước mặt người yêu trong lòng y, tiểu vương gia Vũ Văn Hoằng Trinh làm sao chịu được đối đãi như vậy, cuống quýt lấy tay lên ma trảo của gấu bự.

“Xấu hổ cái gì, toàn thân ngươi còn có nơi nào ta không thấy hết rồi? Nghe lời, nằm sấp xuống, ta xem xem có bị thương hay không.”

Cúc huyết nguyên bản phần hồng bởi vì tối hôm qua khai phá quá độ mà trở nên hồng nhuận quyến rũ, bởi vì bại lộ trong không khí mà không tự giác co rút. Nghĩ đến hình ảnh chính mình đêm qua bên trong rong ruổi, Hoa Văn Uyên không khỏi kiểm chế không được, thân thủ đè tiểu huyết tiêu hồn kia. Vũ Văn Hoàng Trinh bị hấn ấn, hét to một tiếng, ngăn cản động tác của hắn lại muốn tiến thêm một bước.

“Đừng! Đừng lại đây! Làm nữa ta sẽ chết sớm a!!”

Y phản ứng thú vị như thế lại khiến cho Hoa Văn Uyên cười to, cũng không tiếp tục khiêu khích y, nghiêm túc kiểm tra một phen cho y, thương chút được, liền giúp y mặc quần. Hai người đùa giỡn một phen, Vũ Văn Hoàng Trinh cuối cùng cũng có thể xuống giường đi lại.

“Ngươi chạy đi đâu? Làm sao không cùng ta ngủ nhiều một chút?”

“Y quán có người muốn xem bệnh a, ta vốn nghĩ buổi tối lại đến nhìn ngươi, kết quả lại lo lắng, sẵn đến giờ cơm trưa thuận tiện ghé qua, chốc lát ta còn phải đi ra ngoài, ngươi hôm nay cũng đừng chạy loạn, bằng không sẽ chịu không nổi.”

Nếu là chuyện y quán, y an tâm rồi.

“Gấu bự, ngươi đừng tiếp tục đi tìm nữ nhân loạn thất bát tao có được hay không.....” Vũ Văn Hoàng Trinh có chút kinh hoảng, y sợ ngày hôm qua hạnh phúc chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, này gấu bự thực háo sắc hoa tâm, không biết khi nào sẽ thay đổi tâm.

Thấy y thấp thỏm bất an, Hoa Văn Uyên có chút đau lòng, xem ra chính mình trước kia việc xấu loang lỗ tạo thành ảnh hưởng không tốt lắm, hắn phải khiến tiểu tình nhân an tâm mới được. Hai tay ôm lấy khuôn mặt của Vũ Văn Hoàng Trinh, Hoa Văn Uyên cúi đầu nhẹ nhàng cho y một nụ hôn thật sâu, lại đem y ôm vào lòng, đau lòng nói: “Ngươi yên tâm, có ngươi là đủ rồi, ta sẽ một đời đối đãi với ngươi thật tốt.”

“Thật sự? Ngươi không gạt ta?”

“Đương nhiên, ta khi nào lừa gạt ngươi?”

“Ngươi gạt ta đi Tây Vực!”

“Này..... không tính! Những chuyện khác, ta có lừa gạt ngươi sao?”

Vũ Văn Hoàng Trinh nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu.

“Đúng thế, cho nên ngươi phải tin tưởng ta. Từ giờ trở đi, ta chỉ yêu một mình ngươi, sẽ không tiếp tục tùy tiện cùng người khác kết giao.”

Có được lời hứa hẹn của hắn, Vũ Văn Hoàng Trinh vui vẻ ôm hắn, cuối cùng cũng chờ được ngày hôm nay, không uống công y trả giá chờ đợi trong thời gian dài như thế.

Ngồi một lát, Hoa Văn Uyên ly khai vương phủ, về tới y quán, Viên Mộng Lâu đã ở bên trong chờ từ lâu.

“Ta nói ngươi đến cùng muốn cải trang đến lúc nào. Hôm qua là tiểu phiến bán đồ ăn, hôm nay là gù đại gia, ngày mai ngươi sẽ biến thành một mỹ nữ yếu điệu đến nơi này của ta xem phụ khoa a? Nói trước, cho dù ngươi có đẹp bao nhiêu cũng không dậy nổi ‘thú tính’ của ta.”

Đối với tên bạn tốt ác độc trên chóc, Viên Mộng Lâu nghe một tai ra một tai, cùng hắn tranh cãi chỉ làm chính mình sinh khí, cũng chỉ có tiểu vương gia thiên chân đơn thuần mới có thể làm loại việc ngốc này.

“Ngày mai chính là lễ mừng Quỳnh Hoa lâu, Hoàng Thượng sẽ đến đây, điển lễ chấm dứt, ta sẽ về chỗ Phàn Trúc lão gia một chuyến, chuyện ở nơi này xử lý không sai biệt lắm, hai ngày này phải thật nhanh, ta phải trốn trốn trước.”

“Nga? Bọn họ biết ngươi tra được từ bọn họ?”

“Cao Phương Quý đã cùng nhóm đồng đảng của hắn ta nói biết ta đang điều tra sự tình, phải tin rằng bọn họ sẽ có biện pháp ngăn cản ta lại. Ngày mai diễn lễ vừa chấm dứt, ta một mình trở về Phàn Trúc, đến lúc đó ta sẽ cùng người liên lạc.”

“Người là quan, người vụng trộm rời đi được không?”

“Không có việc gì, ta đã sớm xin Cao Phương Quý nghỉ về nhà thăm viếng, hắn ước gì ta hiện tại liền biến đi, có thể có thời gian đi tiêu diệt chứng cứ.” Viên Mộng Lâu đem sự tình chi tiết nói ra, “Trước tiên, ta giống trống khua chiêng xem xét kiến tạo Quỳnh Hoa lâu, Cao Phương Quý khẩn trương không được, nhưng thấy ta cái gì cũng chưa điều tra ra, hắn cũng thở phào một hơi. Ta yễn kì tức cổ* vài ngày, hắn coi như ta không tìm ra manh mối, lúc này ta đưa ra ý muốn về quê, hắn cũng sẽ không ngăn trở, sẵn khoái thả ta đi.”

[*yễn kì tức cổ : thu quân ngừng chiến = âm thầm chấm dứt hành động]

“Người một đường phải cẩn thận, nếu có chuyện nhất định phải nói cho ta biết. Muốn ta cùng người đi một đoạn không?”

“Không cần lo lắng, tiểu vương gia của người thật sự rất nhiệt tâm, phái hai ảnh vệ đưa ta về quê, chối từ không được, chỉ có thể cảm ơn y.”

Nhắc tới Vũ Văn Hoàng Trinh, khuôn mặt Viên Mộng Lâu nguyên bản đứng đắn đột nhiên biến thành có chút cảm khái, mặt đầy bát quái nhìn Hoa Văn Uyên, muốn biết chút ít chi tiết, “Ai, không nghĩ tới a, không nghĩ tới a, công tử Hoa Văn Uyên khiến nữ quyến kinh thành nhón chân mà phán phong lưu, thế nhưng lại bại trong tay một nam hài mười mấy tuổi, nói ra không biết có bao nhiêu cô nương âm thầm thương tâm.”

Biết gã cố ý trêu chọc mình, Hoa Văn Uyên cũng không sinh khí, cười lạnh một tiếng phản kích nói: “Người ta thích chính là thích, sẽ không rối rắm. Không giống người, yêu thanh mai trúc mã của người mười mấy năm, tiện nghi cũng chưa chiếm được, người ta còn thành thân sinh con, người một mình thủ thân như ngọc là ý gì?”

Bị đụng đến chỗ đau, Viên Mộng Lâu một chút nói cũng không ra tiếng, thời điểm khi gã biết Tô Mặc Tuyền cưới vợ sinh con, gã thầm nghĩ muốn về lại Phàn Trúc đem người mang đi. Lần này trở về không riêng gì vì sự tình của Quỳnh Hoa lâu, chủ yếu vẫn là muốn mượn cơ hội này trở về xem xem người khiến gã mong nhớ ngày đêm kia. Hai người đều bạn bè tốt, một người xa quê nhớ tới mỗi tình đầu, một người có tân hoan chỉ cách có ba con phố. Hai người không còn chuyện gì nữa, Viên Mộng Lâu liền cáo biệt Hoa Văn Uyên.

Gã vừa đi, Hoa Văn Uyên liền gọi khóa kế đóng cửa y quán, chính mình thí diên thí diên chạy tới vương phủ tìm tiểu tình nhân ôn chuyện. Chuyện của Viên Mộng Lâu khiến hắn khắc sâu đến minh bạch, chính mình đã thích thì nhất định phải lớn mật nói ra, bằng không hạnh phúc làm sao sẽ tự tới tay?

16. Chương 16

Viên Mộng Lâu đi rồi, Hoa Văn Uyên cùng Vũ Văn Hoàng Trinh hai người tựa như trẻ sinh đôi dính lấy nhau không buông. Hoa Văn Uyên mỗi đêm đều sẽ đến vương phủ, cùng tiểu tình nhân bắt hòa làm chút chuyện khiến người ta thẹn thùng không thôi. Hắn thể lực kinh người, kinh nghiệm phong phú, liền đem tiểu vương gia làm cho đầu óc mê hoặc choáng váng, hàng đêm quần quít rất là khoái hoạt.

Nhưng ngày lành không qua vài ngày, Hoa Văn Uyên bị Viên Mộng Lâu gọi đến Phàn Trúc. Viên Mộng Lâu chỉ nói có người sắp chết, cầu hắn ra tay cứu giúp. Hoa Văn Uyên đoán một cái liền biết là thanh mai trúc mã của gã, bằng không gã như thế nào lại lo lắng? Việc này không nên chậm trễ, cùng Vũ Văn Hoàng Trinh nói rõ vài câu liền động thân đi đến Phàn Trúc.

Cùng lúc đó, Quỳnh Hoa lâu vừa mới hoàn thành được một tháng, bên trong sụp xuống, tường ngoài xuất hiện vết nứt. Tin tức truyền đến triều đình, Ngự Đức đế chấn怒, hạ lệnh tra rõ việc này.

Mà qua ba ngày, Công bộ Thượng Thư Cao Phương Quý khai ra vài vị quan viên cao cấp cùng Thượng bần Viên Mộng Lâu, nói là gã tham ô công khoản kiến tạo Quỳnh Hoa lâu, theo thứ tự hóa đến kiến tạo cao lâu, khiến Quỳnh Hoa lâu xuất hiện rất nhiều vấn đề. May mắn chưa thương tổn đến tính mạng người khác, nhưng thỉnh cầu Ngự Đức để tra rõ việc này. Sau đó còn trình lên một ít “chứng cứ”, chi tiết chứng minh Viên Mộng Lâu tham ô.

Khi Vũ Văn Hoàng Trinh thu được tin tức, Ngự Đức để đã giận không thể nguôi, hạ lệnh truy tìm trong phủ đệ của Viên Mộng Lâu, cũng tìm ra vụn vặt Bạch Ngân. Vũ Văn Hoàng Trinh nhanh chóng vào cung, hướng Ngự Đức để thỉnh cầu, nói việc này có kỳ quái, không thể nghe bọn họ một bên nói liền định tội Viên Mộng Lâu.

Ngự Đức để yêu thương y, nhưng đại sự quan trọng, hẳn cũng không thể chỉ nghe Vũ Văn Hoàng Trinh, chung quy y vẫn còn đơn thuần. Trước trấn an Vũ Văn Hoàng Trinh, Ngự Đức để lập tức hạ lệnh, yêu cầu Viên Mộng Lâu tức khắc hồi kinh, nói rõ tình hình thực tế.

Vũ Văn Hoàng Trinh phái ảnh vệ nhanh đi đến Phan Trúc truyền tin, muốn Viên Mộng Lâu nắm bắt được thời gian hồi kinh, nơi này tình huống khẩn cấp, Ngự Đức để đã kiểm soát phủ đệ của gã, muốn gã trở về đem sự tình toàn bộ nói rõ ràng. Viên Mộng Lâu suy đoán lần này hồi kinh đường xá sẽ không thái bình, liền đem chứng cứ chính mình thu thập được đến giao cho Tô Mặc Tuyên bảo quản, nếu có thể bình an tới kinh thành, sẽ có biện pháp lật lại bản án, gã cũng tin tưởng Tô Mặc Tuyên nhất định sẽ giúp gã.

Trên đường hồi kinh quả nhiên nguy cơ tứ phía, trước sau năm sáu thích khách, đã có ảnh vệ của Vũ Văn Hoàng Trinh đơn giản bảo hộ mới khiến cho gã có thể bình an về kinh. Thượng triều, gã cùng với Cao Phương Quý hai người giằng co. Gã đem toàn bộ điều khoản tham ô cùng thủ phạm thật sự khai với Ngự Đức để.

Mặt mày Cao Phương Quý trắng bệch, nhưng lại thấy gã không lấy ra chứng cứ rõ ràng, liền nói gã vu hãm. Ngự Đức để trong tay có vật chứng Cao Phương Quý trình lên, mà Viên Mộng Lâu chỉ nói miệng, hẳn không thể tin gã, liền hạ lệnh đem Viên Mộng Lâu bắt giữ vào thiên lao, chọn ngày tái thẩm.

Sau khi biết được tin tức, Vũ Văn Hoàng Trinh mười mấy ngày nay mỗi ngày đều vào cung, không ngừng hướng Ngự Đức để cầu tình, nói Viên Mộng Lâu là ân nhân cứu mạng y, gã tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này. Ngự Đức để bị y triền phiên*, cuối cùng đồng ý chỉ cần Viên Mộng Lâu lấy ra chứng cứ, hẳn nhất định sẽ vì y lật lại bản án. Lại hướng Ngự Đức để thỉnh cầu không cần gây khó xử với Viên Mộng Lâu, thẳng đến khi Ngự Đức để đáp ứng, Vũ Văn Hoàng Trinh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau đó đi đến thiên lao thăm Viên Mộng Lâu, nói cho gã biết quyết định của Ngự Đức để.

Mấy ngày nay y đều không có thời gian đi tìm Hoa Văn Uyên, khi hẳn từ Phan trúc trở về, hai người đã không gặp mặt. Thật vất vả khiến Ngự Đức để buông lời, y mới nhớ tới hẳn là đi Tề Phương đường cùng Hoa Văn Uyên nói một chút tình huống. Y kích động hướng Tề Phương đường chạy tới, lại ở trên đường nghe được tin đồn kỳ quái.

Nói là nghe đồn, kỳ thật là hai cô nương ở trên đường cãi nhau. Một là thiên kim nhà Phương viên ngoại thành Đông, một vị khác là tiểu thiếp nhà Chu Tài thành Nam, hai người đều từng cùng với Hoa Văn Uyên có một đoạn tình duyên sương sớm, hơn nữa ai cũng chứng mất đối phương, trên đường gặp gỡ quả thực chính là giọt nước tràn ly, cũng không biết là ai khơi mào trước, hai người không để ý mặt mũi, xoa eo đứng trên đường cái mắng nhau.

“Người là con hồ ly, người tưởng Hoa lang để ý người? Còn gọi cái gì hoàng hoa khuê nữ, người đời này đều giả không được cho xem!”

“Phi! Người không biết xấu hổ gì đó! Làm người tiểu thiếp còn vụng trộm với hán tử, ai chẳng biết người về điểm này thực dơ bẩn! Còn có mặt mũi nói ai khác?”

“Ta bẩn? Hoa lang đã sớm không cần người! Không thấy mỹ nhân như thiên tiên trong phòng hán sao? Là nam nhân cũng hơn người!”

“Ta xem người là ghen tị với người khác! Người cũng không làm cho hán vui vẻ, người mau về nhà ngồi trước gương soi đi, xem mặt miệng của người đi! Đừng tự cho mình hay, coi chừng tự hù chết mình đó!”

“Người mới tự hù chết đấy! Người không chết tử tế được đâu!”

“Là người đó! Đồ xấu xí tác quái! Mau chạy về nhà đi!”

Hai người khác khẫu khiến một đám người vây xem, nhưng Vũ Văn Hoàng Trinh chỉ nghe thấy Hoa Văn Uyên có tâm hoan, còn mỹ nam tử xinh đẹp như thiên tiên!! Mới vài ngày không thấy, bệnh hoa tâm xấu xa của gấu bị khốn kiếp lại tái phát?! Vũ Văn Hoàng Trinh hồn hển khó thở, chẳng màng gì cả một đường chạy tới Tề Phương đường.

Nhóm khóa kế Tề Phương đường ngồi ở quây nói chuyện phiếm, vừa thấy Vũ Văn Hoàng Trinh đến đây, đang chuẩn bị hành lễ, liền nghe y giận dữ hét: “Hoa Văn Uyên! Người đi ra cho lão tử!”

Nhóm khóa kế hoảng sợ, cũng không dám tiến lên lắm miệng.

Không thấy Hoa Văn Uyên đi ra, Vũ Văn Hoàng Trinh càng sinh khí, lại hét lớn: “Hoa Văn Uyên! Người con mẹ nó mau lăn ra đây cho lão tử!!!”

Dưới cơn thịnh nộ, chỉ thấy một nam tử dung mạo thanh lệ, cử chỉ văn nhã ở một bên nhìn chính mình, trong lòng bốc hỏa liền đối với cậu, mắng: “Xem cái gì mà xem! Tin hay không lão tử ta móc hai tròng mắt của người ra?!”

“Ồ nháo cái gì?” Hoa Văn Uyên từ trong phòng đi ra, không vui nhìn Vũ Văn Hoàng Trinh, “Ta ở bên trong xem bệnh, người ngược lại rất giỏi, ở trong này gọi bậy, bên trong bệnh nhân thiếu chút nữa cứu không kịp, đến lúc đó ta xem người làm sao đây!”

“Người con mẹ nó thực ác độc!” Vũ Văn Hoàng Trinh một chút bính đến trước mặt Hoa Văn Uyên, chỉ mũi hần mắng, “Lão tử ở bên ngoài bốn ba khắp nơi giúp người làm việc, người ngược lại tốt lắm, ở nhà nuôi hồ ly tinh! Người không làm thất vọng ta sao?”

Hoa Văn Uyên cho nhóm khóa kế lui ra, quan thượng phô môn, cười lạnh một tiếng nói: “Giúp ta làm việc? Đây không phải thời cơ cho người báo ân sao? Lại nói, đây là chuyện của ta sao? Rõ ràng là chuyện của ân công người, ta chỉ bắt quá lửa cháy thêm dầu một chút, thỉnh tiểu vương gia người giúp một tay, như vậy liền tính giúp ta làm việc?”

Nghe hần như thế vừa nói, khí diễm kiêu ngạo của Vũ Văn Hoàng Trinh tiêu một nửa, hần nói không sai, y là vì ân công, mới không phải vì này gấu bị háo sắc này!

“Sự tình thế nào?”

“Hoàng huynh đáp ứng, chỉ cần có chứng cứ, lập tức thả người.”

“Xem ra người còn nhờ vả bề trên.”

“Đây là muốn cứu ân công! Nếu hần có chuyện, ta nhất định không buông tha những kẻ hãm hại hần!”

Thanh lệ nam tử nghe vậy tiến lên phía trước, hướng y hành lễ, Vũ Văn Hoàng Trinh cũng không nhìn cậu cái nào, cao ngạo ngưỡng đầu. Phi! Y mới không cần cùng hồ ly tinh nói chuyện!

Hoa Văn Uyên gặp phải không khí xấu hổ, một bộ dáng xem kịch vui, không nhanh không chậm nói: “Vị này là Tô tiên sinh đến từ Phần Trúc, hần có vị ‘bạn thân’, tên là Viên – Mộng – Lâu.”

Nghe được tên của Viên Mộng Lâu, Vũ Văn Hoàng Trinh một chút sững sốt, biến sắc, lập tức nâng Tô Mặc Tuyền dậy: “Tiên sinh thứ lỗi! Là ta thái độ không tốt, ngài đừng nóng giận, mau tới ngồi trên ghế.”

Vũ Văn Hoàng Trinh ân cần đem Tô Mặc Tuyền đặt trên ghế, mặt đầy sùng bái cười nói: “Ta gọi Vũ Văn Hoàng Trinh, tiên sinh bảo ta A Trinh là được! Không biết tiên sinh là bạn thân ân công, là ta vô lễ, thỉnh tiên sinh xin đừng trách.”

Tô Mặc Tuyền vừa nghe đại danh của y liền biết thân phận, cậu là người dễ dàng then thùng, bị Vũ Văn Hoàng Trinh nhìn chăm chăm xem xét trở nên quần bách, vội vàng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Vương gia nói đùa..... Mau mau đứng lên, ta chỉ muốn biết sự tình ra sao.....”

Vũ Văn Hoàng Trinh bên cạnh Hoa Văn Uyên, đem sự tình đại khái đều nói cho Tô Mặc Tuyền. Nghe xong đầu đuôi, Tô Mặc Tuyền đầy mặt lo lắng, khuôn mặt mỹ lệ tái nhợt.

Vũ Văn Hoàng Trinh thấy cậu như thế, trong lòng cũng khó chịu theo, liền an ủi cậu, nói: “Mấy lão hồ ly làm việc cẩn thận, làm sổ sách cũng cẩn thận, ngay cả vấn đề bên trong lâu đều bị bọn họ lừa dối che mắt, may mà ân công đúng lúc đem chứng cứ giao cho tiên sinh. Ta trước mặt hoàng huynh vẫn thay ân công cầu tình, hơn nữa ân công được dân chúng kính yêu, dân chúng kính thành, vạn dân muốn thay ân công giải oan. Hoàng huynh đã đáp ứng, chỉ cần có chứng cứ, tuyệt đối sẽ không oan uổng một thanh quan. Tiên sinh người yên tâm, hoàng huynh không có làm khó ân công, hẳn trong thiên lao cũng không chịu tội, ta vừa xem hần, hần đưa cho ta thứ này, nói nhìn thấy người liền giao cho người.”

Đem thứ gì đó Viên Mộng Lâu cho y đưa cho Tô Mặc Tuyền, chỉ thấy kia Tô Mặc Tuyền từ trong túi thêm hoa tú thực xấu thực xấu cầm ra một khối song ngư xứng*, trong mắt tràn ngập bi thương cùng..... yêu mến. Y cũng không khỏi xót xa, lặng lẽ cầm tay Hoa Văn Uyên, ngẩng đầu nhìn phía hần.

[*Song ngư xứng : ngọc bội hình hai con cá.]

Hoa Văn Uyên biết Vũ Văn Hoàng Trinh nhất định là đã phát hiện ra cái gì, ngăn lại eo y như là an ủi khiến y dựa vào mình. Tô Mặc Tuyền cảm ơn Vũ Văn Hoàng Trinh, về phòng, giữ vật chứng Viên Mộng Lâu lưu lại. Ba người đem chứng cứ sửa sang lại một đêm, trời còn chưa sáng, Vũ Văn Hoàng Trinh liền đem vật chứng đưa vào trong cung, ngày kế, Ngự Đức đế liền hạ lệnh một lần nữa thẩm án.

Trải qua mấy ngày quyết định, Viên Mộng Lâu cuối cùng lật lại bản án thành công, Vũ Văn Hoàng Trinh cáo hống tại triều đường ôm Ngự Đức đế cười, Ngự Đức đế ngại y không biết nặng nhẹ, phạt y bế môn tư quá mười ngày.

Tô Mặc Tuyền ly khai kinh thành, trước khi đi còn cố ý hướng y chào từ biệt. Vũ Văn Hoàng Trinh hỏi cậu sau này cùng Viên Mộng Lâu làm sao đây, Tô Mặc Tuyền cười nhưng không nói, chỉ nói hết thủy tù duyên. Thấy bóng dáng cậu rời đi, Vũ Văn Hoàng Trinh cảm giác mình cùng gấu bự thẳng thắn như vậy vẫn là tốt nhất.

17. Chương 17

Mười ngày sau, Vũ Văn Hoàng Trinh cuối cùng được giải cấm, vừa ra khỏi vương phủ liền thẳng hướng Tề Phương đường. Lần này y học ngoan, vào cửa liền hỏi nhóm khóa kế Hoa Văn Uyên có đang xem bệnh hay không. Nhóm khóa kế nói hần tại hậu viện đang nghỉ ngơi, y lúc này mới yên tâm đi vào tìm hần.

Hoa Văn Uyên thấy y, tức giận hừ lạnh một tiếng, Vũ Văn Hoàng Trinh biết hần đang sinh khí, chính mình vô lý hoài nghi hần còn ở y quán làm chuyện kia, trách không được khi y bị cấm túc mười ngày, gấu bự đều không đi vấn an hần. Rụt rè xê dịch đến bên người hần, kéo kéo quần áo hần, Hoa Văn Uyên vẫn không để ý tới y, chỉ lo uống trà.

“Gấu bự..... Ta sai rồi..... Người đừng không để ý tới ta a.....”

Thấp giọng nói nhỏ, Vũ Văn Hoàng Trinh mặt đầy ủy khuất, y lúc ấy cũng khó thở hổn hển, lại nghe người khác nói sinh động như thật mới có thể làm ra cái loại chuyện hoang đường này. Y không phải thật sự không tin Hoa Văn Uyên. Chỉ là Hoa Văn Uyên lúc này thật sinh khí, giống như tính toán không để ý đến y nữa.

“Gấu bự..... Đừng không để ý tới ta Ta thật sự biết sai rồi! Sau này ta sẽ không bao giờ! Ta thề đó!”

Liếc mắt nhìn y, Hoa Văn Uyên cuối cùng cũng chịu mở miệng: “ Vì chuyện của ân công người, người bận rộn chạy trước chạy sau, chuyện của ta người khắp nơi hoài nghi, vậy người còn đến tìm ta làm chi? Người có thể đi tìm ân công người a.”

Nghe khẩu khí hần như thế nhưng là đang ghen, Vũ Văn Hoàng Trinh vừa mừng vừa sợ, y chỉ nghĩ chỉ có chính mình mới có thể ăn dấm chua của Hoa Văn Uyên, không nghĩ tới Hoa Văn Uyên cũng có ngày hôm nay! Trong lòng mừng thầm, Vũ Văn Hoàng Trinh đặt mông ngồi trên đùi Hoa Văn Uyên, ôm thân mình hần, đem mặt mình chôn ở trước ngực hần, nói

“Gấu bự người cũng ghen a, hắc hắc, ta thật cao hứng. Bất quá người yên tâm, ta không giống người hoa tâm như vậy, ta chỉ sẽ đối đãi thật tốt với một mình người mà thôi. Ân công có ân cứu mạng, ta nhất định phải báo. Nhưng đối với người, ta là có tình cảm nha, cho nên người không cần ghen, ta chỉ thích người. Lại nói, ân công có Tô tiên sinh, như thế nào sẽ thích người như ta đây? Đừng mất hứng, cười một cái nha~!”

Công phu chơi xấu của Vũ Văn Hoàng Trinh càng ngày càng thâm, Hoa Văn Uyên muốn đứng dậy, đánh vào hông y, kì thực là ăn đậu hủ y. Bàn tay hướng đến cặp hông xinh đẹp, ôm y đứng dậy liền tiến về phòng ngủ.

“Ai! Làm ta sợ muốn chết! Gấu bự, người làm gì đột nhiên đứng lên?”

“Dập lửa!”

Đóng cửa phòng, Hoa Văn Uyên đem Vũ Văn Hoàng Trinh phóng đến trên giường, nhanh chóng giải khai vạt áo y.

“Ân, trên người có hương vị, tóc cũng có chút ẩm ướt, vừa tắm rửa liền đến?”

Vũ Văn Hoàng Trinh gật gật đầu, sau khi được giải cảm liền đi tìm Hoa Văn Uyên, đương nhiên không phải vì làm chuyện kia đâu. Trước đó tẩy rửa thân thể sạch sẽ thuần tịnh. Thấy Hoa Văn Uyên chẳng phải tốn nhiều công phu đi tắm rửa thể đâu.

“Gấu bự, chúng ta thật sự đã lâu cũng chưa cùng một chỗ, người tại Phàn trúc có hay không nghĩ đến ta?”

“Đương nhiên có rồi, nghĩ đến khi trở về làm sao thao người.”

Hoa Văn Uyên nói hạ lưu, Vũ Văn Hoàng Trinh nghe lại tâm hoa nộ phóng*, ôm lấy Hoa Văn Uyên, dâng lên đôi môi của chính mình. Đầu lưỡi quấn lấy của đối phương, tiếng rên rỉ *** mỉa mai ái muội từ miệng truyền ra. Vũ Văn Hoàng Trinh nâng tay đem quần áo Hoa Văn Uyên cởi ra, vuốt ve cơ nhục rắn chắc đã lâu chưa chạm qua, chủ động mò lên phân thân của Hoa Văn Uyên.

[*tâm hoa nộ phóng : cực kì vui mừng, sung sướng.]

Y đem Hoa Văn Uyên kéo xuống, nằm ngã vào trên giường, chính mình ngã lên trên người hắn, há mồm ngậm lấy phân thân cự đại kia, ra sức liếm lộng. Trước mắt Hoa Văn Uyên là cục huyết khiến hắn quyến luyến tiêu hồn không quên, tùy ý để Vũ Văn Hoàng Trinh di động lên xuống mà co rút, ngọc hành khả ái đã sớm cương, dường như đợi không kịp hắn đụng chạm như bình thường mà ở trước mắt hắn đung đưa. Hoa Văn Uyên cũng không khách khí, khe liếm lên phân thân liêu nhân, thẳng dẫn tới khi Vũ Văn Hoàng Trinh cảm thấy một trận tê dại, sung sướng thở dốc hết lên.

Liếm lộng phân thân, ngón tay Hoa Văn Uyên chui vào hậu đình của Vũ Văn Hoàng Trinh, ngón tay không do dự đột nhiên xâm nhập khiến Vũ Văn Hoàng Trinh không chịu nổi liền kẹp chặt tiểu huyết, khiến cho cự đại phân thân của Hoa Văn Uyên không ngừng run rẩy.

Vỗ nhẹ một chút lên cặp hông trắng nõn, Hoa Văn Uyên trêu đùa: “Hảo hảo cần nha, cứ như vậy hấp trụ, ta sẽ khiến người hảo hảo thống khoái.” Nói xong, lại thâm nhập một ngón tay.

Cục huyết Vũ Văn Hoàng Trinh bị Hoa Văn Uyên trêu sấp trở nên mềm mại, đang lúc y bị vong tình hấp dẫn, trong chốc lát cự vật tiến vào thân thể, một trận ấm áp xa lạ cảm đột nhiên đánh tới. Y giật mình ngẩng đầu muốn quay đầu nhìn, nhưng Hoa Văn Uyên chặt chẽ chế trụ thân thể y khiến y không thể động đậy.

“Gấu bự..... A..... Người đang làm cái gì.....?”

Hoa Văn Uyên không đáp, cảm giác nóng ướt càng ngày càng rõ rệt, một thứ gì đó mềm mại lại linh hoạt bám vào nội bích chính mình, không ngừng trêu chọc y. Vũ Văn Hoàng Trinh không thể tin, kêu to lên tiếng: “Gấu bự! Không..... Không cần như vậy..... Bắn a.....”

Không để ý tới y phản kháng, đầu lưỡi Hoa Văn Uyên bên trong cục huyết qua lại liếm lộng, đem Vũ Văn Hoàng Trinh kích thích liên tục gọi to.

Cầm thấy hài lòng, Hoa Văn Uyên cầm trụ phân thân đã cao ngất vô cùng của Vũ Văn Hoàng Trinh, kiên nhẫn mà ôn nhu vỗ về chơi đùa. Trước sau hai loạt khoái cầm khiến Vũ Văn Hoàng Trinh mất đi khí lực, không bao lâu liền bắn ra, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Hoa Văn Uyên thấy y như thế, đem y trở mình, vỗ nhẹ hai má y. Vũ Văn Hoàng Trinh một điểm phản ứng đều không có, hần khẩn trương nhanh chóng kiểm tra khí tức, lại bắt mạch, chỉ cảm thấy tình huống không ổn. Mạch tượng y lại trở nên mỏng manh, chẳng lẽ sinh bệnh?

Đang lúc hần nghi hoặc, Vũ Văn Hoàng Trinh mở mắt.

“Người xảy ra chuyện gì? Nơi nào không thoải mái? Làm sao đột nhiên ngất đi? Là gần đây mới phát bệnh sao?”

Liên tiếp hỏi vài vấn đề, Vũ Văn Hoàng Trinh chỉ là chăm chăm hần, biểu tình ẩn tình mạch mạch tựa hồ có chút xa lạ. Hoa Văn Uyên lại quan sát một chút, người trong lòng vẫn là Vũ Văn Hoàng Trinh, khi ngẫu nhiên gặp chấn kinh mới có thể xuất hiện dĩ nhiên là Vũ Văn Hoàng Hiên! Hoa Văn Uyên ngắc ngứ cả người, vô duyên vô cớ làm sao cậu nhóc sẽ chạy ra? Lại không dám nhiều hơn một chữ, đành phải đối đối phương mở miệng trước.

Vũ Văn Hoàng Hiên đỏ mặt, ngượng ngùng tựa vào người Hoa Văn Uyên, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Hoa đại phu..... Ta..... Ta tự tiện đi ra, người đừng trách móc.....”

Hoa Văn Uyên cả kinh, ngốc nửa ngày mới khách khí nói với cậu nhóc: “Hiên vương gia, đã lâu không thấy, biệt lai vô dạng đi?”

Miệng nói lời nói là khách sáo, nhưng cả hai người trần trụ ôm nhau cùng một chỗ, tràng cảnh này làm thế nào cũng cảm giác được thập phần quỷ dị. Vũ Văn Hoàng Hiên lại trầm mặc, Hoa Văn Uyên muốn biết cậu nhóc vì sao sẽ đột nhiên xuất hiện, liền mở miệng hỏi nói: “Hiên vương gia làm sao đột nhiên đi ra? Chẳng lẽ là A Trinh chịu đựng kích thích gì?”

Vũ Văn Hoàng Hiên gật gật đầu, hần thẹn thùng nhẹ giọng nói: “Vâng..... là động tác của người vừa rồi..... A Trinh y hoảng sợ..... Lại cảm giác rất sợ xấu hổ..... Cho nên ta liền nhân cơ hội đi ra.....”

Nguyên lai chính mình mới là người khởi xướng..... Hoa Văn Uyên trong lòng âm thầm kêu khổ, chính mình một thân lửa nóng còn chưa có tiết, lại gặp phải chủ nhân mảnh mai này, không biết trong chốc lát nên làm sao mới tốt, hần trăm ngàn không muốn rằng chính mình lại khi dễ Vũ Văn Hoàng Trinh.

Phân thân cứng rắn còn ở nơi đó, vừa vặn đỉnh lên trên móng Vũ Văn Hoàng Hiên, Vũ Văn Hoàng Hiên hai tay không tự giác che khuất hạ thân chính mình, bộ mặt đỏ bừng sắp nhỏ ra máu. Hoa Văn Uyên bắt đắc dĩ, vì không muốn xấu hổ, hôm nay xem ra đành phải dừng tay.

“Hiên vương gia, không biết người sẽ đến, Hoa mỗ thất lễ, còn thỉnh..... chờ ta mặc xong quần áo đi.”

Vũ Văn Hoàng Hiên cuối cùng ngẩng đầu nhìn hần, một đôi mắt ngập nước nhìn chăm chăm mặt hần, rồi mới chậm rãi cúi xuống, thuận đường nhìn xuống, cơ ngực cường tráng, cơ bụng rắn chắc, còn có phân thân tinh thần phần chấn bông bông, nhìn nhìn, Vũ Văn Hoàng Hiên liền thân thủ sờ soạng đi lên.

“Vương gia, người đây là làm gì!” Cầm trụ tay Vũ Văn Hoàng Hiên, Hoa Văn Uyên không rõ, cùng cậu nhóc này chỉ có qua một lần gặp mặt, người này vì sao lại muốn làm như thế.

Vũ Văn Hoàng Hiên nửa ngày thẹn thùng, lần đầu lớn mật mở miệng nói: “Hoa đại phu, ta ở trong thân thể A Trinh vẫn đều nhìn người, ta thực ngưỡng mộ người, mỗi lần người cùng A Trinh hoan ái đều khiến ta thực hâm mộ A Trinh..... Cho nên lần này có cơ hội ta liền chạy ra, ta nghĩ người đối với ta làm cùng A Trinh giống nhau thôi mà, mong người thành toàn.”

Nghe cậu nhóc nói một phen, Hoa Văn Uyên có chút khó nghĩ. Hần chỉ thấy qua cậu nhóc này một lần, mà Hiên vương gia này cùng Vũ Văn Hoàng Trinh ngày đêm nhìn chính mình, nghĩ đến h mình. Lại xem xem cậu nhóc, khuôn mặt cùng thân thể đều là của Vũ Văn Hoàng Trinh, nhưng tính tình lại một trời một vực.

Tuy rằng hần thích Vũ Văn Hoàng Trinh tùy hứng cùng tiêu sái, nhưng mỹ nhân khả ái trước mắt này mềm mại ướt át lại hay thẹn thùng cũng là tuyệt phẩm hiếm có. Nếu thân thể là Vũ Văn Hoàng Trinh, kia hần

cũng không tính xuất quỹ*, dù sao Vũ Văn Hoàng Hiền cũng là một bộ phận của y, nếu hấn thương y, sẽ thương toàn bộ của y.

[*xuất quỹ – quỹ : vết bánh xe => xuất quỹ : lệch khỏi vết bánh xe, ý nói không theo những thứ bình thường hay làm = ngoại tình]

Nghĩ thông suốt rồi, không đợi Vũ Văn Hoàng Hiền mở miệng, Hoa Văn Uyên liền đem cậu nhóc đặt ở trên giường, cúi đầu hôn lên.

18. Chương 18

Cùng Vũ Văn Hoàng Hiền lên giường tuyệt đối là một phiên cảm giác khác.

Nếu nói Vũ Văn Hoàng Trinh là sẽ dùng phương thức ngốc nghếch đi dụ hoặc hấn, Vũ Văn Hoàng Hiền chính là đem toàn bộ chính mình giao cho hấn, mặc hấn bài bố. Y bày ra tư thế thiếu nữ thanh thuần mê người, hoàn toàn không giống Vũ Văn Hoàng Trinh thẳng thắn thành khẩn cùng nhiệt liệt. Bộ dáng thanh thuần này mang theo *** đáng khiến hai mắt Hoa Văn Uyên phát quang, hận không thể một ngụm đem cậu nhóc nuốt vào bụng đi.

“Hoa đại phu..... Đờng..... đừng như vậy nhìn ta..... Người ta xấu hổ.....”

“Hiên vương gia, này có gì khả thẹn thùng? Trong chốc lát, chúng ta sẽ làm những chuyện càng thêm xấu hổ. Đến, đem chân mở ra, ta cam đoan khiến người thoải mái không muốn trở về.”

Vũ Văn Hoàng Hiền nghe lời chậm rãi mở ra hai chân, dục vọng hơi hơi ngẩng đầu hiện ra trước mắt Hoa Văn Uyên. Vừa rồi bắn một lần, hiện tại lại ngẩng đầu, quả nhiên là người trẻ tuổi, thể lực tràn đầy, tinh lực dư thừa. Lại nhìn xuống phía dưới, mặt huyết phiếm hồng sáng bóng lúc này bị hấn liếm hôn qua, Hoa Văn Uyên không hề mất tự nhiên, phân thân cao ngất chạm vào nhập khẩu, eo thẳng tắp liền đưa vào hơn phân nửa.

Người dưới thân có thể nói là mới nếm thử mây mưa, cùng Vũ Văn Hoàng Trinh lớn tiếng kêu đau không giống nhau. Vũ Văn Hoàng Hiền cắn chặt chần, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi từ trên trán trượt xuống, nước mắt sung sướng tích lại bên gôi. Hoa Văn Uyên tâm động, nhưng sợ làm đau cậu nhóc, liền ôn nhu hỏi cảm giác như thế nào.

Vũ Văn Hoàng Hiền xả chần ra, nhẹ giọng nói hấn cứ tiếp tục, Hoa Văn Uyên theo lời mà làm, đem toàn bộ cự vật đều đưa vào trong. Biểu tình của Vũ Văn Hoàng Hiền đã trở nên mê ly, tự mình dùng thân thể cảm thụ được Hoa Văn Uyên yêu, cảm giác bất đồng hoàn toàn, Hoa Văn Uyên ôn nhu lại bá đạo, Vũ Văn Hoàng Hiền tỉnh tởm rên rỉ, mang theo tiếng khóc nức nở cùng vô ý quyến rũ.

“Thanh âm a Hiền thật là dễ nghe, không giống A Trinh gọi vang dội, thật sự là khác nhau một phen phong vị.”

“A..... Hoa đại phu..... Người chê cười..... A..... Ta.....”

“Không thể nào, ta thương người còn không kịp đâu, mau gọi tên của ta.”

“Văn Uyên..... A..... Cáp..... Ân..... Văn Uyên..... Văn Uyên.....”

Nghe được người dưới thân la lên tên của mình, Hoa Văn Uyên càng thêm hưng phấn, tần suất trêu sấp nhanh hơn. Hấn đem nửa người Vũ Văn Hoàng Hiền hướng lên trên, chỉ có lưng nằm ở trên giường, cặp mông co dãn tốt dán tại đùi chính mình, khiến phân thân đi vào càng sâu. Vũ Văn Hoàng Hiền lần đầu tiên chân chính lĩnh hội chuyện tình yêu, nơi nào cũng bị kích thích như thế. Dưới sự tấn công mạnh mẽ của hấn, không cần chạm liền bắn ra.

Cho dù đến cao trào, Vũ Văn Hoàng Hiên cũng như tiểu thư khuê các bình thường nhẹ giọng thăm thì rên rỉ, loại áp lực mất tự nhiên này khiến Hoa Văn Uyên đại duyệt, cúi đầu liếm đi yêu dịch của hân trên chiếc bụng trắng nõn, cùng cậu nhóc hôn môi.

“A Hiên, hương vị chính mình như thế nào a?”

Ném đến hương vị kia, đôi mắt Vũ Văn Hoàng Hiên càng đỏ. Động tác của Hoa Văn Uyên khiến cậu nhóc càng cảm thấy xấu hổ, lại nhịn không được tim đập nhanh hơn, còn đi quản tự cái gì dịch thể chính mình, cái gì hương vị, chỉ ôm chặt Hoa Văn Uyên không buông.

“Văn Uyên..... Ta còn muốn..... Ân..... Thật thoải mái..... Trách không được A Trinh thích người như vậy.....”

“Người tiểu sắc quỷ này, so với A Trinh còn thanh thuần, kì thực lòng tham còn nhiều hơn cả A Trinh.”

“Ân..... Ta rất ít có khả năng đi ra, cho nên chỉ có thể cùng người một lần, cho ta càng nhiều hơn đi..... Văn Uyên..... Ta rất thích người..... A..... Đừng có ngừng..... Ta còn muốn.....”

“Ta đây liền cho người!”

Khi Hoa Văn Uyên mở hai mắt, đã là đêm khuya. Người trong lòng toàn bộ ghé vào trên người mình, ngủ rất quen thuộc, xem ra là thật mệt muốn chết rồi. Thuận tiện sờ lên mái tóc dài đen như mực, bàn tay Hoa Văn Uyên xuống phía dưới sờ soạng, sờ vào một mảnh dính ướt. Hai người làm xong liền trực tiếp thiếp đi, cũng chưa thanh lý cái gì.

Đem Vũ Văn Hoàng Trinh đặt ở trên giường, chỉ thấy trên đùi cùng môngm tất cả đều dính bạch trọc dính dính. Hoa Văn Uyên trong lòng mừng thầm, như mèo trộm gà liền đắc ý. Vũ Văn Hoàng Trinh thật sự là diệu nhân, cùng một người lại có nội tâm bất đồng, thành linh đổi một khẩu vị khiến hân kinh hỉ liên tục, thật sự là vận may hiếm có.

Hoa Văn Uyên xuống giường, chuyển thùng tắm cùng nước ấm đến, đi đến bên giường ôm lấy Vũ Văn Hoàng Trinh, đem y ôm lấy, hai tay đặt tại thành thùng. Lại ở trong nước bỏ thêm chút dược thảo trị mệt mỏi, cẩn thận giúp y thanh lý tất cả. Ngón tay thò vào hậu huyệt, nhẹ nhàng động một cái là có này nọ chảy ra. Cùng lúc đó, Vũ Văn Hoàng Trinh cuối cùng cũng có chút phản ứng, theo bản năng co rút hậu đình lại, phát ra đôi chút tiếng rên rỉ.

Làm một nam nhân thể lực tuyệt hảo, phân thân Hoa Văn Uyên lại nâng đầu, hân không thích nhần nại. Hân cũng ngồi vào thùng tắm, nhắm ngay cái tiểu động tiêu hồn kia, từ phía sau thống đi vào, bắt đầu ôn nhu thông thả động eo.

Ở trong nước lay động khiến Vũ Văn Hoàng Trinh tỉnh lại, chỉ cảm thấy cảm giác đánh tới quen thuộc, hậu đình tràn ngập dương cương nam tính. Trước ngực bị người xoa nắn, cảm giác tê dại khiến y quên hết tất cả, lớn tiếng rên rỉ kêu lên.

“A..... Gấu bự! Làm sao lại tắm rửa A! Thật sâu..... A.....”

“A Trinh, người thật sự là vưu vật, ta thật sự là yêu người chết mất!”

“A..... A..... Gấu bự! Gấu bự! Mau một chút..... A..... Đừng có ngừng..... Ta muốn bắn..... A.....”

“Hảo, người bắn là được, nhớ rõ đem ta kẹp chặt.”

Từng đợt *** thanh lãng ngữ vang lên, tiểu vương gia Vũ Văn Hoàng Trinh triệt để rơi vào trầm luân.

Ở trong nước một phen hoan ái khiến hai chân Vũ Văn Hoàng Trinh đều đứng không thẳng, hoàn toàn dựa vào Hoa Văn Uyên giúp y tẩy sạch, mặc quần áo lại ôm lên giường, mệt đến mức ngay cả khí lực mở miệng cũng không có, ngã đầu liền thiếp đi.

Ngày thứ hai mở mắt, Vũ Văn Hoàng Trinh còn ngủ ở trong lòng Hoa Văn Uyên, Hôm nay y quán nghỉ ngơi, chính đốn, Hoa thân y khó có dịp bồi y cùng nhau ngủ đến khi mặt trời lên cao.

Y lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của Hoa Văn Uyên, không có việc gì an ổn nhắm mắt, kỳ thật không dọa người như vậy, cái miệng cười nhạo y càng xem càng ngon miệng. Đang muốn trộm một cắn một phát, kết quả thân mình vừa động, y liền nhịn không được kêu thảm thiết.

“Ai nha mụ a!! Đau chết lão tử!!!”

Hoa Văn Uyên vụng trộm mở mắt, hần vồn lúc tiểu vương gia đưa lên môi thơm lại ôm lấy y dọa hần một chút, không nghĩ tới y kêu to, hơn nữa nhìn thực thê thảm, hần nhin không được nở nụ cười.

“Gấu bự chết tiệt! Người còn cười! Làm sao khó chịu như thế? Tối hôm qua bắt quá chỉ làm một hồi thôi mà? Eo của ta muốn gãy rồi! Mông cũng nở hoa rồi!! Ai nha! Người đến cùng đối với ta làm cái gì?!”

Lý giải tình hình thực tế, Hoa Văn Uyên nghĩ rằng, này không phải làm một hồi, thân thể bọn họ đánh nhau kịch liệt mấy trận, hôm nay xương cốt không rụng mới là lạ. Hoa Văn Uyên ý xấu đến gần bên tai y, cố ý dùng ngữ điệu ái muội trêu đùa nói: “Người khó chịu như thế, người nói chúng ta làm mấy lần?”

“A? Người..... Người gấu bự háo sắc! Ngay cả lúc ta đang ngủ cũng không bỏ qua cho ta?! Người..... Tức chết ta!!!”

“Ha ha ha ha ha!!!”

Bọn họ một cười một khí, trong phòng náo nhiệt ghê gớm.

Thời điểm Vương Phúc đuổi tới, bên trong vui cười nộ mạ, không khỏi xấu hổ. Giọng của tiểu chủ tử nhà lão quả nhiên đủ lớn, vừa mới tiến vào hậu viện liền nghe đến cái gì mà làm quá nhiều, cái gì ép buộc một đêm, lão thay y mặt đỏ. Cẩn thận gõ gõ cửa phòng, một lát sau, Hoa Văn Uyên trên người khoác hồ kiện quần áo đi ra, một thân cơ nhục khoẻ mạnh, Vương Phúc nuốt nuốt nước miếng, sợ hãi thối lui một bước nhỏ, khuôn mặt tươi cười nói: “Yêu, Hoa đại phu, ngài sớm a.”

Không để ý tới Vương Phúc trêu chọc, Hoa Văn Uyên hào phóng cùng lão tiếp đón: “Vương tổng quản, không sớm, đã là buổi trưa, có chuyện gì sao?”

“Là, trong cung truyền đến đây tin tức, Hoàng Thượng chiêu vương gia tiến cung.”

“Nga, như vậy a, vậy người mau hầu hạ vương gia nhà người rửa mặt chải đầu đi, ta đi lấy cho y chút được du.” Nói xong liền xoay người vào hiệu thuốc.

Vương Phúc vào phòng, chỉ thấy chủ tử nhà lão vô lực nằm trên giường, y phục không che cơ thể, chỉ cái chân mỏng. Thấy lão tiến vào, mí mắt Vũ Văn Hoảng Trinh nâng nâng, Vương Phúc hiểu ý cúi đầu nói: “Chủ tử, Hoàng Thượng tìm ngài tiến cung.”

“Giờ nào?”

“Giờ Thân.”

“Kia còn sớm, quần áo mang đến?”

“Mang đến rồi, đều ở bên ngoài các.”

“Đi Điếu Cúc viên mua cho ta thịt kho tàu, Phúc Xuân cư mua bánh bao Thủy Tinh, Lộng Phong các mua cháo ếch, còn có vịt hầm Bát Bảo của Tự Tiên lâu, nửa canh giờ phải trở về, ta sắp chết đói rồi!”

“Là là là, cái này.” Vương Phúc vụng trộm lau mồ hôi. Tiểu chủ tử thật là ép buộc, quả nhiên là ngại chính mình ở trong này vướng bận.

Vương Phúc lui ra ngoài, Hoa Văn Uyên cầm được du tiến vào, ngồi ở bên giường ôn nhu mát xa cho Vũ Văn Hoảng Trinh.

“Thối gấu bự, sau này không cho đánh lên ta nữa, ta ngay cả eo đều không động đập được, chóc lát làm sao vào cung a.”

“Ta không phải lâu như vậy không chạm người sao, nhất thời không nhin xuống, là ta không đứng, đừng nóng giận. Ta giúp người mát xa mát xa, chờ người nếm qua cơm, cam đoan người có thể nhảy nhót.”

“Đáng ghét! Chớ có sờ chỗ đó..... Ai! Đừng hấp..... Ân..... Đều sưng lên.....”

“Sưng lên mới tốt, thật đẹp a, nhất định thực thoải mái đi.”

“Gấu bự háo sắc..... Đừng liếm Ta chịu không nổi”

Sát được phải qua hơn phân nửa canh giờ mới xong, Vương Phúc một đầu đầy mồ hôi bưng khâm điểm thức ăn lên cho Vũ Văn Hoàng Trinh, mặt khóc tang ở bên ngoài chờ bọn y chơi đùa.

Ai..... Thật sự là không có cách nào khác qua ngày mới sao ?

19. Chương 19

Giờ Thân chưa tới, Vũ Văn Hoàng Trinh cũng đã đứng ngoài cửa Ngự Thư phòng, nội thị đi vào thông tri, Ngự Đức đế rất nhanh triệu kiến y. Ngự Đức đế năm nay đã bốn mươi, tuy bảo dưỡng tốt hình tượng uy vũ cao ngất, nhưng chung quy vì lo lắng quốc sự, hai lần chịu tang thương, thấy đệ đệ chính mình yêu thích nhất, hoàng đế đứng đắn lão luyện cuối cùng lộ ra vui mừng tươi cười.

“Thần đệ tham kiến hoàng huynh.”

“A Trinh a, cảm túc mười ngày cảm giác như thế nào a?”

Mấy ngày trước đây bởi vì sự tình của Viên Mộng Lâu mà bị cấm chân, Vũ Văn Hoàng Trinh trong lòng còn có chút bất bình, chính mình chẳng qua là nhất thời cao hứng, liền ôm hoàng đế nở nụ cười vài tiếng, kết quả bị răn dạy diện tiền thất nghi, ai dám phạt. Vũ Văn Hoàng Trinh quệt miệng, nửa làm nũng đối hoàng đế mà nói: “Hoàng huynh người rất nghiêm khắc, A Trinh chẳng qua là cao hứng ân công chính mình trăm oan được giải, người phạt ta, ta cũng quá oan.”

Hoàng đế cười lạnh một tiếng, phản phúng nói: “Ân công? Nếu không phải chính người ham chơi chạy đến bên trong lâu, hửn có thể cứu người?”

Bị hoàng đế nói không thể phản bác, Vũ Văn Hoàng Trinh chỉ có thể giận đối nhận sai.

“A Trinh, người ngược lại nên cùng ta nói, Viên Mộng Lâu như thế nào có được quyền sách kia?”

“Là gấu..... bằng hữu hửn giúp hửn làm ra.” Thiếu chút nữa nói lộ, Vũ Văn Hoàng Trinh đứng lúc sửa miệng. Ngự Đức đế là người nào chứ, hửn hai mươi tuổi kế vị, thành thực ổn trọng, được tiên đế dạy bảo, lại thâm sâu am hiểu lòng người. Chuyện thật sự bị tiểu đệ nói dối tưởng lừa gạt được hửn?

Không vội vạch trần y, Ngự Đức đế có ý hỏi y: “Nga? Bằng hữu như thế thần thông quảng đại, cơ mật như thế đều có thể tìm ra?”

“Thần đệ không biết.....” Vũ Văn Hoàng Trinh ánh mắt mơ hồ, vẻ mặt không chừng trả lời.

Ngự Đức đế tiếp theo hỏi: “Vậy người biết bằng hữu hửn?”

“Thần..... Thần đệ không biết.....”

“Không biết? Ta nghe Viên Mộng Lâu nói các người quen biết nhau?”

“A? Nguyên lai ân công đã nói cho hoàng huynh?” Vũ Văn Hoàng Trinh há to miệng, nếu Viên Mộng Lâu nói, kia hửn cũng không giấu diếm, “Ta biết hửn, hửn là đại phu của Tề Phương đường ở kinh thành.”

“Một đại phu có thể làm chuyện đại sự như vậy?”

“Là ân công muốn hửn đi hỗ trợ tìm vật chứng trong nhà Cao Phương Quý. Hửn rất tài giỏi, y thuật rất cao, võ công lại càng cao, làm người cũng tốt ghê gớm, ân công đã cứu ta, sau đó là hửn chữa thương cho ta.”

[Ape: thật sự cái từ tác gia dùng là ‘ghê gớm’ à =)) ‘Tốt ghê gớm’ =)) nghe khinh bỉ v~]

“Như thế, các người rất quen thuộc?”

“Đương nhiên rồi, năm trước bệnh dịch cũng là hửn giúp ta chữa bệnh, hửn thực chiếu cố ta.”

“Lớn mật! Còn không mau quỳ xuống!”

Ngự Đức đế rống như thế, tiểu vương gia vừa rồi còn thao thao bất tuyệt, bắp chân run run liền quỳ xuống.

“Hảo a, A Trinh, ta không biết ngươi đã học xong khi quân phạm thượng, lá gan thật sự là càng lúc càng lớn!”

“Không..... không phải..... Hoàng huynh! Ta.....”

“Còn nói các ngươi không biết nhau, trăm tùy tiện hỏi ngươi hai câu ngươi liền nói ra tất cả, còn dám lừa trăm?”

“Hoàng huynh! Không phải! Ta sợ..... ta sợ ngươi tìm hấn gây phiền toái.....”

Nghe y như thế vừa nói, Ngự Đức đế sắc mặt đen vài phần, hấn là người lòng dạ hẹp hòi như thế sao? Tuy rằng Viên Mộng Lâu lúc ấy không có khai ra là ai giúp gã tìm được quyển sách, nhưng hấn cũng đáp ứng Viên Mộng Lâu sẽ không tìm người nọ gây phiền toái, hiện tại hấn chỉ là muốn biết người nọ là thần thánh phương nào, không nghĩ tới dễ dàng nói ra như thế.

“Đứng lên, đem sự tình thành thành thật thật nói cho ta.”

“Vâng.....”

Vũ Văn Hoàng Trinh từ mặt đất đứng lên, hai năm rưỡi mười đem chuyện y quen biết Hoa Văn Uyên nói ra, đương nhiên che giấu quan hệ hiện tại của hai người.

Đợi Vũ Văn Hoàng Trinh nói xong, Ngự Đức đế nghĩ nghĩ liền nói: “Theo như ngươi nói, vị này đại phu quả thật rất có bản lĩnh, trăm cũng muốn nhìn thấy hấn. A Trinh, lần này ta trước không trị ngươi tội khi quân, để xem lần sau còn dám nói dối không.”

“Đa tạ hoàng huynh khai ân.”

“Ngày mai sau khi hạ triều, ngươi đem Hoa đại phu mang đến, trăm muốn đích thân thấy hấn.”

“..... Hoàng huynh..... Ngươi vì sao phải thấy hấn?”

“Trăm muốn gặp, ngươi là ai, có thể hỏi đến sao? Nếu ngươi không chịu, trăm liền phái người đem hấn tới, chính ngươi chọn đi.”

“Thần đệ không dám! Thần đệ dẫn hấn đến là được!”

“Được rồi, đi xuống đi.”

“Thần đệ cáo lui.....”

Trở lại vương phủ, Vũ Văn Hoàng Trinh đứng ngồi không yên. Hoàng Thượng ngày mai muốn triệu kiến gấu bự, có thể làm khó dễ hấn không? Trong lòng không yên, bữa tối cũng chưa ăn, tâm tình trăm trọng tha bước chân đi đến Tề Phương đường, do dự nửa ngày, cuối cùng mở khóa đi vào.

Hoa Văn Uyên vừa cơm nước xong, đang ngồi ở chỗ đó uống trà, thấy y bận rộn đi đến, vừa lại gần liền đem y ôm vào trong ngực, đặt ngồi ở trên người mình.

“Ăn gì không?”

Vũ Văn Hoàng Trinh đầy mặt uể oải lắc đầu.

“Xảy ra chuyện gì? Là ai đắc tội tiểu vương gia ngọc thụ lâm phong của chúng ta?”

“Đừng nháo, ta không có tâm tư cùng ngươi ngoạn.....”

“Chuyện gì thế?”

“Gấu bự..... Hoàng huynh..... Hấn muốn gặp ngươi.....”

“Gặp ta? Hoàng Thượng làm sao biết ta?”

“Gấu bự thực xin lỗi, là ta không cẩn thận nói lộ, ngươi đừng trách ta.”

Vũ Văn Hoàng Trinh biểu tình muốn khóc đem sự tình tiến cung diện thánh nói một lần. Hoa Văn Uyên nghe xong, tỏ vẻ không quan trọng, ngược lại an ủi tiểu tình nhân, nói: “Yên tâm đi, không có việc gì,

Hoàng Thượng hẳn chính là muốn biết ta là ai, chung quy người là thân đệ đệ của hần, hần dù sao cũng phải tìm hiểu một chút người bên cạnh người mới được.”

“Gấu bự, người ngày mai trăm ngàn đừng chống đối hoàng huynh, có chuyện gì liền đổ lên đầu ta này, hoàng huynh sẽ không trách cứ ta đâu.”

“Nghe người nói, giống như Hoàng Thượng là bạo quân vậy. Ta không phạm pháp, vì sao phải trách tội ta? Yên tâm đi, hôm nay ta cùng người về vương phủ, ngủ ở chỗ người được không?”

Nếu Hoa Văn Uyên đã nói như vậy, y quả thật không cần lo lắng quá nhiều. Y hiểu cách làm người của hoàng huynh, chẳng qua quan tâm quá sẽ loạn, chưa nói đây chính là người mà mình yêu thương nhất.

“Có đói bụng không? Ta mang người đi Thúc Vân hiền ăn nha?”

“Àn!” Chỉ cần có Hoa Văn Uyên bồi, muốn hyấn làm cái gì y đều chịu.

Hai người trở lại vương phủ, rửa mặt chải đầu một phen đi ngủ. Hoa Văn Uyên rất nhanh liền ngủ, Vũ Văn Hoàng Trinh lại khó có thể nhập mộng, lại không dám trong lòng hần động dậy, sợ hần bừng tỉnh, đành phải tròng lớn mắt miên man suy nghĩ. Thẳng đến canh ba y mới dần dần buồn ngủ, mơ hồ nhắm mắt lại.

Buổi sáng rời giường mang theo một mắt đôi gấu trúc, Vũ Văn Hoàng Trinh bị Hoa Văn Uyên cười nhạo một phen, tiếp theo mặc quần áo rồi thỏm mang Hoa Văn Uyên vào cung. Dọc đường đi, Hoa Văn Uyên về mặt thoải mái ngồi ở trong xe ngựa, hừ hừ tiểu khúc, Vũ Văn Hoàng Trinh khẩn trương nắm chặt tay, không phát một tiếng. Hoa Văn Uyên buồn cười, khuyên lại khuyên không được, biết đành mặc y.

Ngự Đức đế hạ triều liền đến Ngự Thư phòng, vừa ngồi xuống nội thị liền bẩm báo nói Vũ Văn Hoàng Trinh đến, hần buông tấu, cho mời hai người tiến điện.

Hai người nhập điện rồi quỳ lễ, quỳ sau Vũ Văn Hoàng Trinh là một thanh niên cường tráng, nhìn qua một điểm không giống đại phu, càng giống tướng quân trong triều đình. Ngự Đức đế cho hai người bình thân, đợi khi thấy rõ diện mạo Hoa Văn Uyên, Ngự Đức đế càng là xác định ý nghĩ của mình.

“Người chính là đại phu kinh thành Tề Phương đường Hoa Văn Uyên?”

“Chính là thảo dân.”

“Àn, tuần tú lịch sự, Viên Mộng Lâu tuyển người đi tìm quyển sách kia thật sự là tìm đúng người.”

“Đa tạ Hoàng Thượng tán thưởng.”

“Trẫm có nghi vấn, người cùng Viên Mộng Lâu tuy nói là hảo hữu, người như thế nào lại chịu vì hần mà phiêu lưu như thế, vào hang cọp đi thu thập chứng cứ?”

Hoa Văn Uyên hơi thấp đầu, nghiêm trang trả lời:

“Thảo dân cũng không phải vì một mình Mộng Lâu, thảo dân là vì người trong thiên hạ mới làm như thế. Hoàng Thượng nhân đức, thể nhân đều kính yêu Hoàng Thượng, nhưng lịch đại trong triều đều không thiếu tiểu nhân ăn hối lộ trái pháp luật, thảo dân chỉ là thấy bọn họ hạ lưu lạm dụng chức quyền mà vu oan, mới đáp ứng bang trợ Mộng Lâu một phen. Xây dựng Quỳnh Hoa lâu, dân chúng vì Hoàng Thượng cùng nhau góp vốn, Mộng Lâu cũng dốc hết tâm huyết trả giá hết thấy, thảo dân không để cho bọn tiểu nhân kia làm bẩn tâm ý bọn họ, cho nên mới làm như vậy.”

Ngự Đức đế được trong lòng sáng tỏ, cũng thực thưởng thức Hoa Văn Uyên. Ngự Đức đế trầm tư một lát, u u mở miệng nói: “Trẫm nghe Trinh vương gia nói, lúc y sắp chết là người cứu hần, có việc này?”

“Y giả như cha mẹ, thảo dân chỉ là giúp Mộng Lâu cứu người lúc hoạn nạn mà thôi, đây là bổn phận của thảo dân, không ngờ lại là vương gia.”

Ngự Đức đế gật gật đầu, hần thích người không kể công, không kiêu ngạo, thanh niên nhân này là khả tạo chỉ tài.

“Trinh vương gia còn nói là người chữa bệnh dịch?”

Nói đến bệnh dịch, Hoa Văn Uyên có chút ngưng trệ, chuyện này hẳn vẫn để trong lòng. Nếu không phải ngày đó có người Tây Vực đưa tới dược thảo, trận bệnh dịch này đã sớm xâm nhập toàn bộ Vương Triều. Hoa Văn Uyên cúi đầu, cố gắng lấy lại bình tĩnh mới mở miệng: “Thảo dân chỉ là tận lực chiếu cố vương gia cùng nhóm bệnh nhân, phương thuốc này không phải của thảo dân.”

Phương thuốc đương nhiên không phải của hắn, Ngự Đức đế chỉ là thành tâm thử hắn thành thực hay không. Có được câu trả lời vừa lòng, Ngự Đức đế lại gật gật đầu, đưa ra nội thị.

“Hoa đại phu lần này giúp trẫm tìm được thủ phạm tham ô, lập công lớn, trẫm ban thưởng người hoàng kim ngàn lượng, đặc chiêu người là Ngự Y, quan báii hàng ngũ phẩm, chọn ngày vào cung.”

“Cái gì? Ngự Y?!” Vũ Văn Hoàng Trinh vẫn khấn trương không dám lên tiếng, giật mình kêu lên.

“Làm sao, Trinh vương gia có ý kiến?”

“Hoàng..... Hoàng huynh..... Ta..... không a.....”

“Đa tạ Hoàng Thượng thánh ân, nhưng xin thứ cho thảo dân không thể tiếp chỉ.”

Hoa Văn Uyên từng câu từng từ leng keng hữu lực đáp lại khiến đại diện nháy mắt một mảnh yên lặng. Vũ Văn Hoàng Trinh hoảng sợ nhìn hắn, lại xem xem Ngự Đức đế trên ghế. Y đã nói qua không cần chống đối Hoàng Thượng, gấu bự làm sao không nghe?!

Ngự Đức đế hứng thú nhìn Hoa Văn Uyên, nhưng trên mặt lại không có biểu tình gì, lại nhìn Vũ Văn Hoàng Trinh một bên khấn trương không biết làm sao, Ngự Đức đế nhất thời minh bạch quan hệ hai người.

“Người dám kháng chỉ?”

“Hoàng huynh..... không..... hắn.....”

“Người im miệng, ai cho người nói chuyện! Quý xuống cho trẫm!”

Lời nghiêm khắc vừa nói ra, Vũ Văn Hoàng Trinh quỳ gối xuống đất, không để ý đầu gối chạm mặt đất cứng rắn sẽ đau, cảm giác như là không đau đón nhưng lại run rẩy.

Nhìn y bị tội như thế, Hoa Văn Uyên đau lòng không chịu được, lại không dám hoàng đế trước mặt hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể nhẫn nhịn để chờ vận may tiếp theo, nghiêm túc trả lời câu hỏi Ngự Đức đế: “Hoàng Thượng, tổ huấn Hoa mỗ gia truyền lại, không được nhập sĩ không được theo thương*, chỉ có thể làm nghề y cứu người, tạo phúc lê dân. Là con cháu Hoa gia thì phải tuân thủ.”

[*: theo giáo huấn của tổ tiên, không được làm sĩ tử cũng không được vào thương trường.]

Hắn nói kiên định, Ngự Đức đế cũng xem đủ, gật gật đầu nói: “Nếu là tổ huấn, kia trẫm cũng không thể cưỡng cầu. Nhưng nếu như sau này trong cung có nhu cầu, người tất yếu sẽ bị truyền đến.”

Ngẩng đầu đưa mắt nhìn nam nhân quyền uy cao nhất thiên hạ, Hoa Văn Uyên quỳ xuống khấu đầu nói: “Cẩn tuân thánh chỉ.”

Ngự Đức đế không hề để ý tới Hoa Văn Uyên, tầm mắt chuyển hướng sang Vũ Văn Hoàng Trinh, ôn hòa mở miệng: “A Trinh, trẫm là rất sủng ngươi, người đã mười tám rồi, không còn giống hài tử bình thường không hiểu chuyện, sau này như thế nào đặt chân ở Vương Triều? Người phải nhớ kỹ người là vương gia, người hẳn là phụ khởi trách nhiệm vương gia.”

“Cẩn tuân hoàng huynh dạy bảo.”

“Đứng lên đi, nơi đó lạnh, đừng để bị thương đầu gối. Người cũng không nhỏ, sắp đến lúc nên thành thân, trẫm đã tuyển người, một lát liền phái người đem bức họa đưa cho người.”

“Thành thân? Hoàng huynh! A Trinh không cần thành thân!”

“Hoang đường! Người là đệ của trẫm, làm sao có thể nói ra những lời bốc đồng nói như thế? Không cần khiêu chiến kiên nhẫn của trẫm lần nữa, trẫm nói rồi, không thể lại sủng ngươi như thế, hiểu rồi thì trở về đi.”

Ngự Đức đế mặt đầy tức mưng, trong giọng nói chứa đựng uy nghiêm không thể kháng cự, chưa bao giờ đối với y lớn tiếng nói chuyện, hoàng huynh đột nhiên cải biến thái độ, Vũ Văn Hoàng Trinh không thể thừa nhận, chỉ có thể nhìn bóng dáng hoàng huynh y kính yêu phất tay áo rời đi.

“Tạ chủ long ân.....”

Một giọt lệ vô thanh rơi khỏi hốc mắt, không thể nghe thấy tiếng tạ ơn của Hoa Văn Uyên.

20. Chương 20

Hoa Văn Uyên đem Vũ Văn Hoàng Trinh nâng ra khỏi Ngự Thư phòng, Vương Phúc đang ở dưới bậc thang chờ bọn họ, thấy khi y đi ra đã khóc thành một lệ nhân, Vương Phúc không rõ cho lắm, chỉ đành tiến lên cùng đỡ lấy y.

Một đường bị khiên lên xe ngựa, Vũ Văn Hoàng Trinh lui vào một góc vô thanh nước nỡ.

Hoa Văn Uyên trong lòng cũng không chịu nổi, muốn hắt nhìn người yêu của mình thành thân, hắt vịn vịn làm không được. Nhưng đối thủ lần này là do người đứng đầu thiên hạ chủ tể tuyển chọn, là đáng tối cao duy nhất, bọn họ cãi không được mệnh lệnh này.

“Gấu bự..... Ta không cần thành thân..... Ta không cần..... Ô ô..... Hoàng huynh vì cái gì đột nhiên đối với ta hung dữ như vậy? Vì cái gì muốn ta hiện tại thành thân? Hắt luôn luôn thương nhất ta Ô ô..... Vì cái gì nha?”

Một phen ôm chầm Vũ Văn Hoàng Trinh khóc đến thương tâm, Hoa Văn Uyên nhắm mắt không biết nên nói cái gì mới tốt. Hoàng Thượng nhất định đã phát hiện cái gì, bằng không sẽ không đột nhiên nói ra loại chuyện này. Hắt biết tình huống thân thể của Vũ Văn Hoàng Trinh, làm sao còn có thể tùy tiện tìm nữ nhân gả cho y được? Nhưng mặc kệ nói thế nào, hắt là nam nhân, làm sao có thể thành vương phi.

Một đêm chưa ngủ, hơn nửa vừa rồi khấn trương cao độ, Vũ Văn Hoàng Trinh khóc mệt liền ở trong lòng Hoa Văn Uyên ngủ. Trở lại vương phủ, Hoa Văn Uyên ôm y về phòng ngủ, chỉ cảm thấy khí tức chung quanh có chút không giống, chớp mắt nhìn thấy góc, phát hiện thân ảnh xa lạ, nghĩ rằng là người mà Hoàng Thượng phái người đi nhìn bọn họ.

Âm thầm thở dài một phen, hắt thật sự luyến tiếc buông nhân nhi mỹ lệ trong tay. Đem y đặt trên giường, sai người mang tới nước lạnh, Vũ Văn Hoàng Trinh đầu gối ửng đỏ, nhất định rất đau. Hoa Văn Uyên cẩn thận chườm lạnh cho đầu gối sưng đỏ, như vậy ngày mai sẽ không sưng lên, lại phân phó Vương Phúc phái người cùng hắt đi y quán lấy được, mỗi ngày phải dùng nước ấm rồi sau đó thượng dược cho đầu gối của Vũ Văn Hoàng Trinh. Vương Phúc khó hiểu, loại sự tình này chưa bao giờ xảy ra, làm sao thái độ Hoa Văn Uyên một chút là chuyển biến?

“Hoa đại phu, người ngày mai có chuyện không thể tới sao?”

Hoa Văn Uyên nhắm mắt, hắt không thể lộ ra quá nhiều, chỉ gọi Vương Phúc hảo hảo chiếu cố vương gia nhà lão, có chuyện liền đi y quán thông cáo hắt một tiếng, gần đây hắt sẽ không cùng Vũ Văn Hoàng Trinh gặp mặt, cũng nói y phải an phận ở trong vương phủ.

Ôm một bụng nghi vấn, Vương Phúc đành phải đưa hắt trở về, làm sao sau khi gặp Hoàng Thượng, ai cũng trở nên kỳ quái? Vương gia luôn luôn không bao giờ ở trong cung khóc như vậy. Nghe nói Hoa đại phu được khen thưởng, làm sao y còn co mào cáu mặt? Người thông minh suy nghĩ thật đúng là phức tạp a.

Sau vài ngày, Vũ Văn Hoàng Trinh cảm xúc dao động rất lớn, không phải trầm mặc không nói thì là thô bạo này nọ. Ngự Đức đế vài lần phái người mang đến bức họa nữ tử cho y chọn lựa, sau đó y đều xé toàn bộ. Vương Phúc vẫn giúp y thu thập mấy chuyện này, xé bỏ bức họa thì không tính là cái gì, thể nhưng vạn nhất Hoàng Thượng tức giận, vương gia liền ăn không ngon.

Vương Phúc tận tình khuyên bảo, khuyên y đừng lại xé bức họa, đây là làm nhục mặt mũi Hoàng Thượng, thiên hạ ai dám làm như thế? Không thể vì Hoàng Thượng yêu thương mà không biết lễ nghi, gần vua như gần cọp, không chừng một ngày nào đó Hoàng Thượng không bao giờ bao dung y nữa, cái này thật sự là tao ương.

Vương Phúc nói một điểm không sai, Vũ Văn Hoảng Trinh không thể phản bác. Y nhận mệnh phải ngồi nhìn mấy bức họa mỹ nữ, che mặt bắt đầu khóc lớn.

“Vương Phúc! Ta không cần thành thân! Nữ nhân như thế khó coi muốn chết, vì cái gì muốn ta cưới nàng? Ta chỉ muốn một mình gấu bự! Người giúp ta tìm hắc đến, có được không?”

“Chủ tử a, người cũng đừng làm nô tài khó xử. Hoa đại phu nói, hắc là sẽ không tới gặp ngài, ngài muốn cái gì cứ việc mở miệng, chính là, đừng nghĩ muốn thấy hắc.”

“Vì cái gì sẽ như vậy! Hoàng huynh vì sao đột nhiên đối với ta sinh khí? Hắc vẫn là thương ta nhất, không phải sao? Hiện tại hắc chẳng những bức ta thành thân, một lời giải thích đều không nói cho ta, bảo ta như thế nào có thể giải sầu?”

Vương Phúc cũng thấy hành động của Hoàng Thượng kỳ quái, thế nhưng thánh tâm khó dò, lão sao dám lường được ý tưởng của Hoàng Thượng! Trừ an ủi Vũ Văn Hoảng Trinh, lão không có phương pháp khác.

Tối đó, Vũ Văn Hoảng Trinh đột nhiên sốt cao, tới buổi sáng ngày hôm sau vẫn không thấy tốt lên. Vương Phúc lo lắng, nhanh chóng phái người đi gọi Hoa Văn Uyên.

Khi Hoa Văn Uyên tới, Vũ Văn Hoảng Trinh đã bắt đầu nói mê sảng, mạch tượng hỗn loạn, sắc mặt lúc sốt cao trở nên dị thường đỏ ửng. Hoa Văn Uyên không biết y vì sao sốt lợi hại như thế, nhanh chóng mở được để cho y uống. Uống xong được đội nửa ngày, Vũ Văn Hoảng Trinh vẫn là không thấy tốt lên chút nào, Hoa Văn Uyên phải châm cứu cho y, bận rộn đến tối, cơn sốt Vũ Văn Hoảng Trinh mới lui xuống.

Cả ngày, Hoa Văn Uyên đều không ăn không uống bồi tại bên người y, tự mình uy được uy nước cho. Vương Phúc ở một bên đổi khăn lạnh cho Vũ Văn Hoảng Trinh, cũng lau đi mồ hôi vừa thấm.

“Vương tổng quản, người đi ăn cơm đi, nơi này có ta, không có việc gì nữa đâu.”

“Hoa đại phu, người cũng chưa ăn gì, muốn ta mang điểm tâm vào hay không?”

“Cũng được, làm phiền người.”

Vương Phúc đi ra ngoài, Hoa Văn Uyên lại ngồi lại bên giường, lại xem mạch Vũ Văn Hoảng Trinh, mạch tượng y rất nhanh, cường mà hữu lực, không giống y bình thường vững vàng như vậy.

“A Trinh, người đến cùng là xảy ra chuyện gì.....” Vuốt ve hai má của Vũ Văn Hoảng Trinh, Hoa Văn Uyên bắt đầu dĩ thử dài.

Đột nhiên, Vũ Văn Hoảng Trinh mở hai mắt, một quyền hướng Hoa Văn Uyên đánh tới, Hoa Văn Uyên phản ứng rất nhanh, lập tức ra tay ngăn cản được y công kích. Vũ Văn Hoảng Trinh một kích không thành, trặc khai thân siêu bên cạnh bàn nhảy đi.

“Lớn mật cuồng đồ! Dám bỉnh bốn vương! Hãy xưng tên mau!”

“Người không phải A Trinh, người là ai? A Trinh đâu? A Hiên đâu?” Trước mắt, thiếu niên mắt lộ ra hung quang, khí phách mười phần, hơn nữa y có võ công, tuy rằng công lực còn thấp, hắc là cực ít luyện tập.

“Người biết A Hiên? Người là họ Hoa?”

“Là, người là ai?”

Thiếu niên nâng cằm lên, mặt đầy cao ngạo hướng trên bàn ngồi xuống, chống một chân, hừ lạnh một tiếng: “Khư, ta tưởng người là cái dạng nhân vật gì, nguyên lai chỉ là tráng hán, một A Hiên cùng A Trinh đối với người si mê, còn nhớ mãi không quên công phu trên giường của người. Hừ, nếu thân thể này giao cho ta, ta nhất định sẽ đánh bại người!”

“Người đến cùng là ai?” Hoa Văn Uyên từng bước ép sát, hắc có dự cảm bất hảo, thiếu niên này sẽ là một mối nguy hiểm nếu tồn tại.

“Ta là Vũ Văn Hoàng Lãm, ta cùng A Hiên giống nhau, chúng ta là đồng thời sinh ra, nói cách khác, ta, chính là Vũ Văn Hoàng Trinh, ta cũng là Vũ Văn Hoàng Hiên, chẳng qua ta cùng bọn hần không giống nhau mà thôi.”

Hoa Văn Uyên hồi tưởng một chút, lúc này mới nhớ tới lần đầu tiên cùng Vũ Văn Hoàng Hiên gặp mặt, cuối cùng hần té xỉu theo như lời nói. A Lãm chính là Vũ Văn Hoàng Lãm, quả nhiên tính cách cùng Vũ Văn Hoàng Hiên cực đoan bất đồng, Vũ Văn Hoàng Hiên yếu ớt nhất bính tức toái, mà Vũ Văn Hoàng Lãm cứng rắn giống tảng đá.

“Vì cái gì người sẽ xuất hiện? Bình thường không phải A Hiên đi ra sao?”

“Vì cái gì? Hừ, lão nhân hoàng đế mang đến thật nhiều bức họa xú nữ tử, A Trinh ẩn liễu mạng áp lực chính mình, cuối cùng chịu không nổi, giống trước đây tự phong bế. Cho nên ta đi ra, ta đến vì y thu thập sự tình chó má này.”

Vũ Văn Hoàng Lãm dừng một chút, mắt nhìn Hoa Văn Uyên khiếp sợ, y tiếp tục nói, “A Trinh tuy rằng quên chuyện khi đó, nhưng ta cùng A Hiên đều nhớ rõ, A Hiên đối mặt với bộ dáng khi đó của mẫu thân cùng với ta, còn A Trinh không muốn người khác biết. Mỗi lần bị mẫu thân ngược đãi xong, y sẽ phát tiết, điên rồi đem những thứ chung quanh phá hủy, ta cũng bắt đầu xuất hiện từ lúc này.”

Vũ Văn Hoàng Lãm một phen nói khiến Hoa Văn Uyên cảm thấy giật mình, đồng thời có ba người ở trong thân thể này, tuy rằng bọn họ nguyên bản đều là Vũ Văn Hoàng Trinh, nhưng khác nhau rất lớn. Vũ Văn Hoàng Lãm không cho hần thời gian để tự hỏi, nhẹ nhàng nhảy xuống bàn đi đến bên người hần, vây hần đánh giá một phen.

“Trưởng thành cũng được đấy, ít nhất còn hơn đám xú nữ nhân kia nhiều. Thân mình xương cốt không sai, rất rắn chắc, tiểu thân thể này của A Trinh làm ta chịu không nổi, một điểm khí khái nam tử đều không có. Võ công cũng có, chính là không biết có thể đánh thắng ta hay không!”

Khi nói chuyện, Vũ Văn Hoàng Lãm đã ra tay, một hổ trảo hướng trước mắt Hoa Văn Uyên. Hoa Văn Uyên lui về sau, một tay bắt lấy tay y, lôi kéo đai lưng của Vũ Văn Hoàng Lãm nhắc lên không. Cảm giác được lực lượng chênh lệch, Vũ Văn Hoàng Lãm trong không trung phiên thân, rút cổ tay ra, quay người lại hướng Hoa Văn Uyên đá một phát.

Hoa Văn Uyên chân trái câu lên, thoải mái chặn công kích, bàn tay thò đến cầm trụ vạt áo trước ngực Vũ Văn Hoàng Lãm, lại thu hồi lực, Vũ Văn Hoàng Lãm liền đụng vào trong lòng hần.

“Chỉ biết khoa chân múa tay còn dám ở trước mặt ta khoe khoang, A Lãm người cũng không biết tự lượng sức mình.”

“Khốn kiếp! Buông tay!! Lão tử cũng không như hai kẻ bắt lực kia! Người dám chạm vào ta, ta liền thiên người!”

Bị Hoa Văn Uyên cô trụ mà không được nhúc nhích, Vũ Văn Hoàng Lãm chỉ có thể ngoài miệng cạy mạnh. Y quả thật võ công không bằng hần, nhưng này đã là y dùng cố gắng lớn nhất luyện tập mà được. Muốn biết Hoàng gia quy định mỗi hoàng tử đều phải tập võ, Vũ Văn Hoàng Trinh này không nghị lực, luyện một ngày trốn ba ngày, trừ hội điểm da lông cái gì cũng đều không hiểu. Nếu không phải y lợi dụng thời điểm Vũ Văn Hoàng Trinh nghỉ ngơi trộm chạy ra, chính mình luyện tập mà thành sao?! Đâu không bằng người ta còn muốn nhận đối đãi như thế, Vũ Văn Hoàng Lãm cũng không thể nhận!

“Họ Hoa! Buông tay cho ta!”

“Ta không buông đó, nếu thân thể này là A Trinh, vậy người chính là của ta, ta nghĩ như thế nào liền như thế nào.”

“Phóng thí! Lão tử mới không cần bị người áp!”

Tay Hoa Văn Uyên đã vói vào vạt áo y, sờ điểm nổi lên trước ngực, ghé vào lỗ tai y phun nhiệt khí, “Này không phải do người, thân mình này là ta một tay điều giáo, người cảm thấy người có thể ngăn cản trụ?”

Ý xấu liếm vành tai y, Vũ Văn Hoàng Lãm liền cứng lại. Y giãy dụa, suy nghĩ rời khỏi cái ôm ấp này, nhưng cả người đều nhuyển không được, căn bản sử không xuất lực khí.

“Người ti bỉ! Người kê đơn với ta?!”

“Đối phó người không cần phải như vậy, chỉ cần ta ra tay, người nhất định không có cách đấu với ta.”

Không đợi y lại có phản ứng, Hoa Văn Uyên một phen ôm lấy y khiến hắn tựa vào trụ giường, lưng bị đụng, Vũ Văn Hoằng Lãm đau đớn thở nhẹ một tiếng.

“Ân, thanh âm thật không sai, cùng A Trinh A Hiên không giống nhau. Cũng nên khiến ta nghe tiếng rên rỉ êm tai của người, xem xem có thể khiến ta càng hăng hái hay không.”

Hoa Văn Uyên vừa nói vừa đem hai tay Vũ Văn Hoằng Lãm giơ lên, giải hạ đai lưng cột vào trụ giường. Vũ Văn Hoằng Lãm kháng cự, một chút lực đều không có. Y trong miệng mắng những lời khó nghe, Hoa Văn Uyên một mực mất điếc tai ngơ.

“Người hiện tại mắng thống khoái, trong chốc lát ta khiến người gọi càng thích.”

21. Chương 21

Xả quần áo của Vũ Văn Hoằng Lãm ra, thân thể trắng nõn lộ ra. Thân thể như nhau, vì sao thoát nhìn sẽ có cảm giác bất đồng.

Vũ Văn Hoằng Trinh là thiếu niên trưởng thành, tinh tế lại mang non nớt; Vũ Văn Hoằng Hiên nhìn giống như là đóa hoa mềm mại ươn ướt, mềm mại lại thơm hương; mà Vũ Văn Hoằng Lãm tràn ngập anh khí, mềm dẻo mà lại cao ngất. Điều này làm cho Hoa Văn Uyên kinh hỉ liên tục, cúi đầu liên tục lên điểm nổi lên trước ngực.

“A! Dừng tay! Người buông ra cho ta!”

Lần đầu tiên tự mình cảm nhận bị nam nhân liếm láp, Vũ Văn Hoằng Lãm kinh ngạc phát hiện thân thể này có bao nhiêu mẫn cảm, ngay cả thanh âm cũng có chút run rẩy.

“A Hiên không nói cho người sao, đầu nhũ các người mẫn cảm nhất, chỉ cần ta liếm một cái, các người liền sẽ hưng phấn quên hết tất cả.” Ánh mắt nhìn xuống phía dưới, Hoa Văn Uyên khẽ cười một tiếng, “Người xem, ta nói không sai, người không phải cứng lên rồi sao?”

“Im miệng! Im miệng! Người rút ngay cho ta! Ta không cần!”

“A Lãm, vì phu không biết có người tồn tại, là sai lầm của ta, để vì phu đến hảo hảo bồi thường người, đem khoái hoạt A Trinh cùng A Hiên hưởng qua đều cho người.”

“A!! Không cần!!!!”

Hai chân bị Hoa Văn Uyên tách ra, bàn tay to lớn hướng hậu đình thò vào, đụng đến kiên sáp nhập khẩu, Hoa Văn Uyên nhú nhú mi, từ đầu giường lấy ra thuốc mỡ vẫn để đó, đào một khối lớn vẽ loạn đi vào.

“Người tỉnh tỉnh kịch liệt như thế, xem ra ta phải hạ chút mãnh dược. Cho người dùng gấp ba lượng dành cho A Trinh, không biết người có so với y phải nhanh gấp ba lần không?”

“Khốn kiếp! Người dừng tay!! A! Không..... Đau quá! Đi ra ngoài!”

Hoàn toàn không nghe, ngón tay Hoa Văn Uyên đã tiến vào thân thể y, kiên sáp nhập khẩu bị thuốc mỡ bôi trơn, khiến cho ngón tay thực dễ dàng đi vào.

“Người bên trong vẫn là nóng bỏng như vậy, thật là thoải mái. A Lãm, không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, sẽ chỉ làm ta càng thêm hưng phấn.”

Vũ Văn Hoằng Lãm hai mắt nhắm tịt nhìn Hoa Văn Uyên, loại khuất nhục này y chưa bao giờ nhận qua, tôn nghiêm không cho phép y khốc, y chỉ có thể quát: “Họ Hoa! Người còn dám động một chút, lão tử liền phế đi người!”

“Tính tình quả nhiên rất mạnh, ta nghĩ lần trước phạt Vương tổng quản bọn họ quỳ vài canh giờ kỳ thật là người đi, rất ngoan độc. Riêng ta thì không sợ đâu, ta sẽ nhiệt tình mà yêu người.”

Nói xong chữ cuối cùng, ngón tay Hoa Văn Uyên dùng lực đỉnh vào. Vũ Văn Hoằng Lãm chỉ cảm thấy nơi nào trong thân thể hung hăng bị đè lại, một loại cảm giác kỳ quái khiến y không kiềm chế được. Phân thân đã cao ngất, phân bố ra chất lỏng trong suốt, ngón tay ở trong cơ thể gia tăng đến hai ngón, không ngừng ma sát nơi kia, mặc người điên cuồng đỉnh đến.

“A..... A! Đi ra ngoài..... Ân..... Không! Người đi ra ngoài.....”

“Có phải thực thoải mái hay không? Người xem, người đều cứng thành như vậy, lần đầu tiên được người hầu hạ đi, ta sẽ khiến người thống khoái đủ!”

Hai ngón tay nhanh chóng trừ sáp, Vũ Văn Hoằng Lãm chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, khuất nhục cùng khoái cảm thay nhau tra tấn y, hai loại cảm giác cực đoan khiến y không thể tự giữ, một thoáng chốc liền bắn ra.

“Còn nói không cần, người xem người, ta cũng chưa sờ phía trước người, chỉ là dùng mặt sau, người liền có thể bắn ra, người là có bao nhiêu thoải mái a.”

Vũ Văn Hoằng Lãm thở dốc, cường liệt xấu hổ khiến cả người run rẩy lại cảm tức nhìn Hoa Văn Uyên, chỉ làm cho Hoa Văn Uyên càng âu yếm hơn.

Thuốc mỡ dùng nhiều tự nhiên được hiệu phát huy cũng nhanh, Vũ Văn Hoằng Lãm không bao lâu liền cảm giác hậu đình của mình như là bị vô số con kiến bò qua, cơ khát ngứa ngáy, thậm chí chỉ muốn côn trùng kia của Hoa Văn Uyên có thể hung hăng đâm đi vào. Y cố nén thanh âm, nhưng hai má ửng hồng, hô hấp dồn dập, còn không ngừng vận vẹo phần eo không lừa được người.

“Có phải hay không rất khó chịu? Muốn ta đến an ủi người hay không?”

Hôn lên đôi môi quật cường, Hoa Văn Uyên chế trụ cảm y, đầu lưỡi vói vào miệng Vũ Văn Hoằng Lãm, liếm láp mỗi một góc bên trong, khẩu dịch không kịp nuốt thuận theo khóe môi chảy xuống, *** mĩ lại ái muội. Hôn đến vong tình, Vũ Văn Hoằng Lãm buông tay giấy dựa, bị hôn mất đi khí lực cơ hồ không kịp hô hấp, lại tham luyến tên thần y đáng ghét. Quả nhiên thân thể sẽ không gạt người, thân thể bị họ Hoa thượng qua nhiều lần như vậy, không phải y nói không thì sẽ không.

Bất tri bất giác, một chân Vũ Văn Hoằng Lãm đã bị Hoa Văn Uyên nâng lên, cúc huyết bại lộ trước mắt Hoa Văn Uyên, hần cười câu nhân đem phân thân cao ngất để lên, bên tai Vũ Văn Hoằng Lãm nhẹ giọng nói: “Ngaoan, lập tức khiến người thoải mái, thả lỏng một chút.”

Cự vật tiến vào trong thân thể, Vũ Văn Hoằng Lãm chỉ cảm thấy hậu đình bị đỉnh khai, thuốc mỡ dùng qua bất giác đau đớn, lại là cảm giác tê dại sưng tấy, cảm giác này so với ngón tay muốn càng thêm khắc sâu, khiến y không tự giác lên tiếng hô to.

“A..... Họ Hoa Không cần..... A..... Đi ra ngoài a.....”

“A Lãm, người nên xem xem biểu tình của mình có bao nhiêu *** đáng, cái lại không thật tâm, rõ ràng rất muốn mới đúng.”

Vũ Văn Hoằng Lãm đương nhiên không thấy biểu tình của mình, nhưng y suy đoán nhất định không phải bộ dáng chính mình muốn nhìn, thân thể bị nam nhân này đùa bốn tuyệt đối không phải y muốn, nhưng là khoái hoạt quen thuộc.

Hoa Văn Uyên ra sức thao lộng, mỗi một lần đều đỉnh nhập sâu hơn, Vũ Văn Hoằng Lãm rốt cuộc không thể tự hồi, lại làm sao hận cũng vô dụng, chủ nhân ban sơ của thân thể này yêu cực cảm giác được nam nhân yêu thương, y chỉ có thể rơi vào khoái cảm thâm uyên.

“A Lãm, có phải rất sung sướng hay không?” Gấp ba được hiệu khiến Vũ Văn Hoằng Lãm cơ hồ mất đi ý thức của mình, trừ sáp kịch liệt một lần nữa khiến y lại tiết ra.

Nhìn y vô lực chống đỡ, Hoa Văn Uyên lúc này mới cởi bỏ mảnh vải, ôm y đến trên giường, đặt y nằm nghiêng một bên, đem một chân đặt trên vai, tiếp tục trực đảo hoàng long.

Bị chinh chỉnh thượng một đêm, Vũ Văn Hoàng Lãm rất muốn ngủ, nhưng y biết một khi y ngủ đi sẽ rất khó trở ra. Đợi đến khi Hoa Văn Uyên cuối cùng thanh lý thân mình hai người, y gian nan mở miệng nói: “Họ Hoa, người dẫn chúng ta đi thôi, lưu lại cũng chỉ có thể cùng xử nữ nhân thành thân, chúng ta đều không muốn như vậy. Nếu chúng ta đều là người của người, người liền mang chúng ta trốn đi.”

“Hoàng tử đào hôn là kháng chỉ, người không sợ mang đến cho A Trinh mang đn họa sát thân?”

“Hừ, lão tử sợ qua cái gì? So với ở nơi này kéo dài hơi tàn, còn không bằng đi ra ngoài quây một phen thiên địa. A Trinh cùng A Hiên quá mức ỷ vào sinh hoạt nơi này, cho nên bọn họ không thể cãi lời Hoàng Thượng. Họ Hoa, người có đáp ứng hay không?”

“Người không sợ ta nửa đường ném các người?”

“Người yêu như vậy A Trinh, người sẽ không.”

Hoa Văn Uyên cười cười, hần cúi người đến bên tai y, nhẹ giọng nói: “Sai rồi, ta không phải chỉ yêu A Trinh, ta yêu ba người các người. Tuy rằng chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, nhưng người là loại hình ta tối thưởng thức.”

“Người.....” Vũ Văn Hoàng Lãm nghe hần thổ lộ, nhất thời đỏ mặt, quật cường dừng thân nói: “Lão tử là nam nhân, đừng tưởng rằng ta sẽ giống đàn bà mặc cho người tìm lấy! Đợi cho đến một ngày ta võ công so với người lợi hại, ta nhất định đem người đặt ở dưới thân, khiến người nhận hết khuất nhục!”

“Hảo a, ta đây chờ một ngày này, bất quá ta không thấy đây là khuất nhục, đây là người yêu ta đi.”

Vũ Văn Hoàng Lãm đỏ mặt, nghĩ muốn phản bác mà rốt cuộc nói không nên lời, cuối cùng chỉ nhớ rõ khuôn mặt Hoa Văn Uyên soái khí tươi cười, liền rơi vào bóng tối.

Vũ Văn Hoàng Trinh tỉnh, thân thể như là bị người hủy đi, hậu đình cảm giác hư không khiến y trong lòng chấn động, chẳng lẽ gấu bị đến? Vừa định gọi người, cửa phòng bị người mở ra, chỉ thấy Hoa Văn Uyên một thân bố y, cầm bao phục tiến vào.

“Gấu bị?”

“A Trinh, mau, thay quần áo này, ta vừa dùng mê dược với người trong vương phủ, chúng ta đi mau.”

“Đi? Đi chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng được, chúng ta rời đi nơi này, người không cần thành thân.”

“Thật sự? Người dẫn ta đi? Người nguyện ý rời đi?”

“Người nguyện ý sao?”

“Nguyện ý! Ta đương nhiên nguyện ý!” Vũ Văn Hoàng Trinh bổ nhào vào lòng Hoa Văn Uyên, không biết là cao hứng hay là kích động, thân thể y hơi hơi rung động, “Chỉ cần cùng người một chỗ, đi khắp chân trời góc biển ta đều nguyện ý!”

Đêm đó, hoa tâm thần y mang kiêu gia vương gia cùng chuồn ra nhà giam của Bàn vương phủ, Vũ Văn Hoàng Trinh quay đầu đối với Hoàng cung làm mặt quỷ, được Hoa Văn Uyên ôm lấy, biến mất trong bóng đêm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-y-cung-vuong-gia>